

Dr. ȘERBAN MILCOVEANU

PENTRU CE A FOST ASASINAT CORNELIU ZELEA CODREANU?

30 noiembrie 1938

Volumul I: expunerea cronologică a faptelor

Volumul II: analiza explicativă a evenimentului

„Asociația foștilor președinți ai Studențimii”

și

„Liga pentru apărarea Adevărului istoric”

Dr. Șerban Milcoveanu

Pentru ce a fost asasinat Corneliu Zelea Codreanu?

30 noiembrie 1938

Culegere și tehnoredactare computerizată: Mihaela EFTIMIU
Corectură: Dana Domnica MILCOVEANU, Oana Petre

Dr. Șerban Milcoveanu

medic primar

asistent universitar 1940-1945

**Coroana României și Steaua României
panglica Virtute Militară**

În 1935-1936 președintele „Societății Studenților în Medicină”

În 1936-1937 președintele „Asociației Internilor de Spital”

În 1936-1940 președintele „Uniunii Naționale
a Studenților Creștini Români”

În 1940-1941 președintele „Asociației generale a medicilor”,
editor al arhivei istorice „Învierea”

Pentru ce a fost asasinat Corneliu Zelea Codreanu?

30 noiembrie 1938

**Volumul I: expunerea cronologică a faptelor
Volumul II: analiza explicativă a evenimentului**

Editat fără scop lucrativ
de
„Asociația foștilor președinți ai Studențimii”
persoană juridică
și
„Liga pentru apărarea Adevărului istoric”
persoană juridică

tel.: 021-2224381
Str. Petőfi Sandor 9
București I, cod 011.406

ISBN: 978-973-0-05068-4

Nota bene

O treime din computerizarea primului volum a fost acoperită de donația spontană a domnului Ion Simionescu, veteran de război și fost director al Grădinii Zoologice din Cluj-Napoca.

Recunoștința Adevărului Istoric și recunoștința Națiunii Române.

Dr. Dana-Domnica Milcoveanu
medic specialist
Clinica Hematologie,
Spitalul Fundeni

Singura prefață posibilă

Nimeni nu poate stăruî cu privirea drept în soarele de amiază.

Nimeni nu poate pune concluzia la ce nu cunoaște și, mai ales, la ce nu se poate cunoaște.

La fel Adevărul în Istorie.

Sunt evenimente atât de nefirești și atât de anormale încât, oricât ai stăruî, nu găsești nici justificare și nici măcar explicație.

Sunt întrebări la așa adâncime sau la așa înălțime, încât oricâtă bunăvoință ai avea, rămân fără răspuns și sunt Necunoscutul în Istorie.

Țara se prăbușește de la sine. Nici nu e nevoie de îmbrâncire din afară ca în vara 1940 și ca în vara 1944. Cu actuala faună zisă politică, se contează pe contagiozitatea și generalizarea putreziciunii. Se vrea vidul românesc în interiorul Statului Român.

Viitorul.

Viitorul încă întreabă:

Este posibil șocul de redresare?

Este posibilă contra-ofensivă națională?

Dr. Dana-Domnica Milcoveanu

24 iunie 2007

Cronologie

Zelea

În vechea limbă moldovenească înseamnă *perfect, desăvârșit, optim*.

Veche familie de țărani români din comuna Igești, județul Storojineț, din nordul Bucovinei. În scopul de a deznaționaliza Bucovina, la recensământul din 1825 ocupația austriacă a impus sufixuri ucrainiene sau poloneze și astfel a devenit *Zeliski*.

Familia lui Ciprian Porumbescu a căpătat numele de Columbovici.

Familia Emin a căpătat numele de Eminovici.

Anul 1898

Tânărul Ion Zeliski, în vârstă de 19 ani, împreună cu soția sa, germana Eliza, născută Brauner, emigrează în Patria mamă: întâi la Iași, unde își reromânizează numele – Ion Zelea Codreanu, și apoi la Huși, unde obține catedra de limba și literatura germană la Liceul Mihail Kogălniceanu din localitate.

Anul 1899

La 13 septembrie 1899 se naște Corneliu Z. Codreanu și prof. A. C. Cuza îi devine naș, protector și îndrumător.

Anul 1912

Corneliu Z. Codreanu este trimis să urmeze Liceul Militar de la Mănăstirea Dealu de lângă Târgoviște: fondat de Nicolae

Filipescu pentru elevii de elită și împărtășind deviza „Totul pentru Țară, nimic pentru noi”.

Anul 1916

La 15 august 1916 România intră în război pentru eliberarea Transilvaniei de sub ocupația maghiară.

Prof. Ion Zelea Codreanu pleacă pe front, unde devine maior comandant de batalion de infanterie și unde este rănit.

Adolescentul Corneliu Z. Codreanu se oferă voluntar pe front, unde este apreciat de colonelul Piperescu și de viitorul general Dumitru Coroamă.

Anul 1918

Corneliu Z. Codreanu urmează și absolvă școala de Ofițeri de Infanterie de la Botoșani. Aici a avut coleg pe viitorul maior de jandarmi, Varo, comandantul închisorii Râmnicu-Sărat în 1938.

Anul 1919

Corneliu Z. Codreanu se înscrie student la Facultatea de Drept, pe care o absolvă și devine avocat.

Conform planului de a fonda Israelul pe teritoriul Moldovei, Basarabiei și Bucovinei, la Universitatea Alexandru Ioan Cuza, de la Iași, studenții români pierduseră majoritatea și, în plus, erau divizați în: gruparea pro-liberală, condusă de Victor Iamandi, gruparea pro-țărănistă, condusă de Lăbușcă și gruparea naționalistă, condusă de viitorul mare avocat, Nelu Ionescu.

Corneliu Z. Codreanu se alătură grupării naționaliste. Nădejdea ieșenilor era la colegii din Universitatea Carol I din București și de la Universitatea Regele Ferdinand I din Cluj-Napoca.

Anul 1920

Februarie. Corneliu Z. Codreanu se încadrează în formația politică „Garda Conștiinței Naționale”, condusă de muncitorul Const. Pancu ce edita un mic ziar local cu același nume.

Comuniștii pun mâna pe Atelierele CFR de la Nicolina și arborează steagul roșu cu secera și ciocanul.

Studentul Corneliu Z. Codreanu, în costum național țărănesc, se bagă în mulțime, se cațără pe vârful Atelierele Nicolina și înlocuiește steagul roșu cu tricolorul românesc.

Mulțimea este uluită de supraîndrăzneala, supraiuteala și supraentuziasmul tânăr care devine simbol și steag al României care refuză să moară.

Iulie-august

Corneliu Z. Codreanu remobilizează elevii de la Liceul Mihail Kogălniceanu din Huși și în Pădurea Dobrina se depune Jurământul că, dacă bolșevicii pun mâna pe Moldova, ei, elevii, se retrag în Munții Carpați pentru rezistență națională împotriva invadatorilor.

Septembrie

Are loc la Cluj-Napoca primul Congres Național Studentesc al României întregite cu toate provinciile istorice și în granițele ei etnice.

În lupta corp la corp cu grupul pro-liberal și cu grupul pro-țărănist, grupul naționalist condus de Corneliu Z. Codreanu obține prin vot majoritar: a) apartenența la creștinism a organizațiilor studentești și b) insigna de student cu inițialele sintagmei „Student Creștin”.

În baza moțiunii votate de Congresul de la Cluj: în 1925 se fondează Uniunea Națională a Studenților Creștini Români” și până la venirea comuniștilor la guvernarea României în 6 martie 1945 întreaga Studențime Română rămâne devotată creștinismului.

Forțele Oculte din Occident somează România să scoată cuvântul „creștin” din titulatura organizațiilor studentești.

Academicianul francez, Charles Maurras, trimite la București un mesaj prin care elogiază Studențimea Română: „Studențime unică în lume prin unanimitatea sa creștină, patriotă, naționalistă și regalistă.”

Pe tot parcursul anului 1921 au loc în Universitatea Iași confruntări și chiar lupte între studențimea pro-România și studențimea anti-România.

Corneliu Z. Codreanu este ales președintele „Societății Studenților în Drept”.

Senatul Universității Iași, dominat de francmasoni, îl elimină pe Corneliu Z. Codreanu din toate universitățile. Consiliul profesoral al Facultății de Drept, cu decan prof. A.C.Cuza, refuză decizia Senatului și menține student pe Corneliu Z. Codreanu.

Iudeo-masoneria se dovedește în complicitate cu iudeo-comunismul.

Anul 1922

Din Universitatea Iași se lansează lozinca: „Conținut național românesc în conținătorul statal România”, care va fi împărtășită de studențimea din Cernăuți, din București și din Cluj-Napoca.

„România Românilor” nu este excluderea naționalităților conlocuitoare, ci sub conducerea națiunii care a alcătuit Statul și care răspunde în istorie.

Pe parcursul anului 1922 apar, la București, revista „Apărarea Națională” a prof. A.C.Cuza și Nicolae Paulescu și la Cluj-Napoca revista „Dacia Nouă” a lui Ionel I. Moța și Justin Ilieșu.

În toamna 1922 izbucnește spontan de jos în sus, de la studenți la profesori, *Marea Mișcare Studențească* rămasă în istorie cu completarea zilei de 10 decembrie 1922 drept sărbătoarea națională a Studențimii Române.

Prima scânteie a fost la Iași când, pe ascuns, cursurile universității au fost deschise fără slujbă religioasă, cum se obișnuia la toate festivitățile, la toate inaugurările și la toate comemorările. S-a aflat post-factum și în fața vicleniei autorităților s-a luat hotărârea ca în anul următor să se acționeze preventiv, eventual cu utilizarea forței.

A doua scânteie a fost la Cluj-Napoca, când s-a sinucis studenta româncă venită din Vechiul Regat. S-a înscris la Universitate, dar n-a fost primită în căminul studentesc și la cantina studentească și, în perfectă limbă românească, i s-a spus: „Ce cauți în scumpul nostru Erdely? Du-te în Oltenia ta.”

Dânsa a înțeles a fi trădarea Transilvaniei față de Vechiul Regat și s-a sinucis în chip de protest istoric. Însmormântarea studentei sinucise a pus în mișcare adevărata Transilvanie care era pentru Unirea eternă cu România.

A treia scânteie a aprins incendiul simultan la Cluj-Napoca, București și Iași.

Scânteia a pornit de la Facultățile de Medicină.

În noiembrie, studenții din anul I au trecut de la studiul scheletului la disecția cadavrului.

Câte 5 studenți la fiecare masă de disecție.

Cadavrele erau ale celor care mor pe stradă, fără act de identitate, fără domiciliu personal și, timp de o lună, n-a venit nimeni să-i revendice.

Într-o noapte din noiembrie a venit conducerea comunității evreiești din Transilvania și, cu o aprobare nu de la Minister sau de la Rectorat, a ridicat pentru înhumare toate cadavrele găsite a fi prepuț-prive, deci de etnie israelită.

Ca urmare, au rămas fără cadavru de disecat 25 de studenți.

Rectorul Sextil Pușcariu, prorectorul Ion Ursu și prof. de anatomie Victor Papilian n-au avut soluție de rezolvare. Atunci, președintele Centrului Studențesc Petru Maior din Cluj-Napoca, Ionel I. Moța în vârstă de 21 ani: a venit la fața locului și a decis ca studenții evrei să nu mai disece pe cadavre de români și la mesele lor să fie instalați studenții români rămași fără cadavru de disecat.

S-a telefonat la București și la Iași și aici s-a aflat că se întâmpla exact același lucru.

În dimineața de 10 decembrie 1922 studenții mediciști au ședință în marele amfiteatru al Facultății de Medicină, sub conducerea liderilor Ion Simionescu, Const. Dănulescu, Richard Tătaru, Pande Gheorghiu, Const. Dăniță, ? Iliescu etc.

S-au luat două decizii: a) studenții evrei să disece numai pe cadavre de evrei și b) proporționalitatea dintre evrei și români în Universitate să reproducă proporționalitatea în România dintre populația non-evreiască și populația evreiască. Această din urmă decizie a fost numită *numerus clausus*. În procentul studenților

non-evrei erau incluse toate naționalitățile conlocuitoare: unguri, ucrainieni, germani etc.

După votarea celor două decizii, miile de studenți s-au încolonat și au pornit spre Președinția Guvernului, cu scop evident de a obține punerea în practică pe cale legală.

Guvernul a adus Poliția, Jandarmeria și Armata. Primul baraj a fost în Piața Sfântul Elefterie, al doilea baraj a fost în actuala Piață Mihail Kogălniceanu și al treilea baraj, peste care nu s-a putut trece, a fost Calea Victoriei, în dreptul Cercului Militar.

Ziua de 10 decembrie a fost decretată sărbătoarea oficială a Studențimii Române.

Mișcarea Studențească s-a extins instantaneu la toate facultățile și la toate universitățile din România. Asociația studenților români din Franța, Germania și Italia, cu sediul la Paris și prezidată de Radu Budișteanu, s-a declarat solidară cu Mișcarea Studențească din țară.

Tineretul universitar este viitorul în orice țară.

Cu unanimitate, solidaritate și combativitate Mișcarea Studențească din România anilor 1922-1923 este unicat în Istoria Universală.

Guvernul a răspuns cu închiderea universităților timp de un an și conducerea organizațiilor studențești a răspuns cu un complot de atentate punitive împotriva tuturor miniștrilor, în afară de Ionel I.C. Brătianu și Vintilă I.C. Brătianu, socotiți mari patrioți fără putere în fața Forțelor Oculte stăpânind România.

Anul 1923

Războiul civil dintre Guvern și Studențime, recte dintre Forțele Oculte și Națiunea Română, a ținut tot anul universitar 1922-1923.

Cursurile suspendate.

Universitatea închisă.

Arhivele confiscate și sediile închise.

Căminele și cantinele studențești închise.

Presa de stânga furibundă.

Studenții azvârliți în stradă și muritori de foame.

Nicio defecțiune în rândurile studențimii. Este mobilizată și pe poziție de luptă toată studențimea din: București, Iași, Cluj-Napoca și Cernăuți. Nucleul dur la Iași: Corneliu Z. Codreanu, Ilie Gârneață, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici, Mille Lefter, Tudose Popescu, Dragoș Nicolae, Leonida ?, Traian Breazu. Nucleul dur s-a constituit la Iași pentru că aici era supraacută problema evreiască și aici era ajuns cuțitul la os.

Prin consens unanim și la propunerea lui Corneliu Z. Codreanu se fondează la 4 martie 1923 Liga Apărării Naționale Creștine, sub președinția prof. A. C. Cuza. În conducere prof. Ion Găvănescul, prof. Corneliu Șumuleanu, preot Nicolae Paulescu, prof. Ion Cătuneanu, prof. Const. Tomescu și prof. Ionel Zelea Codreanu. Primul congres general la Câmpulung, Bucovina și sediul central la București.

Ziarele evreiești Dimineața, Adevărul, Lupta, Lumea și Opinia tunau și fulgerau.

Ziarul românesc Universul, condus de Stelian Popescu, ia apărarea Mișcării Studențești și Ligii Apărării Naționale Creștine.

Executând ordinul Forțelor Oculte, guvernul național-liberal și Parlamentul compus din Cameră și Senat dau o nouă Constituție cu încetățenirea tuturor evreilor și cu dreptul lor de a achiziționa pământ.

Proprietatea pământului este o problemă foarte veche și toate generațiile premergătoare au ținut ca pământul să rămână la români și să nu fie achiziționat de străini. Faimoasele Capitulații încheiate de domnitorii noștri cu imperialismul turco-otoman cuprindeau interdicția turcilor să achiziționeze proprietăți și să construiască moschee pe teritoriul Țării Românești și Moldovei.

Reacția studențimii a fost întâi organizarea la Iași a unui congres și apoi organizarea la București a unui atentat punitiv al guvernului minus Frații Brătianu.

În octombrie 1923 se redeschide anul universitar. Tot fără oficierea Serviciului Religios și la universitatea Iași conflict violent între studenții care au adus preoți și autoritățile care au alungat preoții.

La Universitatea Cluj-Napoca se lansează, în surpriza generală, Imnul Studențimii Române, de Justin Ilieșu.

La București, primul-ministru Ionel I.C. Brătianu rezolvă problema, donând Centrului Studențesc București posesia Bisericii Sfântul Anton, din Piața de Flori, cunoscută drept Curtea Veche, cu paroh preotul Nicolae Georgescu-Edineți.

Printr-un agent infiltrat sau trădător recrutat, Poliția Secretă Politică află de complotul proiectat în noaptea de 8 octombrie 1923, arestează conducătorii studențimii și îi claustrează în Închisoarea Văcărești.

Opinia publică s-a împărțit: cercurile oficiale au fost de partea Guvernului și masele populare de partea studențimii.

Anul 1924

În anii aceia România era epuizată și în mare sărăcie. Forțele centrifuge s-au mobilizat mai repede decât forțele centripete și entuziasmul Întregirii Naționale părea să fie anulat suicidar.

Cu toată această sărăcie, Națiunea s-a substituit Statului și s-au făcut donații și colecte pentru construirea de cămine studențești. Atunci s-a construit căminul Societății Studenților în Medicină din Bd. Schitu Măgureanu nr. 2. Atunci generosul bogătaş Vasiliu Bolnavu a oferit căminul studențesc din Piața Amzei. Atunci ziarul Universul, al lui Stelian Popescu, a adunat bani pentru viitoarea Casă Studențească din Calea Plevnei.

Se părea că se produce aurora în România.

La 23 martie 1924 începe la Curtea cu Jurați din București judecarea așa-zisului „complot” al Studențimii împotriva propriului guvern.

Tribunalul Capitalei este fără încetare încercuit de zeci de mii de bucureșteni solidari cu Tineretul naționalist și cu Viitorul Țării.

Are loc celebra depoziție de martori din partea Istoriei și din partea Divinității a prof. dr. Nicolae Paulescu (1869-1931).

Reproduc așa cum este transmis oral din generație în generație până ce persoana mea a venit în București și am devenit ultimul student al prof. dr. Nicolae Paulescu:

„Onorată Curte!

Onorați jurați!

Cauza ajunsă în judecata domniilor d-voastră nu este tentativa decisă sau intenția neconcretizată a unor tineri studenți de a întrebuița violența în raporturile dintre guvernați și guvernanți.

Cauza ajunsă în judecarea domniilor d-voastră nu este vreo ostilitate mai mult sau mai puțin antisocială împotriva populației evreiești pașnice, muncitoare și până la proba contrară prezumată a fi loială cu statul care o găzduiește și în care trăiește.

Națiunea Română a creat Statul Român. Națiunea Română este singura răspunzătoare în Istorie. Dacă pierе România, nu alții, ci singuri noi, românii, vom fi vinovați.

Responsabilitatea aduce dreptul de a conduce și, înainte de aceasta, dreptul la apărare.

Românii sunt un popor pașnic și o națiune conștientă. Suntem toleranți cu străinii pentru că avem legitimitate pe pământul strămoșesc și pentru că nu ne lipsește capacitatea de a asimila de bună voie.

Onorată Curte!

Onorați jurați!

Cauza ajunsă în judecata domniilor d-voastră este cea mai mare primejdie națională și socială din istoria de două milenii a poporului nostru.

Cauza ajunsă în judecata domniilor d-voastră este conspirația Forțelor Oculte mondiale de a ni se lua dreptul la suveranitate și de a fonda aici în spațiul carpato-ponto-dunărean Israelul european.

Israelul european: stat bi-național cu evreii clasă conducătoare și exploatatoare în calitate de națiune învingătoare și cu noi, românii, clasă subordonată și exploatată în calitate de națiune învinsă.

În România nu există antisemitism nativ scop în sine din ură de rasă sau ură de religie. În România există numai antisemitism reactiv de legitimă apărare împotriva unei agresiuni din exterior în complicitate cu trădare din interior.

Onorată Curte!

Onorați jurați!

Înainte de a vă retrage în camera de deliberare și înainte de a lua o decizie, vă adresez o rugămintе. Vă adresez rugămintea să vă gândiți că sunteți exponenții unei națiuni căreia Dumnezeu îi interzice a se sinucide.

Rugămintea că n-aveți chiar dreptul să uitați cele 34 generații premergătoare de români care vă privesc din cer și din pământ.

Rugămintea să vă gândiți că nu aveți chiar întreg dreptul de a nu ține seama de ce așteaptă și de ce nădăjduiesc de la d-voastră următoarele generații de români.

Onorată Curte!

Onorați jurați!

Sunteți îndreptățiți să judecați după legile în vigoare și după propria d-voastră conștiință.

Umila mea rugămintе și mare rugămintе a istoriei sunt ca la criteriul legii și la criteriul conștiinței să adăugați criteriul Națiunii care nu vrea să moară și care nu trebuie să moară.

Onorată Curte!

Onorați jurați!

Vă însoțește rugămintea mea și eu alături de întreaga Națiune avem încredere în domniile d-voastră.“

Închid citatul.

Ilustrul și nemuritorul profesor și-a terminat istorica depoziție de martor în aplauzele frenetice ale publicului ridicat în picioare.

În continuare și în completare, cei 43 avocați veniți din proprie inițiativă au pledat și au demonstrat că consfătuirea studenților n-a fost o tentativă cu încercare de punere în aplicare, ci o discuție pașnică de diverse ipoteze fără luare de decizii.

Procesul a durat două zile.

În seara de 30 martie 1924, cei 24 de jurați aleși prin tragere la sorți au pronunțat în unanimitate sentința de achitare.

Timp de mai multe zeci de minute, publicul din sala de judecată și publicul de pe sălile Tribunalului au aplaudat furtunos și au ovaționat frenetic.

Națiunile sunt ființe vii, colective care trăiesc alergând pe albia istoriei.

La data aceea, anii 1924, în timpul domniei Regelui Ferdinand I cel Loial și sub guvernarea Marilor Frați Brătianu: Națiunea Română era vie și își pregătea viitorul în Tineretul Universitar.

Sentința curții cu jurați a fost diferit înțeleasă și diferit primită la București și la Iași.

Prefectul de Poliție a Capitalei, generalul Eraclie Nicoleanu, a acceptat-o cu înțelepciune. El s-a deplasat în adunările studențești și personal a încercat și chiar a reușit să-i convingă pe studenți că Statul Român are angajamente internaționale trebuind a fi respectate și că Națiunea Română este obligată de a-și menține ordinea tocmai pentru a valorifica libertatea.

La jumătatea secolului al XIX-lea, domnitorul Țării Românești, George Bibescu, a spus: „Soarta acestei țări este de a fi în veci smerită.“

Să mi se îngăduie o amintire personală.

În 1927 eram elev la Colegiul Sfântul Sava și participam la o ședință studențească spontană și agitată.

Prefectul Poliției, generalul Eraclie Nicoleanu, ținea un discurs despre angajamentele internaționale ale României. Din public, studentul Ion V. Emilian i-a strigat: „Idiotule“. Generalul Eraclie Nicoleanu și-a întrerupt discursul și a întrebat: „Cine m-a făcut idiot?“

Cei aproape 1.000 de studenți și elevi au răspuns în cor: „Natura te-a făcut idiot.“

Generalul nu s-a supărat și și-a continuat discursul nu chiar convingător.

Exact altfel s-au petrecut lucrurile la Iași.

Cunoscut românilor drept „dulcele târg al Ieșilor la plural“.

Prefectul de Poliție Const. Manciuc era posedat de ambiție în loc să posede înțelepciune.

El a interpretat sentința de la București drept o insultă a Justiției împotriva Poliției și și-a propus să provoace la Tribunalul din Iași o replică a Poliției împotriva Justiției.

Adică condamnarea lui Corneliu Z. Codreanu nu sub acuzația de tentativă nereușită, ci cu dovezi concrete de culpabilitate.

O principesă Ghica, din aristocrația ereditară a Moldovei, a donat un teren în orașelul Ungheni pe malul Prutului și Corneliu Z. Codreanu a organizat o tabără de muncă voluntară pentru cultivarea de zarzavat cu irigare.

Prefectul Const. Manciuc cu poliștii lui capturau studenți și elevi pentru a semna declarații cum că în tabără Corneliu Z. Codreanu îi îndocctrinează, îi instruiește și îi organizează pentru o revoluție sângeroasă care să răstoarne prin violență ordinea socială din România.

Metodele de așa-zisă anchetă ale prefectului Const. Manciuc erau: bătăi la tălpi, strivirea degetelor în tocul ușii și invenția lui, unicat în istoria Poliției mondiale.

Victima legată la mâini și la picioare era atârnată de tavan cu capul în jos și Const. Manciuc ridica un lighean cu apă și amenința să astupe gura și nasul.

Perfectă teroare de Stat.

Războiul Statului împotriva Națiunii.

Astfel torturați, studenta Silvia Teodorescu, studenta Lili Lefter și studentul Comârzan au dat în judecată pe prefect și pe poliști. Primele două procese s-au terminat cu achitarea de orice vinovăție a prefectului Const. Manciuc. La al treilea proces a venit Corneliu Z. Codreanu să apere în calitate de avocat al reclamantului, studentul Comârzan. În timpul pledoariei, Const. Manciuc îl insultă pe Corneliu Z. Codreanu cu epitetul de „derbedeu“ și l-a amenințat cu luarea în anchetă și aplicarea torturii.

Corneliu Z. Codreanu n-a ripostat și a așteptat pe stradă ieșirea prefectului Const. Manciuc din localul Judecătoriei.

De pe celălalt trotuar a tras trei gloanțe: unul direct în fruntea prefectului Const. Manciuc și câte unul în gambe pentru cei doi poliști, astfel imobilizați ca să nu tragă ei cu revolverele.

După atentat, Corneliu Z. Codreanu s-a dus direct la Închisoarea Galata și a cerut să fie arestat.

Vestea atentatului de la Iași împotriva atotputernicului prefect de Poliție s-a răspândit ca fulgerul în toate cele 10 provincii istorice ale României Întregite.

În contradicție cu autoritățile de Stat, Națiunea a interpretat îndrăzneala și sensibilitatea lui Corneliu Z. Codreanu cum că în România s-a născut în fine Voința care nu mai acceptă teroarea de Stat, care poate asigura libertatea Națiunii și care sigur va pune capăt multi-secularului război civil dintre Stat și Națiune.

Atentatul n-a fost o eroare.

Atentatul a fost începutul aurorii și garanția vieții în România.

Cum am spus, de secole, de la Ștefan cel Mare și de la Mihai Viteazu se aștepta în România voința imposibil de corupt, imposibil de intimidat și imposibil de înșelat care să apere și să asigure libertatea.

Ministrul Justiției, Gheorghe Mârzescu, era convins și inițial a vrut să se judece la Curtea cu Jurați din Iași procesul de judecare și de condamnare a lui Corneliu Z. Codreanu.

Dulcele târg al Ieșilor a intrat într-o fierbere unanimă și nu a fost posibil să se găsească 24 de jurați care să nu se fi pronunțat pe față și cu pasiune.

Se știe că primele obligații ale oricărui judecător sunt obiectivitatea și imparțialitatea, deci să nu se pronunțe înainte de judecată și înainte de sentință.

Atunci procesul s-a transferat la Curtea cu Jurați din Focșani.

În orașul Unirii dintre Moldova și Țara Românească situația s-a repetat identic.

Fiicele ministrului Nicolae Chirculescu au adus mâncare la închisoare și au deschis colecte publice.

Regimentul de Infanterie, sub comanda colonelului Paul Cambureanu, a defilat în fața închisorii dând onorul spre fereastra celei unde, în dosul gratiilor, se găsea cu lanțuri la picioare Corneliu Z. Codreanu.

Neputându-se găsi 24 de jurați fără pronunțare înainte de proces, procesul a fost transferat la Curtea cu Jurați de la Turnu Severin unde nu exista problemă evreiască de rezolvat.

Mai departe nu se mai putea ține procesul. Constituția abia votată nu îngăduia ca procesele politice să fie la Justiția Militară în loc de Curțile cu Jurați.

Procesul a fost un triumf. După deliberare în secret, cei 24 de jurați: au reintrat în sala de judecată, toți cu insigna LANC la butonieră și, cu vădită fericire națională, au pronunțat sentința de achita pe Corneliu Z. Codreanu și, în același timp, de a o despăgubi cu drepturi bănești pe văduva lui Const. Manciu. Emoția era atât de mare și atât de generală, încât publicul din sală a donat bani pentru sentința de despăgubire.

Încă mai mare triumf a fost întoarcerea la Iași.

În toate gările de la Turnu-Severin la Iași publicul a ovaționat Trenul Marilor Ieșeni.

Profesorii și-au adus elevii să vadă, să audă și să memoreze, să gândească asupra primejdiilor pândind România și asupra soluțiilor de viitor.

În Gara Slatina, noi, elevii de gimnaziu, l-am văzut și l-am auzit pe Corneliu Z. Codreanu, în vârstă de 24 de ani și în costum național țărănesc.

Dânsul ne-a arătat două bucăți de lanț și ne-a spus: „Cu acest lanț am fost legat la picioare. L-am rupt la proces și la fel voi rupe lanțurile care înrobesc pe români în propria lor Patrie.”

În lunile următoare Corneliu Z. Codreanu se însoară la Focșani cu studenta Elena Ilinoiu, fiica unui șef de gară CFR. După nuntă este chemat la Focșani să boteze 100 de copii care se născuseră între timp și părinții îl vroiau ca naș. Apoi la Iași pune temelie unui edificiu numit Cămin Cultural Iași. În octombrie 1925 pleacă să continue studiile la Universitatea Grenoble din Franța. Pentru a se întreține muncea în grădinărit în afara orelor de curs și de seminar.

În țară, viitorul regizor și scriitor Ion Savu a editat un timbru cu fotografia lui Corneliu Z. Codreanu pentru a aduna fonduri și a le trimite la Grenoble.

Anul 1926

S-a produs scindarea Ligii Apărării Naționale Creștine: jumătate cu președintele prof. A.C. Cuza și jumătate zisă Liga statutară cu prof. Ion Găvănescul și prof. Corneliu Șumuleanu.

La alegerile parlamentare făcute de guvernul mareșal Alex. Averescu, cu Octavian Goga la Ministerul Afacerilor Interne, 10 candidați ai LANC sunt aleși deputați. Explicația dată de guvern: „Trebuie să fie în Parlament cineva care să spună cu voce tare ceea ce noi suntem obligați a tăce.“

Anul 1927

Marea realizare a Guvernului mareșal Alex. Averescu cu Ion Mitileu, ministru de externe a fost recunoașterea de către Parlamentul Italiei a Unirii Basarabiei din 27 martie 1918 și a Unirii Bucovinei din 28 noiembrie 1918.

Franța, Anglia și USA au recunoscut unirea Basarabiei pe jumătate, în sensul că guvernele lor s-au pronunțat, dar parlamentele lor au amânat recunoașterea sine die.

Prima ipoteză: decizie punitivă la naționalismul economic al Fraților Brătianu.

A doua ipoteză: amânare în așteptarea normalizării relațiilor diplomatice cu Rusia.

A treia ipoteză: neputându-se fonda marele Israel cu capitala la Lvov-Lemberg, s-a proiectat micul Israel cu capitala la Chișinău.

Trei mari nenorociri:

La 23 iunie 1927 decedează istoricul și filosoful Vasile Pârvan, prin peritonită post-apendicectomie cauzată de mal praxis profilactic și mal praxis diagnostic al medicului evreu Pascal, unicul medic al Sanatoriului Sfânta Elisabeta.

La 20 iulie 1927 decedează Regele Ferdinand I cel Loial, prin cancer rectal cu metastază în urma unui mal praxis diagnostic al dr. Romalo, singurul medic consultat de victimă.

La 24 noiembrie 1927 decedează prim-ministrul Ionel I. C. Brătianu, prin angină acută, septicemie streptococică cauzată de dublu mal praxis terapeutic a doi mari și valoroși profesori ai Facultății de Medicină din București.

Decesul lui Ionel I. C. Brătianu a fost cauza tuturor nenorocirilor din România, care au venit una după alta asemenea alunecării pe toboganul istoriei.

La 24 iunie 1927, Corneliu Z. Codreanu se desprinde din Liga Apărării Naționale Creștine și, împreună cu Ionel I. Moța, Ilie Gârneață, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici, Tudose Popescu și Mille Lefter, fondează Legiunea Arhanghelul Mihail, cunoscută drept Mișcarea Legionară.

Iată noutatea ideologică, organizatorică și strategică a noului partid naționalist:

În viața publică și în activitatea politică se pleacă de la realitatea existentă și se merge înainte cu Adevărul drept scop și drept stindard.

Scopurile trebuind a deveni rezultate sunt cele 5 realități existențiale de jos în sus pe treptele scării: omul, familia, națiunea, omenirea și Dumnezeu.

Scopul, cum am spus, trebuind a deveni rezultat sunt: apărarea, continuarea, dezvoltarea și fecunditatea acestor realități cu drept la existență și cu necesitate de optimizare.

Democrația sau dictatura pe plan politic, liberalismul sau etatismul pe plan social, evoluția sau revoluția pe plan strategic. Nu sunt scopuri, ci sunt mijloace. Ca atare, aceste mijloace sunt selecționate și utilizate în funcție de împrejurări, adică de condiția de timp și de condiția de spațiu.

Noutatea adusă de Corneliu Z. Codreanu și Mișcarea Legionară a fost buna și consecventa distincție dintre scopuri și mijloace.

De aici cele două ostilități: a) față de partidele cu orientare vestică, sacrificând națiunea pentru triumful democrației și b) față de partidele cu orientare estică, sacrificând omul pentru triumful etatismului.

Etatismul și democrația sunt mijloace, iar omul și națiunea sunt scopuri.

Națiunea e scop pentru că toate națiunile de pe Terra sunt ființe vii colective care aleargă pe albia istoriei.

Omul e scop, și nu mijloc pentru că a fost creat sau s-a creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, întrupând perfecțiunea biologică și reprezentând adevărul ca scop în sine.

În viața publică și în activitatea politică devotamentele se nasc pe bază de vocație nativă și vin în același timp atrase de misiunea trebuind a fi îndeplinită și împinse de sentimentul trăit cu sinceritate.

Vocația înseamnă: a) cât mai puțin egoism și cât mai mult altruism și b) cât mai departe de materialism și cât mai aproape de idealism.

Misiunea care a fascinat și a magnetizat trei generații de români legionari a fost exprimată de Ionel I. Moța în Testamentul său: „Să faci, Căpitane, o Țară ca soarele sfânt de pe cer.”

Iar sentimentul care a împins trei generații de români legionari a fost și mereu este Iubirea de Dumnezeu. Iubirea de Patrie, Iubirea de Legiune și, nu mai puțin, Iubirea pentru Omul cu rosturi în lume.

Cultul lui Dumnezeu și Cultul Patriei sunt cele două modalități de autodepășire bio-psiho-socială prin care omul în mic și națiunea în mare scot din adânc și oferă cu generozitate tot ce-i bun și folositor în ei.

În anii de după Primul Război Mondial, România era fericită, dar o stăpânea o imensă teamă că vom fi prinși în menghina iudeo-comunismului strivind din est și a iudeo-masoneriei strivind din vest. Scopul acestei duble constrângeri nu putea fi decât confiscarea României și subalternizarea românilor și fondarea în bogatul și invidiatul teritoriu carpato-ponto-dunărean a altui stat, cu noi, autohtonii simpli salariați la întreprinderi străine sau nefericiți robi într-o republică socialistă sovietică la ordinele Moscovei.

Această senzație de strângere în menghină a generat anarhia în toate straturile sociale, dar mai ales în tineretul din universități și licee, a zeci de mii de devotamente care au venit la Liga Apărării Naționale Creștine cu cerere de utilizare și cu ofertă de jertfă.

Prof. A.C. Cuza i-a primit cu brațele deschise, dar prin nefixare de scopuri și prin neutilizare în acțiuni n-a întârziat să dezamăgească ca om politic activ.

În Știință: ideile produc fapte. În Politică: faptele produc idei.

În Știință caracterele se adună în jurul Inteligenței. În Politică inteligențele se adună în jurul Caracterului.

Iar Caracterul este, înainte de toate, îndrăzneala inițiativelor, voința de luptă, găsierea de pretexte și valorificarea șanselor.

În structura organizatorică a Ligii Apărării Naționale Creștine, Corneliu Z. Codreanu era șeful Tineretului și deci reprezenta însuși viitorul.

Noutatea pe care a adus-o și a cerut-o Corneliu Z. Codreanu a fost ceea ce se numește organizarea pentru menținerea pe poziție și pentru asigurarea continuității.

Corneliu Z. Codreanu a cerut: a) organizarea aderenților în cuiburi de sine stătătoare și b) organizarea după legile și modelul Armatei apte de război.

Prof. A.C. Cuza a încuviințat, dar n-a decis și, la insistența lui Corneliu Z. Codreanu, chiar a pronunțat un refuz.

Se pare că au intervenit autoritățile de stat care nu puteau infiltra informatori în cuiburi și care nu vroiau să indispună democrația și puterile tutelare – Franța și Anglia – cu repetarea în România a fascismului victorios în Italia.

A treia cauză de despărțire a fost nu de organizare interioară, ci de strategie exterioară.

Pe măsură ce Înalțul Guvern refuza dialogul, se dovedea că problema de rezolvat era mai amplă și mai complicată decât procentele de evrei și de români în universitățile din România zisă Țară creștină.

Pe măsură ce Înalțul Guvern refuza dialogul, se dovedea că problema de rezolvat era mai amplă și mai complicată decât opțiunea pro-comunistă sau anti-comunistă și decât preferința pro-masonică sau anti-masonică a celor cu răspunderea de conducere a României zisă „Țară independentă”.

Pe măsură ce Înalțul Guvern refuza dialogul, se dovedea că organizațiile studentești și „Liga Apărării Naționale Creștine” sunt unelte insuficiente pentru construire și sunt arme insuficiente pentru apărare.

Ilustrul și nemuritorul prof. A.C. Cuza se dovedea limitat la încercarea de a convinge clasa conducătoare și aparatul de stat.

Împrejurările și problema, poate problemele la plural, cereau fapte în plus de vorbe și dovezi de forță în plus de statistici elocvente și raționări logice.

Prima noutate adusă de Corneliu Z. Codreanu a fost apelul la mobilizarea activă și organizarea militară a curentului de ascensiune socială a fiilor de țărani români prin universitate și cultură în clasa conducătoare a propriei lor Patrii.

A doua noutate adusă de inteligența lui Corneliu Z. Codreanu a fost identificarea luptei cu cele două surse de credință și energie: Divinitatea și Patria. Adică cele două surse ale efortului de depășire calitativă și ale inevitabilei victorii a binelui asupra răului.

De aici propunerea lui Corneliu Z. Codreanu de viață, de atitudine și de comportament militar, propunere pe care probabil din cauza vârstei prof. A.C. Cuza n-a acceptat-o.

La 24 iunie 1927 se întrunesc la Iași în ședință solemnă și fondează Legiunea Arhanghelul Mihail Corneliu Z. Codreanu, Ionel I. Moța, Ilie Gârneață, Corneliu Georgescu, Tudose Popescu, Radu Mironovici și Mille Lefter.

Imediat se alătură: ing. Gheorghe Clime, farmacist Vasile Iasinschi, dr. Ion Banea și Nicolae Totu.

Cuvântul „Legiune” simbolizează legiunile militare ale Imperiului Roman, unicat de glorie în istorie, și noțiunea „Arhanghelul Mihail” simbolizează ramura eroică a creștinismului activ militant.

Cuiburile de elevi sunt unificate în Frățiile de Cruce. Cuiburile de studenți sunt unificate în Corpurile Studentești pe centre universitare. Cuiburile de legionari din teritoriu sunt unificate în garnizoane pe județe și în București pe sectoare. Iar cuiburile de intelectuali universitari sunt unificate într-o formație cu titulatură temporară de „Răzleții”.

Mai târziu, cuiburile de muncitori au fost unificate în Corpul Muncitoresc Legionar și cuiburile de eroi oferindu-și viața pentru jertfă au fost unificate în Corpul Moța-Marin.

Ziarul oficial „Pământul strămoșesc” la care s-au adăugat „Cuvântul” prof. Nae Ionescu și ulterior prof. P.P. Panaitescu și „Buna Vestire” fondată de prof. ing. Mihail Manoilescu și condusă de Grigore Manoilescu și Mihail Polihroniade.

Uniforma: cămașa verde cu centură și diagonală și, evident, fără armă.

Singurul steag: Tricolorul României.

Primele cântece: Ștefan Vodă al Moldovei, Noi suntem Echipa Morții, Sfântă tinerețe legionară, Imnul legionarilor căzuți, Imnul Moța-Marin și Imnul muncitorilor legionari, în total 33 de cântece: toate născute spontan de jos în sus și toate exprimând sufletul național românesc.

La 24 iunie 1927 a fost începutul deciziei de putere supranaturală. Ascensiunea și creația au înaintat continuu până la tragediile din 1938 și 1939.

Ziua de sărbătoare: 8 noiembrie a Sfântului Arhanghel Mihail, Patronul Legiunii. Legitimația consacrand titlul de legionar era săculețul cu pământ adunat din toate câmpurile de bălăie din Istoria Națională: Posada, Rovine, Podul Înalt, Războieni, Călușeni, Dealul Roșcani, Oituz, Mărăști și Mărășești.

Senatul legionar a fost prezidat întâi de generalul dr. Hristache Solomon și apoi de prof. Traian Brăileanu.

Ierarhia legionară – instructor legionar, ajutor de comandant, comandant legionar și din 1935 comandant al Bunei Vestiri.

Un oficiu juridic.

Un serviciu medical.

Un secretariat central, întâi Sterie Ciometi și apoi preotul Ion Dumitrescu-Borșa.

Dovadă de prezență și de tinerețe, culoarea verde, care simbolizează viața, speranța și viitorul.

Anii 1928-1929

În politică la fel ca în război: întâi îți construiești partidul, apoi studiezi câmpul de bălăie și numai cu superioritate în raportul de forțe treci la transformarea scopului în rezultat.

Așa a procedat Corneliu Z. Codreanu cu micul grup de devotați având vocație de eroi.

La fel ca în toate partidele politice, în Liga Apărării Naționale Creștine aderă și intră cine vrea, urmând să rămână și să promoveze „dacă poate”.

În Legiunea Arhanghelul Mihail, devenită Mișcarea Legionară, Corneliu Z. Codreanu a decis să intre nu cine vrea, ci *cine merită*.

Merită să intre în Legiune cine crede în Dumnezeu și își propune să înfăptuiască Voința Divină.

Merită să intre în Legiune nu cine doar trăiește în România, ci cine în plus o iubește și îi vrea dezvoltarea, prosperitatea și fericirea.

Merită nu cei cu stomac și apetit, ci cei cu Ideal în creier, Sentiment în inimă și Voință invincibilă în întreaga lor făptură.

Merită cine vede datoriile și consideră drepturile devirând din acestea.

Merită cine caută reușita indiferent de succes și cine e fericit cu lupta, indiferent de victorie sau înfrângere.

În iulie 1936, la tabăra de muncă de la Carmen Sylva, Corneliu Z. Codreanu, răspunzând la două întrebări, a definit cele 5 însușiri ale noțiunii de legionar: devotamentul, combativitatea, creativitatea, tenacitatea și loialitatea.

Legea legionară și viața legionarilor au fost mereu aceleași: sensibilitate la toate, prezență în toate și voință de imposibil pentru a reuși posibilul.

Mare autoritate la legionari au avut cuvintele mareșalilor și generalilor către Împăratul Napoleon I: „Dacă e posibil, s-a făcut. Dacă e imposibil, se va face“.

Astfel noțiunea de năzdrăvan a devenit definiția noțiunii de legionar. Astfel s-a constituit diagnosticul diferențial dintre politicienii care promit ceea ce știu că nu vor face și legionarii care raportează ce-au făcut.

Primii membri ai Senatului Legionar: Hristache Solomon, general dr. Macridesco, general Ion Tarnovski, Spiru Pecceli, colonel Paul Cambureanu, Ion Blănaru, Butnaru și prof. Traian Brăileanu. Ulterior prof. Ion Zelea Codreanu.

Aderă și devin mari comandanți și eroi legionari: Andrei C. Ionescu, dr. Ion Banea, Vasile Iasinschi, Nicolae Totu, prof. Ion Dumitrescu-Borșa, Victor Silaghi, Emil Șiancu, Traian Cotigă etc.

Singura plată și singura răsplată pentru legionari erau distincția de a fi prezent și distincția de a participa.

Iar fericirea pentru legionari era, și poate încă este, de a fi reușit în eforturi și de a avea încrederea Căpitanului.

Anul 1930

Este anul intrării Mișcării Legionare în viața publică și în activitatea politică a Țării. Și ca tot ce-i cu importanță și cu potențialitate, acest *început* simultan a deranjat forțele negative și a entuziasmat forțele pozitive. Numai că în România poate altfel decât în alte țări: forțele negative s-au sesizat mai repede și au acționat mai puternic decât forțele pozitive.

Soluția nu-i curativă, ci este preventivă, și anume să te identifice cu interesul general al Țării înainte ca dușmanii să captureze prin intimidare și corupție Înalta Autoritate a Statului. Eroarea de tactică a Mișcării Legionare a fost să atribuie aparatului represiv instinct național și sensibilitate umană în loc să plece de la prezumția de corupție pentru trădare.

Pe plan mondial se desfășura operațiunea lui I.V. Stalin de distrugere a capitalismului occidental prin așa-zisa operațiune „dumping“, adică vânzarea de cereale sub prețul de cost. I.V. Stalin vindea cerealele furate de la țăranii ucrainieni și a reușit cu prețul masacrării a milioane de țărani etichetați „chiaburi“ – culaci, și pedepsiți scop în sine.

Concomitent cu „dumping-ul“ cerealelor au intrat în activitate revoluționară toate partidele comuniste din Europa și, culmea paradoxului, s-a mobilizat și a intrat în acțiune imperialismul maghiar, cerând anularea Tratatului de la Trianon și reanexarea Transilvaniei la Ungaria.

Prompt și reflex, Mișcarea Legionară a intrat în lupta pentru apărarea României.

La 25 ianuarie 1930, prof. Traian Brăileanu vine de la Cernăuți și ține la București o conferință de demascare a conspirației iudeo-comuniste și iudeo-masonice și cere mobilizarea Statului și a Națiunii.

La 25 martie 1930, Corneliu Z. Codreanu și legionarii organizează în sala Tinerimii Române o mare întrunire anticomunistă cu avertizarea autorităților de Stat de iminența războiului civil.

La 10 aprilie 1930 intră în acțiune Asociația Invalizilor de Război și prefectul de poliție generalul Gavrilă Marinescu operează o represiune sângeroasă.

Imediat Mișcarea Legionară ia poziție de apărare a invalizilor de război intrând astfel în conflict direct cu poliția din București.

La 12 aprilie 1930, Corneliu Z. Codreanu decide fondarea și organizarea secției politice pentru lupta directă în teren și se acceptă numele de „Garda de Fier“, propus de Ion Crânganu, student la Facultatea de Drept din Iași.

În iunie 1930 are loc evenimentul din comuna Borșa din Maramureș.

Evreii din această comună, pe neașteptate, și-au asigurat casele la marile societăți de Asigurări din România. La puțin timp după semnarea contractelor de asigurare a izbucnit un violent incendiu numai în cartierul cu locuințele evreilor. A urmat mare scandal și, pentru ca asigurările să fie plătite nu de societățile de asigurări, ci de Statul Român, evreii au acuzat că incendiul a fost pus de țărani români. Autoritățile de stat au căzut în capcană și au început arestări, anchetări și torturi pentru a dovedi că incendiul a fost pus nu de evrei, ci de țărani români.

Comuna avea două biserici și doi preoți: Andrei Berinde pentru greco-catolici și Ion Dumitrescu-Borșa pentru credincioșii ortodocși.

Ei au luat apărarea țăranilor români și au declarat că incendiul a fost pus de evrei pentru a încasa despăgubirile și a-și construi alte case mai bune.

Deși martori perfect credibili, autoritățile de Stat nu le-au reținut depozițiile și au continuat să inventeze piromani români pentru ca Statul să plătească despăgubirile.

Cei doi preoți și-au continuat apărarea țăranilor români: preotul Andrei Berinde s-a încadrat în partidul național-țărănesc al lui Iuliu Maniu și preotul Ion Dumitrescu-Borșa s-a încadrat în Mișcarea Legionară, unde a ajuns secretar general.

În toată țara, cuiburile legionare s-au mobilizat de partea țăranilor români din comuna Borșa și au acuzat autoritățile de Stat din Maramureș de corupție și trădare.

În final, țăranii români n-au putut fi condamnați din lipsă de dovezi, dar Statul Român a plătit despăgubirea evreilor.

La începutul lui iulie 1930 are loc atentatul nereușit al studentului aromân George Beza împotriva subsecretarului de stat de la Ministerul de Interne, Const. Angelescu, fost Anghelof.

Problema e veche și a plecat din cele două județe, Durostor și Caliacra, alcătuind Cadrilaterul din sudul Dobrogei.

Aici erau colonizați aromânii veniți din Grecia, Bulgaria și Albania.

Aici, în Cadrilater, coloniștii aromâni au intrat în conflict acut cu localnicii bulgari ajutați de comitagi venind noaptea din Bulgaria.

Ministrul Const. Angelescu nu lua măsuri contra comitagiiilor veniți din Bulgaria și indignarea coloniștilor aromâni s-a materializat în atentatul săvârșit de George Beza.

Întrucât George Beza, ca majoritatea aromânilor, era considerat legionar, autoritățile de stat au arestat pe Corneliu Z. Codreanu pentru a-l implica în proces și a-l condamna la închisoare.

La proces Corneliu Z. Codreanu a fost achitat din lipsă de dovezi ale complicității cu atentatorul. În Închisoarea Văcărești Corneliu Z. Codreanu face cunoștință cu șefii studențimii aromâne și aceștia sunt câștigați și se încadrează în Mișcarea Legionară: Const. Papanace, Iancu Caranica, Grigore Pihu, Sterie Ficata, Ghițea, Dului etc.

Atunci, în vara 1930, Corneliu Z. Codreanu a decis și publicat programul Mișcării Legionare de a aduce în România și de a încetățeni din oficiu pe toți românii risipiți în lume: de la est de Nistru și de la sud de Dunăre.

În vara 1930 a avut loc evenimentul doar inițiat care a adus pe Corneliu Z. Codreanu și Mișcarea Legionară în conflict deschis cu forțele oculte cele mai agresive din politica mondială: Marșul în Basarabia.

Primul scop, trezirea din pasivitate și somnolență a celor trei milioane de țărani basarabeni.

Al doilea scop, reorientarea opiniei publice ca să privească spre București în loc să privească în așteptare spre Moscova.

Planul strategic conceput de Corneliu Z. Codreanu.

Din Bucovina până la Dunăre pe râul Prut 2.000 de legionari în majoritate studenți și elevi. În grupuri de câte 10, pe cât posibil încolonați sub comandă pornesc cântând prin sate și comune: întâi de la Prut la Nistru și apoi de la Nistru la Prut.

Țăranii doar să vadă și să audă.

Să vadă că Basarabia nu-i uitată și nu-i părăsită de România.

Să audă chemarea Instinctului Național și apelul de ridicare din inerție.

Să vadă, să audă și să înțeleagă că pentru Basarabia a sosit ora Învierii și s-a decis un nou destin.

Inițial, ministrul de interne, dr. Alex. Vaida-Voevod a dat aprobare și n-a pus condiții. Între timp s-au făcut intervenții din țară și din străinătate și aprobarea a fost retrasă.

Corneliu Z. Codreanu a explicat că marșul face parte din drepturile cetățenești în Statul de Drept și că autoritățile de Stat n-au dreptul să intervină decât dacă se produc dezordini sângeroase sau grave cu ofensarea Steagului Național.

Cu aceste explicații marșul legionarilor în Basarabia a pornit la 20 iulie 1930.

Înștiințate prin comandă centrală, presa evreiască din Franța, Anglia și USA și presa evreiască din România – ziarele „Dimineața”, „Adevărul”, „Lupta”, „ABC”, „Opinia”, „Monitorul Iașului”, „Zorile” au dezlănțuit o campanie depresă cum că legionarii se duc să omoare oamenii, să devasteze instituțiile, să deraieze trenurile, să incendieze depozitele și să bată pe ofițeri și somează guvernul Iuliu Maniu să decidă ilegalizarea și să condamne la temniță grea pe Corneliu Z. Codreanu.

Sub presiunea iudaismului mondial sprijinit de diplomația anglo-franceză se retrage autorizația dată de ministrul de interne pentru marșul legionar în Basarabia.

Basarabia era prevăzută să devină Israelul european: stat binațional cu evreii clasă conducătoare-exploatatoare în calitate de națiune învingătoare și cu românii basarabeni clasă subordonată-exploatată în calitate de națiune învinsă.

Marșul legionar n-a putut avea loc și numai echipe de legionari locali au putut defila și cânta prin satele basarabene sub conducerea lui Andronic Bulhac și Sergiu Florescu din Chișinău.

Privitor la cererea de ilegalizare și de condamnare, primul ministru Iuliu Maniu a pus-o în discuția consiliului de miniștri.

Ministrul de justiție, Grigore Iunian, a explicat lipsa de temei juridic întrucât Constituția României sancționează numai răsturnarea prin violență a ordinii sociale, adică proprietatea. Or, programul Mișcării Legionare nu se referea la răsturnarea ordinii sociale și la confiscarea proprietății și că până în prezent nu sunt dovezi de utilizare a violenței distructive.

Urmarea a fost uluitoare. Aflat la zenitul popularității, Iuliu Maniu este demis și înlocuit cu George Mironescu, care își ia angajamentul să execute ordinul dat de iudaism.

Ministrul de interne, dr. Alex. Vaida-Voevod, se solidarizează cu Iuliu Maniu și este înlocuit de Ion Mihalache.

Iar ministrul de justiție, Grigore Iunian, este înlocuit prin Voicu Nițescu.

Ilegalizarea Mișcării Legionare și condamnarea lui Corneliu Z. Codreanu nu se puteau face fără dovezi vizibile de utilizare a violenței sângeroase.

Dovada necesară s-a produs la sfârșitul lui decembrie 1931, în timpul Sfintelor Sărbători de Crăciun.

Aghiotantul lui Corneliu Z. Codreanu era un tânăr de 20 ani, Const. Dumitrescu-Zăpadă, originar din Galați. Fără a încunoștiința pe cineva, Dumitrescu-Zăpadă trage un glonte de revolver în ziaristul Socor de origine armenească, dar cu activitate pro-comunistă.

Ziaristul a scăpat cu viață și s-a obținut astfel dovadă de utilizare a violenței de către legionari.

Corneliu Z. Codreanu a reacționat prompt, condamnând atentatul și dovedind că nu există complicitatea Mișcării Legionare.

Ulterior, s-a dovedit că acest Const. Dumitrescu-Zăpadă fusese recrutat și devenise informatorul, provocatorul și diversivonistul Siguranței Generale a Statului.

Anul 1931.

În ianuarie 1931, după 3 luni, s-a pus în practică ordinul venit din Occident de ilegalizare a Mișcării Legionare și de condamnare a lui Corneliu Z. Codreanu.

Ordinul nu putea fi eludat întrucât bugetul Statului Român nu putea plăti așa-zisul „cupon extern” către marile bănci occidentale, cu capital și cu directori evrei. În 1929 și 1930 România contractase 3 mari împrumuturi și rata de rambursare plus dobânzile constituiau teribilul cupon extern. Pentru admiterea amânării cuponului extern, directorii evrei, în speță Horace Finaly, au pus condiția ilegalizării Mișcării Legionare și condamnarea lui Corneliu Z. Codreanu.

Punerea în practică a ordinului s-a făcut prin Hotărâre a Consiliului de miniștri, urmând a fi aplicat de ministrul de interne, Ion Mihalache.

La 1 ianuarie 1931, Corneliu Z. Codreanu este arestat la domiciliu și izolat timp de 8 zile.

La 9 ianuarie 1931 este adus la București și claustrat în Închisoarea Văcărești, împreună cu Mille Lefter, Ion Banea, Mihail Stelescu, Pop, Nicolae Totu și Dănilă.

Judecătorul de instrucție, Ionel Stănescu, fabrica și publica dovezi false cum că Mișcarea Legionară și Corneliu Z. Codreanu au două fabrici de bancnote false: una în comuna Rășinari din județul Sibiu și alta în comuna Plenița din județul Dolj.

Legionarii din Iași, Ilie Gârneață, Nelu Ionescu, Stelian Teodorescu editează ziarul „Cuvântul Iașului” și demască falsitatea dovezilor fabricate de Siguranța Generală a Statului și de judecătorul Ionel Stănescu.

Legionarii din București, Andrei Ionescu, Ion Belgea, Nicoară Iordache, Doru Belimace, Victor Chirulescu, Traian

Cotigă, Nicolae Pătrașcu, Iancu Caranica, Virgil Rădulescu și Sandu Valeriu mobilizează ziarele românești și scriu politicianilor pentru respectarea Statului de Drept, pentru respectarea Constituției Țării și pentru respectarea drepturilor cetățenești.

Într-adevăr, s-a sesizat ziarul „Universul” al marelui patriot Stelian Popescu.

Urmează procesul la trei instanțe: Tribunal, Curtea de Apel și recursul procurorului la Înalta Curte de Casație și Justiție.

La toate instanțele s-a pronunțat sentința de achitare după deliberare de câte 8-10 zile.

Toți acești magistrați de carieră trebuie trecuți în Istoria României pentru că au apărut Statul de Drept și Constituția Țării.

În 1943 am cunoscut pe magistratul Mosgos, originar din județul Râmnicu-Sărat, de la Curtea de Apel. El mi-a destăinuit că i-a trebuit mult curaj și multă tenacitate pentru a pronunța sentința de achitare, cum am amintit, în unanimitate.

Presa evreiască din Paris și Londra a acuzat Justiția Română Civilă de antisemitism și au cerut trecerea proceselor politice la Justiția Militară.

În afară de avocați legionari au pledat mari avocați: Nolică Antonescu, Mihail Mora, Nelu Ionescu și Emil Vasiliu-Cluj.

Studentimea participă la proces și la 6 martie 1931, cu mare majoritate, alege pe Traian Cotigă președinte al Centrului Studentesc București.

Anterior fuseseră președinți Andrei Ionescu și Gheorghe Sârbulescu.

La 31 martie 1931, după 87 zile de detenție, sunt puși în libertate Corneliu Z. Codreanu și cei 6 comandanți legionari.

Abia reîntors în libertate, Corneliu Z. Codreanu reia lupta înarmat cu noi învățăminte din experiența trăită.

Nu refondează Legiunea Arhanghelul Mihail întrucât aceasta s-a născut din revelație divină și deci se găsește la nivel de supranatural. În schimb, refondează secția politică pământească cu numele de „Gruparea Corneliu Z. Codreanu” în locul numelui de „Garda de Fier”, ilegalizată de H.C.M.-ului din ianuarie 1931.

Legea luptelor social-politice este intransigență și principialitate în scopuri și la fel elasticitate și oportunitate în mijloace.

Noul partid legionar candidează la alegerile parlamentare din iunie 1931 făcute de noul guvern, Nicolae Iorga, Constantin Argetoianu, dar nu primește suficiente voturi pentru a intra în Parlament.

În august 1931 se fac alegeri parțiale în județul Neamț și Corneliu Z. Codreanu candidează cu noul partid, primește 14.301 voturi, depășind la mare distanță concurența național-țărănistă și național-liberală, devenind astfel deputat în Parlament.

În discursul de prezentare, Corneliu Z. Codreanu expune programul politic, programul național, programul social și programul moral al Mișcării Legionare cu adăugarea prevederii de a reverifica toate cheltuielile făcute de stat și cu pedepsirea exemplară a celor care au furat banul public.

Această prevedere a adus lui Corneliu Z. Codreanu și Mișcării Legionare un plus înzecit de ură și înverșunare din partea celor care jefuiau România și din partea aparatului de stat corupt. Corneliu Z. Codreanu a fost acuzat că intenționează Tribunalele revoluționare și pedeapsa cu moartea.

Privitor la politica externă, Corneliu Z. Codreanu declara că pentru România soarele răsare nu la Moscova, ci la Roma. Într-adevăr, Italia a fost întotdeauna de partea României și cele două popoare sunt *fratelli*.

Anul 1932

Începe cu două succese.

La 1 februarie 1932 apare ziarul „Calendarul” al prof. Nichifor Crainic, care cu maximă competență și cu maximă putere susține naționalismul românesc și creștinismul ortodox ipso facto pe Corneliu Z. Codreanu și Mișcarea Legionară.

La 17 martie 1932 este programată alegerea pentru un loc de deputat în județul Tutova. Candidează prof. Ion Zelea Codreanu și sosesc legionarii să facă propagandă. Partidele zise guvernamentale sunt luate pe nepregătite și la cererea lor alegerile se

amână cu o lună, la 17 aprilie. Noul Ministru de interne, Constantin Argetoianu, dezlănțuie teroarea de stat și ordonă jandarmilor să-i bată și să-i scoată pe brancarde în afara județului Tutova pe legionarii veniți din altă parte.

După o luptă corp la corp, legionarii înving cele două partide guvernamentale și prof. Ion Zelea Codreanu cu 56% voturi este ales deputat de Tutova.

O farmacistă, Anghel, din comuna Puiești se entuziasmează de Mișcarea Legionară și donează un teren din Bucureștii Noi, strada Bârlogeni, unde în anul următor se va construi Casa Verde.

Între 18 aprilie 1931 și 5 iunie 1932 România a avut un guvern de marionete cu Nicolae Iorga actor pe scenă și cu Const. Argetoianu regizor în culise.

Acest guvern, zis de tehnicieni, n-a fost un capriciu al Regelui Carol II, ci a fost o repetare cu momirea Masoneriei pentru proiectata dictatură carlistă care s-a înfăptuit la 10 februarie 1938.

Acest guvern, de asemenea, n-a putut plăti „cuponul extern” și, pentru amânare, Finanța Internațională Evreiască a ordonat a doua oară ilegalizarea Mișcării Legionare și întemnițarea lui Corneliu Z. Codreanu.

Ordinul s-a aplicat numai jumătate: închiderea și sigilarea sediilor legionare și interdicția oricărei activități publice.

Arestarea, judecarea și condamnarea lui Corneliu Z. Codreanu s-a amânat până se vor fabrica dovezile concrete de vinovăție cerute de Justiție.

Judecătorul de instrucție, Ionel Stănescu, și-a luat dorința drept realitate și a informat ziarele că Mișcarea Legionară și Corneliu Z. Codreanu sunt finanțate de la Moscova prin Internaționala III de la Viena.

Ziarele evreiești „Dimineața” și „Adevărul” au luat elucubrația drept realitate dovedită, dar nu s-a putut înainta la arestare și proces.

În campania electorală din județul Tutova s-au evidențiat și de fapt s-au consacrat: Nicolae Totu, Ion Caratânase, Doru Belimace, Mihail Stelescu, Victor Silaghi, Dumitru Popescu, Tilea,

Ion Antoniu-Pâsu, Gheorghe Costea, Lascăr Popescu, Aurel Ibrăileanu zis Scaraba, Nelu Ionescu, colonel Paul Cambureanu, Ventonic, Ifrim, Peceli, Potolea etc.

Toți eroi.

Toți nume sacre.

La 5 iunie 1932 cade guvernul N. Iorga – C. Argetoianu pentru că de 8 luni nu mai plătea salariile la Corpul didactic și de 5 luni nu mai plătea soldele la Corpul ofițeresc.

Vine guvern național-țărănesc cu prim-ministru dr. Alex. Vaida-Voevod.

Alegeri parlamentare în toată țara.

Mișcarea Legionară candidează cu numele „Gruparea Corneliu Z. Codreanu“. De la Paris a venit ordinul de ilegalizare, dar primul ministru, dr. Alex. Vaida-Voevod a spus celebra frază: „Bancherii din Occident au destui bani în buzunar și pot să aștepte până ce România va putea plăti cuponul-extern.

Mișcarea Legionară obține 70.000 de voturi, aproape toate din Basarabia și Moldova. Sunt aleși 5 deputați legionari, între care: Corneliu Z. Codreanu, prof. Ion Z. Codreanu, Mihail Stelescu, avocat Nelu Ionescu.

Se constituie organizații legionare puternice și în județe: sub conducerea lui Ion Banea la Iași, Dobre Bănică la Cluj, Traian Brăileanu, Vasile Iasinschi, Filon Lauric, Ionel Țurcanu, Vasile Posteucă în Bucovina, Iosif Bozântan în Bihor, Sergiu Florescu și Tudorache în Basarabia, Bărbulescu în Dolj, Băltărețu în Olt, Vasile Cristescu în Vlașca, Vasile Boldeanu în Putna-Vrancea, Lupu în Alba, Coriolan Matei în Târgu-Mureș, Virgil Mateiaș în Făgăraș, Traian Marian și Traian Trifan în Brașov, Ion Hergheliegiu în Neamț, Iosif Costea în Hunedoara, preot Motomancea în Gorj, Nicolae Crăcea în Teleorman etc.

Puterea județenelor legionare provenea din calitățile de intelect și din virtuțile de caracter personale ale conducătorului local.

La 20 octombrie 1932 apare revista „Axa“, cu cele mai prestigioase nume ale tinerei generații de admirabili intelectuali:

Mihail Polihroniade, Ioan-Victor Vojen, Vasile Marin, Vladimir Dumitrescu, Vasile Cristescu, Alexandru Constant, Mircea Eliade, Crișu Axente, Const. Măntăluță, Radu Demetrescu-Gyr, pictorul Alexandru Basarab, Arșavir Acterian, Gaig Acterian, Alexandru-Cristian Tell.

La 10 decembrie 1932, odată cu Sărbătoarea Studențimii Creștine Române, Corneliu Z. Codreanu înființează gradul de comandant legionar pentru cei care la cele 5 virtuți: devotament, combativitate, creativitate, tenacitate și loialitate au în plus capacitatea de conducere putând înlocui în orice moment pe Căpitan.

Prima promoție de comandanți legionari: Ion Banea, Ion Belgea, Ion Blănaru, Ion Dumitrescu-Borșa, Andrei Ionescu, Victor Silaghi, Mihail Stelescu, Nicolae Totu, Traian Cotigă și Antohi Tănase.

Ulterior fondează gradul de comandant-ajutor și gradul de instructor legionar.

Semnul distinctiv de comandant legionar era o stea cu 5 colțuri la brațul stâng al cămășii verzi.

Scopul ierarhiei legionare a fost și este de a selecta o elită de bărbăție și credință.

Nu mulțime fără elită, ci elită la conducerea mulțimilor sunt motorul Progresului și Istoriei.

În natură continuitatea se face prin repetarea mai mult sau mai puțin identică a celor dovedite a fi valabile.

În societate continuitatea mai cere în plus creație de nou superior util și această creație este opera Inteligenței și Culturii.

Anul 1933

Metoda optimă de a răspunde la minciuni și calomnii este să le disprețuiești și să continui construirea și înaintarea.

Metoda are eficiență și randament în toate domeniile în afară de activitatea social-politică. Aici se vor găsi întotdeauna: a) proști care să creadă fără dovezi și fără argumente; b) răi din naștere și înrâiți de viață care din invidie își vor lua dorințele drept realitate și

nota bene c) mitomanii care se vor jura în fața Divinității că te-ai spovedit lor și că ei sunt martori acuzatori.

În politică minciunile și calomniile n-au tratament curativ și singura speranță ar fi tratamentul preventiv. Adică să te ia sub garanție cineva ale cărei aprecieri nu pot fi nici contrazise și nici comentate, cum în România dintre 1866 și 1914 a fost Regele Carol I cel Înțelept.

Pentru Corneliu Z. Codreanu și Mișcarea Legionară anul 1933 a fost unul de începere în avalanșă a marilor minciuni și a marilor calomnii, cu atât mai periculoase cu cât Corneliu Z. Codreanu și Mișcarea Legionară n-au beneficiat de o mare autoritate publică care să înțeleagă și să ocrotească.

Minciunile și calomniile au venit asupra legionarilor în ritm de ploaie torențială și cu putere de stânci prăvălindu-se.

În prima etapă au fost doi mincinoși și calomniatori din rândurile politicienilor: Armand Călinescu din Partidul Național-Țărănesc și Victor Iamandi din Partidul Național-Liberal. Valoarea lor personală nu-i sălta mai sus de treapta sub-secretarului de stat iar ambiția de a face mare carieră i-a convins să devină unelte cât mai disciplinate ale Forțelor Oculte stăpâne asupra României și nominalizând guvernele după voie.

În a doua etapă, după aprilie 1934 s-a adăugat la minciuni și calomnii încă mai periculosul rege Carol II cu uneltele sale criminale, generalul Gavrilă Marinescu și polițistul Mihail Morusoff.

Intră în acțiune atotputernicul subsecretar de stat pentru Ordinea Publică Armand Călinescu la 6 iunie 1932 și Victor Iamandi la 19 noiembrie 1933. Subsecretariatul de stat pentru Ordinea Publică acționează cu trei mașini de război: Poliția, Siguranța Generală și Jandarmeria.

Mintea supra-iscusită a lui Armand Călinescu, poreclit „briciul“, s-a pus pe fabricarea de dovezi concrete pentru condamnarea în justiție a lui Corneliu Z. Codreanu.

Proverbul francez: „c'est un animal méchant, quand on l'attaque il se défend“.

Deci provocări și înscenări care să determine reacții putând fi luate drept dovezi de vinovăție și justificări pentru condamnare.

Acest minister al Ordinii Publice este numai în România și el de la început a fost conceput și înzestrat pentru scopul de a fi mașina de război civil a guvernului zis legal împotriva partidelor de opoziție, în special Mișcarea Legionară. Genitorii acestei mașini de război civil, devenit prin propriile fapte, sunt Forțele Oculte și, mai precis, Armand Călinescu, Victor Iamandi, Mihail Morusoff, Eugen Cristescu, Niki Ștefănescu și, înainte de toți, Regele Carol II și generalul Gavrilă Marinescu.

Nu poate fi contestat diagnosticul nostru că acest minister al Ordinii Publice manipulând Poliția, Siguranța și Jandarmeria, a fost dușmanul nr. 1 al României.

Revenim la Corneliu Z. Codreanu și Mișcarea Legionară.

Nici în anul fiscal 1932-1933 România n-a putut plăti cuponul extern și astfel pentru amânare trebuia să fie executat ordinul lui Horace Finaly de ilegalizare a Mișcării Legionare și de condamnare a lui Corneliu Z. Codreanu.

Prim-ministrul, dr. Alex. Vaida-Voevod, a avut opinia și a decis soluția: „Bancherii au bani și pot să aștepte până ce România se va redresa economic și își va plăti datoriile“.

Ministrul Ordinii Publice, Armand Călinescu era însă de părere să se satisfacă ordinul lui Horace Finaly. Dar, pentru a nu risca repetarea unui proces terminat cu achitarea, trebuiau în prealabil dovezi concrete de utilizare a violenței.

Ministerul Ordinii Publice a organizat trei încercări pentru a obține dovada de utilizare a violenței.

Prima încercare.

Horia Sima era unul dintre numeroșii legionari și avea mare autoritate, era eminent profesor de filosofie la Liceul din Lugoj. Siguranța Generală face o percheziție domiciliară și găsește scris de mână lui un foarte amănunțit plan de insurecție armată pentru lovitura de stat după modelul așa-zisei revoluții bolșevice din octombrie 1917 a lui Troțchi, Lenin și Stalin.

Arestare.

Publicitate.

Corneliu Z. Codreanu, ing. Gh. Clime și preotul Ion Dumitrescu Borșa reacționează fulgător: a) dezmint apartenența legionară a planului de insurecție armată; b) reafirmă strategia legionară de reformă cu respectarea legilor, și nu de revoluție cu instigarea violenței sângeroase și c) explică cele găsite la percheziție drept material didactic pentru cursurile de sociologie ale lui Horia Sima la liceul din Lugoj.

Horia Sima e pus în libertate, dar el a rămas în Mișcarea Legionară cu un semn de întrebare.

A doua încercare.

Pentru vara 1933, Corneliu Z. Codreanu a preconizat reluarea marșului legionar de la Prut la Nistru și înapoi de la Nistru la Prut: pentru a dovedi că România nu uită Basarabia și pentru a convinge Basarabia să aibă încredere în București.

În 1930, ministrul de interne dr. Alex. Vaida-Voevod întâi dăduse aprobarea și apoi o retrăsese. Acum fiind prim-ministru, se presupunea sau era de presupus că va da aprobare.

Dr. Alex Vaida-Voevod a fost un foarte bun român și un mare patriot, dar în epoca aceea România nu era o țară complet liberă și economia națională era monitorizată de Roger Auboin, delegatul marilor bănci din Franța și Anglia.

Prim-ministrul, dr. Alex. Vaida-Voevod, n-a dat aprobare pentru marșul legionar în Basarabia și, cu glas sincer părintesc, a consiliat pe Corneliu Z. Codreanu să utilizeze sutele de devotamente legionare la construirea unui dig protector contra inundațiilor repetate și devastatoare ale furiosului râu Buzău, în comuna Vișani.

Astfel, la 10 iulie 1933 se organizează tabăra de muncă legionară din comuna Vișani, județul Buzău, sub comanda lui Stelian Teodorescu, profesor de limba și literatura română la Liceul Bogdan Petriceicu Hasdeu din orașul Buzău.

Ajutoarele prof. Stelian Teodorescu: Niculae Constantinescu, Paveluță, Doru Belimace, Stoenescu și Brumă.

Corneliu Z. Codreanu era la București, deputat în Parlament.

Ministrul Ordinii Publice, Armand Călinescu, concepe planul de a ataca tabăra legionară cu un regiment de jandarmi călări și

reacția de apărare să fie luată drept dovada cerută de lege a utilizării violenței.

Ziua atacului a fost fixată duminică dimineața, când Corneliu Z. Codreanu vine o zi pe săptămână de la București.

Un bun român din Ministerul de Interne informează discret pe Corneliu Z. Codreanu.

Prompt, Corneliu Z. Codreanu decide strategia de apărare: a) legionarii din tabără să nu reacționeze la atacul jandarmilor și b) s-a dus în Gara Buzău și, de sâmbătă după-amiază până luni dimineață, a circulat pe peron în văzul a zeci de funcționari CFR și mii de călători și c) sesizarea autorităților din comuna Vișani să fie atente la ce se va petrece pentru că vor fi martori la eventualul proces.

Atacul jandarmilor călări s-a produs la ora 6 dimineața. Legionarii din tabără au îngenuncheat și au cântat continuu „Cu noi e Dumnezeu“.

Furios de lipsa de reacție a victimelor, Armand Călinescu a ordonat prin telefon și jandarmii au executat ordinul.

Cei 200 de legionari au fost legați la mâini și la picioare și apoi cu frânghii legate de coada cailor. Jandarmii pe cai în trap și galop au târât pe legionari pe ulițele comunei Vișani în văzul țăranilor îngroziți de sălbăticia acțiunii.

Astfel a dat faliment total diabolicul plan conceput și aplicat de mintea strategică a lui Armand Călinescu.

În iarna 1933-1934, la o sindrofie a aristocrației din București Armand Călinescu a explicat: „Am căzut de la Guvern pentru că ne-am oprit la jumătatea drumului și n-am fost în stare mai departe de evenimentul de la Vișani-Buzău.“

A treia încercare.

Organizația legionară din județul Cahul, sudul Basarabiei, a construit un monument pe dealul Roșcani unde în iulie 1574 s-a dat bătălia de apărare a Moldovei contra invaziei armatei turco-otomane și unde a murit cu sabia în mână Ioan Vodă cel Viteaz, Domnul Moldovei în 1572-1574.

Jertfa Domnitorului român este identică cu jertfa Regelui Leonida în bătălia de la Termopile între heleni și perșii invadatori și

identică cu jertfa Regelui Ludovic în bătălia de la Mohaci dintre unguri și turco-otomanii invadatori.

La inaugurarea monumentului a participat și Corneliu Z. Codreanu, deputat de Cahul.

Ministrul Ordinii Publice, Armand Călinescu, și-a repetat planul diabolic.

Prin ministrul de război, generalul Nicolae Samsonovici, a obținut ca Regimentul de Cavalerie din sudul Basarabiei să atace în șarjă și fără somație pe legionarii adunați pentru inaugurarea cu slujbă religioasă a monumentului de pe Dealul Roșcani.

Ordinul se execută și nu se comentează.

După ce s-a dat ordinul să se execute șarja fără somație, Armand Călinescu a părăsit ministerul și s-a făcut nevăzut și negășibil.

Comandantul regimentului de cavalerie, colonelul Radu Kornea, s-a gândit și a cerut ordin scris pentru șarja nimicitoare fără somație prealabilă.

Ministrul de Război și-a însușit cererea colonelului Radu Kornea și a cerut ministrului Ordinii Publice să depună ordin scris.

Armand Călinescu se făcuse nevăzut și nu era de găsit. Telefonistele ministrului de Interne au transferat cererea Ministerului de Război la singurul ministru aflat în acele minute prezent în cabinetul său și anume prof. D.R. Ioanițescu, ministrul Sănătății Publice și Ocrotirilor Sociale.

Acesta a anulat ordinul de șarjă fără somație ca în război și a decis ca adunarea legionară să fie dizolvată cu mijloace pașnice.

Corneliu Z. Codreanu a înțeles și, în fața Regimentului de Cavalerie, legionarii s-au retras de pe Dealul Roșcani. Câteva zile mai târziu, din ordinul lui Armand Călinescu au venit jandarmi și au distrus monumentul în memoria Eroilor moldoveni, în frunte cu Ioan-Vodă cel Viteaz.

Basarabia era deja abandonată de România oficială a politicianilor gen Armand Călinescu și Victor Iamandi.

Prim-ministrul, dr. Alex. Vaida-Voevod nu avea nicio putere și avea valoare de afiș.

Să revenim la Mișcarea Legionară.

Corneliu Z. Codreanu și Statul Major au înțeles că încă nu-i posibilă activitatea pașnică în provincie, departe de București.

În comuna Vișani din județul Buzău, Armand Călinescu și ministrul Ordinii Publice au atacat cu un regiment de jandarmi călări.

Pe dealul Roșcani din județul Cahul, Armand Călinescu și Ministerul Ordinii Publice au atacat cu un regiment de cavalerie.

Din cotizațiile lunare și din donații bănuț cu bănuț cuiburile legionare din toată țara au cumpărat o camionetă numită „sprintena Căprioara“ și 20 de tineri au pornit prin toate județele cântând celebrul „Noi suntem echipa morții/ Din Moldova azi venim/ Aruncat e zarul sorții/ Ori învingem, ori murim.“

Transilvania a fost patria Dacilor și este inima Românilor.

Transilvănenii sunt cei mai buni români cu sentiment patriotic și cu voință constructivă, dar nefericitul mileniu al ocupației maghiare i-a făcut neîncredători în viitor și înceți în decizii. De aici necesitatea națională de a-i încunoștiința și obligația națională de a-i mobiliza.

Armand Călinescu și ministrul Ordinii Publice au înțeles ce înseamnă social-politic mobilizarea Transilvaniei și, în scop de interdicție, au dezlănțuit aparatul represiv al Statului și i-au transformat pe jandarmi și pe polițiști în bande de mafioți înverșunați.

Aceste experiențe cu provincia au convins pe Corneliu Z. Codreanu și Statul Major Legionar să demonstreze în București sub ochii opiniei publice capacitatea, de fapt nevoia de constructivitate a sutelor și miilor de tineri legionari.

Există fericirea de a iubi.

Există fericirea de a servi.

Mihail Eminescu s-a sacrificat pentru fericirea de a crea sublimul.

Legionarii lui Corneliu Z. Codreanu au trăit, au suferit și au murit pentru fericirea de a construi.

Pozitivitatea și constructivitatea au fost cele două virtuți pentru care toate dictaturile au persecutat și au pedepsit pe legionari.

În urma celor de mai sus, la sfârșitul lui iulie 1933 a început construirea edificiului cu numele de „Casa Verde“, pe terenul dăruit de farmacistul Anghel, pe strada Bârlogeni din cartierul Bucureștii Noi.

Sute de legionari, tineri, adulți și vârstnici.

Sute de legionari, simpli muncitori și intelectuali universitari.

Corneliu Z. Codreanu și Ionel I. Moța muncind cu brațele în plus de minte.

S-a întâmplat un început de minune.

Un tânăr sincer entuziast, Giurgea Negriștești, din aristocrația Moldovei, a dat de veste că în Bucureștii Noi s-a născut ceva neobișnuit, promițător de mare viitor pentru România.

Printre cei veniți la fața locului să vadă cu proprii ochi a fost și principele Alexandru Cantacuzino, diplomat de carieră și reprezentant al României la Curtea de Justiție de la Haga.

S-a produs o revelație.

Principele a renunțat la cariera diplomatică, a îmbrăcat salopeta de muncitor și a intrat în echipă la Ionel I. Moța să care cărămizi și să toarne ciment.

Mama lui, ilustra principesă Alexandrina Cantacuzino, a convocat consiliul de familie pentru eventuala punere sub interdicție.

Șeful familiei era generalul Gheorghe Cantacuzino-Grănicerul, cavaler al Ordinului Mihai Viteazul din Războiul Mondial și posesorul unui palat în centrul Bucureștiului.

Generalul a ascultat cu atenție explicațiile tânărului principe și a decis să facă anchetă la fața locului.

Aici s-a produs a doua revelație. Generalul a declarat Mișcarea Legionară drept Noua Românie așteptată de două milenii și a cerut să fie primit simplu soldat disciplinat.

Deși trecut de vârsta de 65 de ani a îmbrăcat salopeta de muncitor și a trecut la munca fizică cu brațele.

Nu toată lumea l-a înțeles.

Înalta societate a reacționat punitiv. Clubul aristocratic Jockey Club l-a somat pe generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul să plece din Garda de Fier și, pentru refuz, îl elimină din rândurile Clubului.

Generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul provoacă la duel cu spada pe directorul Clubului, Mavrocordat. Duelul a avut loc în Pădurea Băneasa și au avut ca medic pe dr. Haralamb Teodoru, de la Spitalul Colentina, care povestește în arhiva istorică „Învieirea“ cum s-a desfășurat duelul.

Spre sfârșitul lui septembrie 1933 apar informații sinistre, aproape imposibil de crezut. Sinistrele informații veneau din două părți cunoscute a fi în contradicție. Prima primejdie: Palatul Regal care nu se mulțumea ca putere în stat și vroia puterea de stat. A doua primejdie: Partidul Național-Liberal care nu vroia puterea de stat, dar vroia putere în stat.

Palatul Regal era o singură persoană: Regele Carol II.

Încă din adolescență, viitorul Carol II era posedat de ambiția dictaturii atotputernice. Pentru a-l aduce la realitate, Regele Ferdinand I și Regina Maria l-au trimis într-o călătorie în jurul pământului. S-a întors încă mai înrăit și atunci, prin înalta Decizie a Consiliului de Coroană, a fost exclus de la moștenirea Tronului și el a plecat în exil la Paris în compania Elenei Lupescu.

La Paris încheie o convenție secretă cu Masoneria și cu Marea Finanță Evreiască.

La 6 iunie 1930 Masoneria îl aduce în România și la 8 iunie 1930 Armata îl suie pe Tron: fără acordul lui Iuliu Maniu și cu împotrivirea lui Vintilă I.C. Brătianu.

Chiar în iulie 1930 se începe complotul pentru uzurparea suveranității națiunii, distrugerea regimului democratic și instituirea dictaturii personale.

Eminența cenușie a complotului carlist era prof. Nae Ionescu, patronul ziarului „Cuvântul“.

Regele Carol II dă profesorului Nae Ionescu misiunea: „Du-te la legionari, bagă-te printre ei și adu-mi-i să aplaude când vom face dictatura.“

Profesorul Nae Ionescu are o discuție de 12 ore cu Corneliu Z. Codreanu și raportează: „Sire! Țștia nu sunt niște hahalere să bată din palme când le vom da ordin. Ei sunt însăși națiunea și trebuie să ne înțelegem cu ei.“

Regele Carol II n-a fost de acord să recunoască că Legiunea este Națiunea, dar a menținut decizia să înhame Mișcarea Legionară eventual fără Corneliu Z. Codreanu la carul dictaturii zisă Regală.

În toamna 1934, prof. Nae Ionescu consiliază pe Regele Carol II să nu trăiască în concubinaj cu Elena Lupescu chiar în Palatul Regal și să dea tinerilor model de morală creștină. Regele Carol II îi spune: „Tată Noe, nu te băga în sula mea“, se ridică de pe scaun și elimină pe prof. Nae Ionescu din Camarila zisă Regală.

A doua primejdie s-a constituit în mult-gloriosul Partid Național-Liberal care: sub conducerea lui Ion C. Brătianu a constituit Statul Român Modern și apoi, sub conducerea lui Ionel I.C. Brătianu, a înfăptuit Întregirea Națiunii cu toate provinciile istorice și la granițele etnice.

Primejdia n-a fost de la „bătrânii liberali“ care prin vocea lui Const.-Dinu I.C. Brătianu și prof. dr. Const. Angelescu au decis că „apărarea legalității începe cu exemplificarea legalității“, ci din partea „tinerilor liberali“ în frunte cu Victor Iamandi, Richard Franasovici, Gheorghe Tătărescu și Ion Inculeț care amenință pe I.Gh. Duca: „Dacă nu aduci Partidul la guvern, spargem unitatea și fondăm alt partid liberal“.

I.Gh. Duca n-a putut rezista amenințării și a mers pe direcția impusă de Victor Iamandi, „geniul rău al partidului“.

Prima încercare a fost să câștige bunăvoința Regelui Carol II prin bunăvoința Elenei Lupescu și s-a fixat audiența în Palatul Mogoșoaia al Martei Bibescu, prietena Elenei Lupescu și spioana Intelligence Service.

I.Gh. Duca a fost adus de Richard Franasovici deja cooptat în camarila zisă Regală.

De emoție, I.G. Duca s-a împiedicat de covor și imediat cohorte de sicofanți plătiți și de papagali dresați au difuzat calomnia că „I.Gh. Duca a îngenunchiat și a cerut iertare Elenei Lupescu“. Adevărul că I.Gh. Duca n-a îngenunchiat, ci s-a împiedicat involuntar de covor; se cunoaște de la Alexandru Bădăuță, care era secretarul literar al Martei Bibescu și care era prezent la respectiva scenă.

A doua încercare a lui I.Gh. Duca a fost la Paris, de care depinde România și de unde vin ordinele.

I.Gh. Duca cere audiență la Horace Finaly și face ce-au făcut din 1711 până în 1821 grecii fanarioți la Înalta Poartă a Imperiului Turco-Otoman.

I.Gh. Duca părăște Guvernul dr. Alex. Vaida-Voevod că nu ilegalizează Mișcarea Legionară și nu condamnă pe Corneliu Z. Codreanu întrucât este „pro-fascist“.

I.Gh. Duca cere să se încredințeze guvernul Partidului Național-Liberal și el, ca prim-ministru, își ia angajamentul de a ilegaliza Mișcarea Legionară și de a condamna pe Corneliu Z. Codreanu.

Horace Finaly acceptă propunerea și mai pune două condiții care amândouă au fost satisfăcute de I.Gh. Duca: a) acordarea cetățeniei române evreilor comuniști din Germania, care fugeau de frica lui Adolf Hitler venit la putere la 30 ianuarie 1933 și b) libertate de propagandă ideologică prin ziarul „Cuvântul Liber“ al Partidului Comunist, zis Român.

Pentru a fixa pe I.Gh. Duca în aranjamentele luate, Horace Finaly a convocat în holul Hotelului Ritz, astăzi Hilton, o conferință de presă cu 85 de ziariști și cu toate agențiile mondiale de Presă. Nefericitul I.Gh. Duca a repetat cuvânt cu cuvânt acuzarea de pro-fascism a guvernului Alex. Vaida-Voevod și angajamentul Partidului Național-Liberal de a ilegaliza Mișcarea Legionară și de a condamna pe Corneliu Z. Codreanu.

Prin ordin de la Paris, la 17 noiembrie 1933 s-a produs demisia guvernului național-țărănesc dr. Alex. Vaida-Voevod și formarea guvernului național-liberal, cu I.Gh. Duca prim-ministru și Victor Iamandi ministrul Ordinii Publice.

Pentru a avea certitudine că i se îndeplinesc ordinele, Horace Finaly a impus ministru de externe pe Nicolae Titulescu, aflat în subordinea iudaismului mondial.

Alegerile parlamentare sunt fixate la 20 decembrie 1933.

Campanie electorală ca în jungla cu fiare sălbatice. Jandarmeria, Poliția, Serviciile Secrete, consiliile comunale, sute,

poate mii de bătauși angajați cu plată s-au dezlănțuit asupra legionarilor, exact ca bandele de mafioți din Sicilia, și asemenea negustorilor de sclavi împotriva populației negre din Africa.

I.Gh. Duca și Victor Iamandi încercau să facă imposibile: propaganda legionară în sate și depunerea de liste de candidați la Cameră și Senat.

Legionarii au acceptat bătaia cu Guvernul.

Artileria care acoperea înaintarea guvernului spre falsificarea alegerilor parlamentare erau: ziarele evreiești din București, care citau drept dovadă pe cele similare din Franța și, bineînțeles, ziarele evreiești din Franța care citau drept dovadă pe cele similare din România.

România ajunsese sub teroarea presei.

Albul era declarat negru și negrul era declarat alb.

Minciuna era elogiată drept adevăr și adevărul era declarat vinovăție.

Principalele ziare teroriste erau în București: „Dimineața“, „Adevărul“, „Zorile“, „Lupta“ și „ABC“ și la Iași: „Opinia“ și „Monitorul Moldovei“.

În serviciul Adevărului și în serviciul României erau doar ziarele: „Universul“ lui Stelian Popescu, „Calendarul“ prof. Nichifor Crainic, „Cuvântul“ prof. Nae Ionescu și „Credința“ lui Sandu Tudor. Ziarele „Curentul“ al lui Pamfil Șeicaru și „Timpul“ al lui Grigore Gafencu navigau între două ape pentru că depindeau de fondurile secrete ale Ministerului Ordinii Publice.

Șeful de orchestră al Terorii de Stat era Victor Iamandi, care dădea ordine în numele prim-ministrului I.Gh. Duca.

Teroarea dezlănțuită de Victor Iamandi și înfăptuită de Ministerul Ordinii Publice n-a întârziat să facă morți. Strategia era disciplinarea celor mulți prin exemplul paralizant al câtorva pedepsiți scop în sine și indiferent de vinovăție sau nevinovăție.

La 22 noiembrie 1933, în Constanța, studentul Virgil Teodorescu este împușcat pe la spate în timp ce lipea pe un zid un manifest al Mișcării Legionare.

Asasinii erau polițiști și n-au fost niciodată anchetați.

La 28 noiembrie 1933, în Iași, este asasinat Constantin Niță, de profesiune șofer.

Asasinii sunt polițiști și n-au fost niciodată anchetați.

La 9 decembrie 1933, într-o comună din județul Vlașca, este asasinat în bătaia Nicolae Bălăianu.

Asasinii erau plutonieri de jandarmi și niciodată n-au fost anchetați.

La 30 decembrie 1933, într-o comună din județul Tecuci, este asasinat Toma Toader, de profesie croitor.

Asasinii, plutonieri de jandarmi, n-au fost niciodată anchetați.

Tot în decembrie 1933, într-o comună din sudul Dobrogei, este asasinat Gheorghe Bujgoli, aromân colonizat și de profesiune agricultor.

Asasinii, plutonieri de jandarmi, n-au fost niciodată anchetați.

La 12 ianuarie 1934 au fost asasinați doi țărani, Gheorghe Negrea și Firdea Ion.

Asasinii era plutonieri de jandarmi și niciodată n-au fost anchetați.

Cu toată Teroarea de Stat, Mișcarea Legionară a reușit să ajungă la comisiile județene de înregistrare a candidaturilor și să depună lista de candidați în aproape toate cele 72 de județe ale României.

La Slatina, avocatul Grigore Bellu a pătruns în clădirea prefecturii printr-un coș de aerisire și a apărut în fața comisiei cu lista candidaților spre înregistrare.

Prof. Vasile Cristescu, exhibând un revolver, a intimidat garda de la Prefectură și a apărut în fața comisiei cu lista de candidați.

Ilegalizarea Mișcării Legionare s-a făcut prin H.C.M., adică prin Hotărârea Consiliului de Miniștri.

Prima ședință 8 decembrie 1933.

I.Gh. Duca își dedublează persoana. Cu gura pledează și cere votarea H.C.M.-ului, cu ochii și privirea imploră a se vota respingerea H.C.M.

Voturile pentru H.C.M. au fost egale cu voturile contra H.C.M. Bătrânii liberali din jurul lui Const. Dinu I.C. Brătianu au

votat contra. Tinerii liberali din jurul lui Victor Iamandi au votat pentru H.C.M.

Fiind balotaj înseamnă că nu s-a decis.

Conform tradiției și uzanței, ce nu poate decide guvernul se supune spre analiză și decizie Regelui.

Un mic fapt era încurajator pentru I.Gh. Duca.

Împotriva H.C.M.-ului a votat subsecretarul de Stat, Alexandru Mavrodi care era spionul Regelui Carol II în Partidul Național-Liberal și în guvernul lui I.Gh. Duca.

Apreciind că votul lui Alex. Mavrodi reflecta concepția și voința Instituției Regale, I.Gh. Duca a tras speranță și, înainte de audiență, a trimis pe prof. dr. Const. Angelescu să prelucreze pe Regele Carol II pentru a refuza cererea de Decret Regal. Astfel, I.Gh. Duca să aibă justificare legală pentru că nu execută ordinul lui Horace Finaly de ilegalizare și desființare a Mișcării Legionare.

Prof. dr. Const. Angelescu a pledat jumătate de oră sugerând drept concluzie respingerea cererii de decret Regal. Regele Carol II a ascultat fără a pronunța vreun cuvânt și această tăcere a fost interpretată drept achiesare a pledoariei și drept acceptare a sugestiei de a refuza cererea de decret regal care să scoată în afara Legii Mișcarea Legionară.

I.Gh. Duca s-a dus la Palatul Regal încrezător în refuzul Regelui de a da decret Regal.

Iată cum s-a desfășurat dialogul dintre Regele Carol II și prim-ministrului I.Gh. Duca. Sursă informativă sunt memoriile încă nepublicate ale prof. dr. C. Angelescu.

Regele Carol II: „Bine, Jean! Pentru ce vii la mine să scot eu castanele din foc? Tu te-ai dus la Paris, tu ai făcut propunere și tu ți-ai luat angajamentul. Nu eu, ci tu. Așa că tu trebuie să rezolvi problema.“

I.Gh. Duca: „Am pus problema în Consiliul de Miniștri și nu s-a putut lua decizie întrucât la vot a ieșit balotaj între pro și contra. Când nu se poate decide în Guvern Constituția și uzanța spun să apelezi mai sus și să se rezolve problema prin decret Regal.“

Regele Carol II: „Dar bine, Jean, cum ai reușit tu să obții balotaj, când în toată lumea guvernele sunt impare pentru a evita balotajul?“

I.Gh. Duca: „A lipsit Titulescu, care e la Paris.“

Regele Carol II: „În nicio lege nu scrie că nu se poate vota decât direct și personal. Se poate vota prin telefon. Ca atare, reconvoacă Consiliul de Miniștri, chemi la telefon Parisul și Titulescu va vota prin telefon.“

I.Gh. Duca s-a conformat. A reconvoacă Consiliul de Miniștri, s-a pus din nou la vot și a ieșit din nou egalitate de voturi.

În momentul când se face legătura telefonică cu Parisul, se deschide ușa și, spre surpriza generală, apare ministrul de externe, Nicolae Titulescu, strigând și repetând: „Dacă nu scoateți Garda de Fier în afara Legii și nu arestați pe toți legionarii, eu, Nicolae Titulescu, îmi dau demisia din toate funcțiile Statului și las testament ca rămășițele mele pământești să nu fie înhumate pe teritoriul României“.

Sfârșit de citat.

Astfel ilegalizarea Mișcării Legionare, cu arestarea în masă a legionarilor și ipso facto atentatul împotriva lui I. Ghe. Duca s-au decis în Consiliul de Miniștri cu majoritate de un singur vot, cel al lui Nicolae Titulescu.

Operațiunea în teren s-a desfășurat în seara de 10 decembrie 1933, sărbătoarea națională a Studențimii Creștine Române.

Să trecem acum la Mișcarea Legionară și Corneliu Z. Codreanu.

Intervenția punitivă a lui Nicolae Titulescu a fost cunoscută pentru că se vroia cunoscută de toată România.

Întrebat de ziariști ce opinie are, Corneliu Z. Codreanu a răspuns: „Domnul Nicolae Titulescu este cel mai demonstrativ exemplu al diferenței dintre talent și înțelepciune“.

Cu 20 de ani înainte, mult înțeleptul P. P. Carp a exprimat un diagnostic similar: „Frumusețea nu scuză prostituția“.

Să ne referim la cele generale.

În fața uraganului dezlănțuit, Corneliu Z. Codreanu a recurs la tactica replierii și a intrat în ilegalitate.

Înainte de a-și impune absența și tăcerea a luat două hotărâri:

Prima hotărâre a fost o rugămintă către organizațiile județene legionare și un ordin către legionari ca la alegerile parlamentare din 20 decembrie 1933: în Transilvania și Banat să se voteze cu listele propuse de Iuliu Maniu, în Oltenia, Valahia și Dobrogea să se voteze listele propuse de mareșalul Alexandru Averescu și în Moldova, Basarabia și Bucovina să se voteze listele propuse de prof. George I.I.C.Brătianu.

A doua hotărâre a lui Corneliu Z. Codreanu a fost să încredințeze comanda Mișcării Legionare ilustrului, nemuritorului și intransigentului general Gheorghe Cantacuzino-Grănicerul.

Inteligența acestor hotărâri este mai mult decât evidentă.

Devenind conducătorul și asumând răspunderea Mișcării Legionare, generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul a dovedit același curaj și a desfășurat aceeași energie ca cele dovedite pe câmpul de luptă în 1916-1919 când a primit cea mai înaltă distincție, de Cavaler al Ordinului Mihai Viteazul.

Nu e de glumit cu eroii.

În calitate de bun conducător, generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul a redactat, a semnat și a trimis o scrisoare publică primului ministru I. Gh. Duca.

Scrisoarea n-a fost publicată de ziarul „Calendarul” al lui Nichifor Crainic, dar a fost publicată de ziarul „Cuvântul” al lui Nae Ionescu.

Scrisoarea cuprindea o rugămintă și un avertisment. Rugămintea formulată în numele Națiunii și în numele Istoriei era să nu se lase șantajat și constrâns de dușmanii României și să nu execute ordinul antinațional și anticonstituțional de scoatere a Mișcării Legionare în afara legii.

Avertismentul era tot atât de clar și de categoric, și anume că, în caz de ilegalizare a Mișcării Legionare, nu se poate nici preveni și nici evita ca starea de disperare să genereze ceea ce nu se vrea, dar va fi – atentatul punitiv.

I.G.Duca a citit scrisoarea și a înțeles atât rugămintea cât și avertismentul, dar n-a avut resurse de caracter și mai ales de voință pentru a redresa direcția guvernării.

Maximum ce-a putut face I.Gh.Duca a fost: a) să nu împingă teroarea la partea a doua, condamnarea lui Corneliu Z. Codreanu și b) scoaterea Mișcării Legionare în afara legii a fost numai de un an, până în decembrie 1934.

Evident că aceste două restricții n-au satisfăcut pe Horace Finaly și nu este exclusă contribuția acestuia prin Regele Carol II la pedepsirea lui I.Gh.Duca.

Într-o audiență de lucru în probleme economice, inginerul Nicolae Malaxa l-a sfătuit să nu arunce România în anarhie și teroare prin ilegalizarea Mișcării Legionare și I.Gh. Duca a răspuns cu vădită amărăciune: „N-am ce face. Mi-am luat acest angajament”.

În ziua de 10 decembrie 1933, circa 6.000 legionari au fost arestați de Jandarmerie și Poliție și claustrați sub pază în Închisoarea militară Jilava.

Comandantul închisorii, colonelul Ismet în 1916, pe front, fusese subalternul generalului Gh. Cantacuzino Grănicerul și i-a dat onorul militar la primirea în închisoare.

Odată cu legionarii a fost arestat și întemnițat profesorul Universitar Dragoș Protopopescu, care a evocat evenimentele în cele două volume intitulate „Tigrii”.

E foarte important de cunoscut cum s-a constituit și cum a reușit atentatul punitiv împotriva lui I.G.Duca.

Ideea și obligația atentatului s-au constituit de la sine de jos în sus. A fost un proces colectiv de gândire pe axa rațiunii și de răspundere în fața Istoriei.

Inițiativa și executarea atentatului au fost asumate, cum este firesc, de vârful de lance al celor cu vocație de erou. Toate atentatele politice sunt făcute de cei care își sacrifică persoanele pentru a evita confruntarea față în față a grosului de partizani și participanți.

În Japonia, eroii care se sacrifică voluntar se numesc Kamicaze.

În speță, au luat inițiativa și au executat atentatul trei tineri intelectuali rămași în istorie cu numele de Nicadori.

Nicolae Constantinescu, originar din Galați, licențiat al Academiei Comerciale, astăzi ASE, șef de serviciu cu leafă foarte bună la Societatea de Gaz și Electricitate din București.

Iancu Caranica, aromân venit în România înainte de 1927, licențiat în Litere și Filosofie al Universității din București și publicist ideologic.

Doru Belimace, aromân născut în România, student la Facultatea de Litere și Filosofie și comandant al Corpului Studențesc Legionar din Centrul Studențesc București.

Am avut onoarea și fericirea de a-i cunoaște în intimitate la Închisoarea Râmnicu-Sărat între 1 august și 29 noiembrie 1938.

Nu pot exista oameni mai perfecți.

Iată cum a avut loc atentatul și eu redactez de la persoane cunoscătoare de la fața locului.

Evident că Nicadorii nu cunoșteau culisele celor descrise acum, după 73 de ani.

Conform propriei sale convingeri și sigur în contradicție cu Victor Iamandi, I.Gh. Duca: a stopat teroarea de stat imediat după alegerile parlamentare din 20 decembrie 1933 și a eliberat legionarii din Închisoarea Jilava, câte o mie pe zi.

Ultimii deținuți, Ionel I. Moța, Vasile Marin și Sterie Ciumetti au fost eliberați chiar în dimineața de 29 decembrie 1933 cu câteva ore înainte de atentat.

Deși șeful Partidului și deși șeful Guvernului, I.Gh. Duca n-a putut rezolva trei probleme, între care noul guvernator al Băncii Naționale.

Pentru rezolvare a solicitat decret regal și Regele Carol II i-a fixat audiență: nu la București, ci la Sinaia și după două zile de la cerere.

I.Gh. Duca și de fapt nimeni nu s-a sesizat pentru ce la Sinaia în loc de București și pentru ce cu amânare de două zile?

Ziarele din dimineața de 28 decembrie 1933 publică din partea Palatului Regal informația că, a doua zi, 29 decembrie 1933, prim-ministrul va fi primit în audiență de lucru de către Rege, la Sinaia.

Pentru ce amânare de două zile și pentru ce anunțare în ziare?

Evident, pentru a informa pe legionari de posibilitatea atentatului sigur.

Pentru ce Sinaia în loc de București?

La formarea guvernului, la 19 noiembrie 1933, Regele Carol II a pus o mică condiție pe care I.Gh. Duca a receptat-o și a respectat-o fără a-și da seama ce se urmărește.

„Mica condiție“ era ca orașul Sinaia, inclusiv Gara și Poliția, să iasă de sub autoritatea Statului Român și să treacă sub autoritatea Palatului Peleş, ca un fel de stat în stat.

Aceasta explică pentru ce în ziua atentatului, 29 decembrie 1933, n-a existat nici Poliție, nici Siguranță și nici Jandarmerie în gara și în orașul Sinaia.

În concepția Regelui Carol II, Sinaia constituia o capcană unde putea fi omorâtă o victimă fără să poată fi apărută de cineva.

În lucrarea sa, încă netipărită, istoricul Amedeu Bădescu (1910-1986), „Istoria Partidului Național-Liberal“ scrie că din Gara de Nord, în dimineața de 24 decembrie 1933 au plecat în același tren, într-un vagon I.Gh. Duca și consilierii săi, dr. Ioan Costinescu și juristul Polizu-Micșunești, și în alt vagon cei trei legionari: Nicolae Constantinescu, Iancu Caranica și Doru Belimace.

Și acum cheia problemei.

Doru Belimace a venit în Gara de Nord însoțit de vărul său, Alexandru Tale, despre care nu știa că, deși aromân, era spion al Prefecturii de Poliție București.

În ultimul minut, la întrebarea insistentă a lui Alex. Tale, Doru Belimace îi dezvăluie secretul că vor să execute pe I.Gh. Duca la ieșirea din audiență.

După plecarea trenului din gară, Alex. Tale depune o notă informativă la Prefectura Poliției Capitalei.

Trenul iese de pe teritoriul Bucureștiului.

Prefectul Poliției, generalul Gavrilă Marinescu, cheamă la telefon Palatul Peleş și întreabă ce trebuie să facă cu nota informativă anunțând atentatul.

Regele Carol II decide și ordonă ca nota informativă să fie ascunsă 12 ore și transferată la Siguranța Generală numai după atentat.

Șeful Siguranței era polițistul Eugen Cristescu și după atentat s-a spus că el ar fi fost în stare de ebrietate și de aceea n-a dat atenție notei informative.

Versiunea nu-i exactă.

Nota informativă a fost dată la Siguranța Generală numai după comiterea atentatului.

În 1953 am stat la Închisoarea Jilava cu chestorul Vasile Parisianu și am discutat evenimentul din 29 decembrie 1933.

Din Gara Sinaia, I.Gh. Duca și consilierii săi s-au dus pentru audiență la Palatul Peleş și cei trei legionari au așteptat în Restaurantul Gării.

Regele Carol II l-a primit fără nicio considerație pe I.Gh. Duca și a refuzat toate cele trei decrete cerute.

Amărât și descurajat, I.Gh. Duca s-a întors în Gara Sinaia pentru a lua trenul spre București.

Începuse să se facă întuneric.

Nicolae Constantinescu a ieșit din restaurant și i-a tras un glonț drept în ceafă.

I.Gh. Duca s-a prăbușit mort pe loc.

Nicolae Constantinescu a aruncat revolverul, a încrucișat brațele și a așteptat să fie arestat.

Nici el nu știa că nu există Poliție, Siguranță și Jandarmerie în orașul Sinaia.

Câteva minute mai târziu vine trenul spre București. Iancu Caranica și Doru Belimace se urcă în tren și, în Gara de Nord, se predau Poliției din București.

Consilierii lui I.Gh. Duca și binevoitori din Gară iau cadavrul și îl duc la Castelul Peleş. Regele Carol II dă ordin să nu fie primit în Castel și cadavrul este dus într-o dependință din curtea Castelului. Din ordinul Regelui Carol II, cadavrul este buzunărit și din buzunarul de la veston i se ia cheia de la casa de fier.

Aici este un nou eveniment.

Ionel I.C. Brătianu și Partidul Național-Liberal posedau o arhivă secretă între care „dosarul Günter“ și „dosarul Focker“. În acesta din urmă erau chitanțele semnate de principele moștenitor Carol al II-lea drept comision sau bacșiș pentru ca în calitate de reprezentant al României să semneze contractul de avioane Focker din Olanda în loc de fabricile din Anglia, cum hotărâse guvernul și cum era interesul național.

La moartea lui Ionel I.C. Brătianu, 24 noiembrie 1927, arhiva secretă a trecut în posesia noului președinte, Vintilă I.C. Brătianu.

La decesul lui Vintilă I.C. Brătianu, în decembrie 1930, arhiva secretă a trecut în posesia noului președinte, I.Gh. Duca.

Regele Carol II pândea cum să pună mâna pe chitanțele semnate de el și cum să distrugă dosarul Focker.

Cheița furată din vestonul cadavrului a fost imediat trimisă cu automobilul la București cu ordinul ca omul său de încredere, generalul Gavrilă Marinescu, să facă o percheziție la domiciliul lui I.Gh. Duca și din casa de fier să sustragă dosarele Günter și Focher.

Soția lui I.Gh. Duca și fiul ei din prima căsătorie, viitorul matematician Roșca, au fost chemați la Sinaia și, în lipsa lor, generalul Gavrilă Marinescu a făcut o percheziție domiciliară și și-a însușit, evident ilegal, ambele dosare.

Încă un eveniment concomitent.

În trenul București-Sinaia a fost arestat ing. Virgil Ionescu, consilierul politic nr. 1, cel mai de valoare al lui Corneliu Z. Codreanu. Procurorul și poliștii din Ploiești l-au bătut cu ranga de fier ca să semneze declarația că atentatul s-a făcut din ordinul lui Corneliu Z. Codreanu și că el, Virgil Ionescu, era inspectorul crimei în teren.

La proces, ing. Virgil Ionescu a repudiat declarația și a expus cum a fost bătut de procuror și poliști.

Planul Regelui Carol II era să condamne pe Corneliu Z. Codreanu și el să ia în posesie Mișcarea Legionară ca partid unic de stat al dictaturii personale.

Iată ce s-a petrecut în București.

Ministrul Ordinii Publice, Victor Iamandi, s-a erijat în succesorul lui I.Gh.Duca și a cerut să devină prim-ministru cu programul de 3.000 de cadavre drept represiune antilegionară.

Bătrânii liberali brătieniști s-au împotrivit, au acuzat pe Victor Iamandi de a fi indirect ucigașul lui I.Gh.Duca și pentru trei zile s-a constituit guvern național-liberal cu prim-ministru prof. dr. Const. Angelescu în locul lui Victor Iamandi, întrucât Regele Carol II nu accepta pe Const.-Dinu I.C.Brătianu.

Marele exploatator al atentatului a fost Regele Carol II, care, din proprie inițiativă și profitând de panică, uzurpă suveranitatea națiunii, suprimă democrația politică și instituie starea de asediu și cenzura militară. Adică primele 50% din viitoarea dictatură personală și teroare de stat. Restul de 50% a fost instituit la 10 februarie 1938.

Cum era firesc și inevitabil, Victor Iamandi și Ministerul Ordinii Publice au declanșat re-arestarea în masă a legionarilor și organizarea unui proces în care Corneliu Z. Codreanu să fie condamnat la 20 de ani temniță.

Două mici evenimente concomitente cu mari consecințe.

Bucureștiul află de nota informativă a lui Alex. Tale și acuză pe generalul Gavrilă Marinescu de complicitate voită la reușita atentatului.

Ca să scape de acuzare, generalul Gavrilă Marinescu a decis să simuleze indignarea și drept dovadă să omoare pe primul legionar arestat.

Victima așteptată a fost Sterie Ciumeti, care fusese eliberat din Închisoarea Jilava doar cu câteva ore înainte de atentat.

Sterie Ciumeti a fost omorât de comisarii Mateescu și Panova, oamenii de încredere ai generalului Gavrilă Marinescu și cadavrul a fost aruncat sub gheață în lacul Andronache dintre cartierul Colentina și cartierul Fundeni.

Vom reveni asupra acestui asasinat.

Pentru montarea judiciară a procesului de pedepsire, ministrul Victor Iamandi a decis ca el personal să selecționeze din miile de legionari arestați pe cei 60 inculpați drept compliciti de pedepsit.

Victor Iamandi s-a așezat într-un fotoliu la Prefectura de Poliție și toți legionarii arestați să defileze cu mâinile legate la spate prin fața sa.

Cu această metodă, Victor Iamandi a selecționat 56 de legionari care să figureze inculpați în procesul de pedepsire.

În fața lui Victor Iamandi a fost adus generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul, cu mâinile legate la spate. Generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul: l-a recunoscut, i-a spus „Mă, tu ești Iamandi“ și i-a azvârlit un generos scuipat chiar pe figură.

Victor Iamandi s-a înfuriat și a hotărât închiderea generalului Gh. Cantacuzino-Grănicerul în fruntea celor 60 de inculpați în proiectatul proces.

Astfel la Tribunalul Militar București, procesul a trebuit să fie judecat de 5 generali în grad egal cu principalul inculpat și nu de 5 ofițeri inferiori, executând cu disciplină de baionetă oarbă ordinele ministrului de război.

Anul 1934

Anul începe cu mare prigoană orchestrată de ministrul Ordinii Publice prin cele 5 organe subalterne: Poliția, Jandarmeria, Siguranța Generală, Serviciul Special de Informații și Tribunalul Militar București.

Ministrul Victor Iamandi cere 3.000 de cadavre pentru a termina în mod definitiv problema Mișcării Legionare. Se împotrivesc „bătrânii liberali“ din jurul lui Const.-Dinu I. C. Brătianu din care doi – prof. dr. Const. Angelescu și prof. Victor Slăvescu erau membri ai Ordinului Masonic.

Ca atare, teroarea n-a fost a politicienilor, ci a fost a ministerului Ordinii Publice condus de Victor Iamandi: un alcoolic cronic cvasi-iresponsabil.

Conform Constituției și tradiției, guvernul trebuia făcut de Const.-Dinu I. C. Brătianu, noul președinte al Partidului Național Liberal. Întrucât Regele Carol II ura de moarte familia Brătianu, a trebuit ca guvernul să fie făcut de prof. dr. Const. Angelescu. După trei zile Regele Carol II a reușit să obțină acordul lui Horace

Finaly de la Paris pentru un guvern tot național-liberal, dar cu Gh. Tătărăscu prim-ministru și cu Richard Franasovici numărul 2.

Teroarea antilegionară a fost însă aplicată în teren doar de Victor Iamandi, cum am spus, un smintit pe jumătate iresponsabil.

Așa cum am spus anterior, Victor Iamandi a arestat și a închis în Închisoarea Jilava circa 6.000 de legionari mari și mici.

Pentru procesul de condamnare, Victor Iamandi a făcut personal selecția. Cu mâinile legate la spate, arestații au fost aduși să defileze în fața lui Victor Iamandi așezat pe o canapea. Așa cum am amintit anterior, Generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul l-a recunoscut și i-a trimis un scuipat în obraji, cu epitetul de „jigodie”.

Furios de scuipat și de epitet, Victor Iamandi a selecționat pe generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul în fruntea lotului de 60 de acuzați.

Decizia lui Victor Iamandi a fost providențială pentru legionari, întrucât la Tribunalul Militar București completul de judecată a fost alcătuit nu din ofițeri, baionete oarbe, ci din generali, baionete inteligente.

N-a putut fi arestat Corneliu Z. Codreanu care a intrat în ilegalitate însoțit de preotul Ion Dumitrescu-Borșa și juristul Victor Silaghi.

Comandantul Închisorii Jilava fusese subalternul generalului Gh. Cantacuzino-Grănicerul și când acesta a fost adus cu cătușele la mâini i s-a dat onorul de garda militară.

Printre arestați: prof. Nae Ionescu, prof. Nichifor Crainic și prof. Dragoș Protopopescu. Acesta din urmă a descris captivitatea legionarilor în cele două volume intitulate „Tigrii”.

Prof. Nae Ionescu și prof. Nichifor Crainic nu erau în bune relații și legionarii, în frunte cu dr. Ion Banea, i-au implorat în genunchi să facă pace și să colaboreze sinergic.

Din exterior a venit sau a fost inoculată informația falsă că afară, în ilegalitate, a murit Corneliu Z. Codreanu.

Legionarii anarhici, între care Horia Sima, au proclamat pe Mihail Stelescu drept noul Căpitan al Mișcării Legionare. Atunci Corneliu Z. Codreanu a trimis un semn sigur că este în viață și a

nominalizat pe Ionel I. Moța drept șeful legionarilor claustrați în Închisoarea Jilava.

Afară, în ilegalitate, Corneliu Z. Codreanu și cei doi adjuncți au dus-o foarte greu, pentru a nu spune rău. Preotul Ion Dumitrescu-Borșa și juristul Victor Silaghi dormeau prin ganguri și șoproane cu vagabonzi de toată lumea goniți. Corneliu Z. Codreanu a trebuit să doarmă sub zăpadă întrucât polițiștii lui Victor Iamandi aveau ordin să-l împuște pentru „opunere la arestarea legală”.

Corneliu Z. Codreanu, tot mergând pe străzi, vede pe str. Izvor, firma de avocat a celebrului Codin Cernoianu.

Acesta era celebru printr-un conflict profesional cu marele prof. Nicolae Iorga, care în Parlamentul Român de la Iași, în anul 1917 al Primului Război Mondial, ceruse ministrului de interne „disparația lui cu metodele știute de Poliție”.

În Camera deputaților, în februarie 1933, Corneliu Z. Codreanu pronunțase un discurs celebru în apărarea muncitorilor de la Atelierele CFR din Calea Griviței, asediați de armată, pentru rebeliune, la 19 februarie 1933.

După discurs, Corneliu Z. Codreanu a fost felicitat de deputatul național-țărănist Codin Cernoianu, care i-a dat o carte de vizită și s-a oferit să-i fie de folos când vreodată va fi în necesitate.

Avocatul Codin Cernoianu nu era la domiciliu și soția acestuia l-a poftit pe Corneliu Z. Codreanu să aștepte în antecameră.

Prin ferestrele de glasvant, Corneliu Z. Codreanu a văzut-o cum vorbea la telefon și a auzit-o pronunțând fraza „e la mine în antecameră. Să anunț pe Gavrilă?”

Corneliu Z. Codreanu nu știa că doamna era evreică și vară cu Elena Lupescu. „Gavrilă” nu putea fi decât generalul Gavrilă Marinescu, omul de încredere al Elenei Lupescu și prefectul Poliției Capitalei.

Intuind primejdia, Corneliu Z. Codreanu și-a luat căciula și a ieșit afară în stradă.

Evenimentul s-a terminat aici și nimic în plus nu-i realitate. Ulterior s-a aflat că doamna Cernoianu vorbise la telefon chiar cu Elena Lupescu.

Corneliu Z. Codreanu și-a adus aminte de colonelul de infanterie Ștefan Zăvoianu, cavaler al Ordinului Mihai Viteazul și, după 1918, editorul la Cluj-Napoca al unui ziar naționalist și patriotic „Dacia Nouă”.

Corneliu Z. Codreanu i s-a adresat cu rugămintă de găzduire. Acesta a acceptat fără ezitare și cu sentiment de solidaritate națională.

Aici l-a cunoscut pe George Furdul care avea o cameră închiriată și care, în calitate de eminent student, era președintele „Societății studenților în Teologie”.

Așa s-au legat destinele acestor trei persoane. George Furdul va fi asasinat în septembrie 1938 de dictatura Regelui Carol II și colonelul Ștefan Zăvoianu va fi asasinat în august 1941 de dictatura mareșalului Ion Antonescu.

Revenim la anul 1934.

La Tribunalul Militar București procesul de judecare și condamnare a Mișcării Legionare este fixat pentru 17 martie 1934.

Completul de judecată: președinte: generalul Ignat și membrii: generalul Costandache, generalul Comănescu, generalul Dona și generalul Filip.

Procuror acuzator, general Constantin Petrovicescu cu adjunct magistrat militar colonel Hotineanu.

Toți eroi din războiul 1916-1919. Toți cu comenzi în armată.

Cu trei zile înainte de proces, în dimineața de 14 martie 1934, Corneliu Z. Codreanu se predă la procuratura Tribunalului Militar, însoțit de: preot Ion Dumitrescu-Borșa, jurist Victor Silaghi, colonel Ștefan Zăvoianu și student George Furdul.

Ei au intrat cu forța în curtea Tribunalului și s-au predat odată ajunși în fața procurorilor.

De la Ministerul Ordinii Publice, Victor Iamandi a cerut să nu fie primiți și în stare de arest să fie luați de el în anchetă.

Parchetul Militar s-a conformat textului legii de organizare și funcționare a Tribunalelelor Militare.

Corneliu Z. Codreanu, preot Ion Dumitrescu-Borșa și jurist Victor Silaghi au fost introduși în lotul acuzaților din procesul de pe

rol. Iar colonelul Ștefan Zăvoianu, pentru favorizare de infractor și George Furdul pentru omisiune de denunț au fost arestați pentru proces aparte ulterior.

Victor Iamandi spumega de furie pentru că vroia execuție sumară pentru tentativă de evadare din arest legal.

Procesul a început conform programului, la 17 martie 1934.

Pentru proces, Victor Iamandi mai concepute ceva cu totul neobișnuit.

Chiar el a aprobat și a organizat la Băile Herculane Congresul Național Studențesc din anul 1934.

Cu toată opoziția rectorului de la București, Nicolae Gheorghiu și a rectorului de la Iași, Traian Bratu, la Congres au venit 4.000 de studenți de la universitățile București, Iași, Chișinău, Cernăuți, Cluj-Napoca, Oradea și Timișoara.

Președintele UNSCR, Teodor Mociulski, membru al Ligii Apărării Naționale Creștine prof. A.C.Cuza și frate cu marele general Leonard Mociulski.

Vicepreședinte UNSCR, juristul M. C. Panait, mare intrigant și agent al Siguranței Generale a Statului.

În Congres numai 4 studenți legionari: de la Cluj-Napoca Emil Bulbuc și Iosif Bozântan și de la București Virgil Rădulescu și Sandu Valeriu.

Circa 100 agenți ai Poliției, unii racolați și alții infiltrați și toți sub comanda din culise a lui Victor Iamandi.

Vicepreședintele M. C. Panait propune o moțiune prin care Congresul Studențesc cere Tribunalului Militar București condamnarea la 20 de ani închisoare a lui Corneliu Z. Codreanu.

Cei patru studenți legionari propun o moțiune prin care congresul cere Tribunalului Militar București achitarea Mișcării Legionare în frunte cu Corneliu Z. Codreanu, general Gh. Cantacuzino-Grănicerul, ing. Gh. Clime, Ionel I. Moța etc.

Moțiunea s-a discutat pe parcurs de trei ședințe. Se pune la vot prin ridicare a brațului drept. Pe tot parcursul discuțiilor și votării, președintele Teodor Mociulski a pus două revolve încărcate, pe masă, la îndemână.

Pentru moțiunea polițiștilor au votat circa 200 de studenți iar pentru moțiunea legionarilor au votat 3.500 de studenți.

Complotul urzit de Victor Iamandi a avut mari urmări în lumea studențimii române.

Revenim la Tribunalul Militar București.

Din culise, influență decisivă au avut două persoane: juristul legionar Vasile Marin și generalul de Cavalerie George Moruzzi.

Explicăm.

Vasile Marin, cu tatăl din Transilvania și cu mama din Oltenia, avea toate calitățile de intelect și toate virtuțile de caracter. Membru al Partidului Național-Țărănesc, a funcționat în 1929-1930 ca director de cabinet la președinția Consiliului de miniștri.

Mare admirator al lui Iuliu Maniu și al lui Alexandru-Voevod.

După prima ilegalizare a Mișcării Legionare, în ianuarie 1931, a părăsit P.N.Ț. și împreună cu întreaga redacție a Revistei Axa a aderat la Mișcarea Legionară.

La prigoana din iarna 1933-1934 n-a putut fi arestat și tot timpul a stat ascuns în camera recentei sale soții, dr. Ana-Maria – *Bobi* Ropală, internă pediatră la spitalul de copii Grigore Alexandrescu.

Din camera de intern de spital a redactat și a trimis circa 1.000 de scrisori: pentru informarea națiunii, pentru pregătirea opiniei publice, pentru mobilizarea de avocați apărători și pentru zeci de martori ai apărării.

Ce a făcut Vasile Marin pentru procesul din 1934 a fost decisiv și ce a făcut Vasile Marin în 1934 n-a făcut Horia Sima la procesele din mai 1938 și iunie 1938.

Au venit mai multe zeci de martori.

Mareșalul Alex. Averescu a explicat inevitabila urmare a nelegalei și abuzivei ilegalizări a Mișcării Legionare conform legii din mecanică că acția e egală cu reacția sau la fel invers.

Dr. Alexandru Vaida-Voevod a explicat imixiunea bancherului Horace Finaly în afacerile interne ale României stat suveran și a terminat depoziția de martor cu celebra frază: „Corneliu Z. Codreanu este singurul om politic din România care crede sincer

și total într-un ideal superior și în ale cărei angajamente te poți încrede cu certitudine.”

Toți martorii au depus în apărare. Victor Iamandi n-a putut aduce, deci n-a putut găsi niciun martor care să acuze. Citat ca martor, Armand Călinescu a argumentat pericolozitatea Mișcării Legionare prin programul ei de a institui tribunale penale excepționale, care să judece cu urgență furtul din averea publică a Statului. Din boxa acuzaților, Corneliu Z. Codreanu i-a cerut să citească complet respectiva frază din „cärticica șefului de cuib”. Armand Călinescu răspunde: „Am citat întreaga frază până la punct.” Corneliu Z. Codreanu a cerut Tribunalului să verifice că în respectiva „cärticică a șefului de cuib” nu este punct, ci este virgulă și se precizează tribunale excepționale de urgență, instituite „în condițiuni legale, îngăduite de Constituție și votate de Parlament”. Președintele Tribunalului, generalul Ignat, cere „cärticica șefului de cuib” și, cu voce tare, pronunță întreaga frază la care se referise Armand Călinescu. Atunci Corneliu Z. Codreanu i-a strigat lui Armand Călinescu: „Ești un mincinos, domnule ministru!”.

Au pledat marii avocați Nelu Ionescu, Eugen Goga, Emil Vasiliu-Cluj, Radu Budișteanu, general Dragu, general Panaitescu, Dumitru-Didi Micescu, decanul Baroului București și Grigore Iunian, fost ministru de justiție.

Procesul s-a desfășurat două săptămâni într-o atmosferă de respect pentru memoria victimei I. Gh. Duca și într-o atmosferă de îngrijorare pentru viitorul comun al Națiunii și al Statului.

La propunerea generalului Const. Petrovicescu, asistența s-a ridicat în picioare și s-a ținut un minut de piaoasă reculegere pentru I. Gh. Duca.

I. Gh. Duca a fost un adevărat patriot român, dar în parte s-a băgat și într-o mai mare parte a fost împins într-o încurcătură care nu putea avea alt final decât regretatul atentat.

La fel de buni români și la fel de adevărați patrioți au fost atât victima, cât și atentatorii.

Cei trei nicadori au declarat că singuri ei au conceput și singuri ei au executat atentatul.

Procurorul general Const. Petrovicescu a cerut condamnarea celor trei atentatori și achitarea celor 60 de legionari acuzați de așa-zisa „complicitate intelectuală“.

Privitor la generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul și la Corneliu Z. Codreanu n-a acuzat, ci a lăsat la aprecierea Completului de judecată.

Ultima ședință a procesului a fost în dimineața de 5 aprilie 1934. La ora 13 Completul de judecată s-a retras în camera de deliberare.

Sala era arhiplină. Se găsea public și pe culoarea Tribunalului.

Asistența se găsea în fierbere crescândă. Punctul critic era depășit și nu mai rezistau nervii.

S-a intrat în deliberare la ora 13 și până la ora 22 seara nimeni n-a ieșit din camera de deliberare.

Atunci a intervenit a doua persoană decisivă din culise.

Generalul George Moruzzi, erou din războiul 1916-1919 și inspectorul general arma Cavaleriei.

A intrat în camera de deliberare și a întrebat: „Ce faceți fraților? Ați intrat în deliberare la ora 13 și de atunci sunt 9 ore. Ce faceți?“

Cei 5 generali au răspuns solidar: „Nu știm ce să facem și tot ne întrebăm. Noi am ajuns la concluzia achitării, dar ministrul de război, generalul Nicolae Uică, ne-a trimis ordinul M.S. Regelui să condamnăm la 20 de ani pe Corneliu Z. Codreanu și la pedepse între 5 și 10 ani pe ceilalți legionari. Nu știm ce să facem, pentru că suntem militari și nu putem decât executa ordinul M.S. Regelui.“

Generalul George Moruzzi: „S-ar putea ca Uică să fi mințit. Mă duc la Palat și întreb direct pe M. S. Regele.“

Regele Carol II era în pijama. Convorbirea a avut lor în dormitor.

Generalul George Moruzzi: „Cum e posibil Majestate ca Uică să intervină în treburile Justiției? Cum e posibil Majestate ca Uică să vorbească în numele Majestății Voastre? Cum e posibil Majestate ca Uică să bage Instituția Regală în Politică? Cum e posibil Majestate ca Uică să pună pe Majestatea Voastră în conflict cu Tineretul, deci în conflict cu viitorul țării?“

Regele Carol II a dat imediat înapoi și a răspuns: „Eu n-am dat niciun ordin. Eu n-am vorbit nimic cu Uică. Eu nu știu nimic din ce spune Uică.“

Generalul George Moruzzi: „Vă mulțumim, Majestate, că n-ați dat niciun ordin și că apărați Instituția Regală să nu fie compromisă în abuzuri împotriva Justiției. Vă mulțumim și Armata vă este recunoscătoare.“

La terminarea audienței, în pragul ușii, Regele Carol II își spune adevăratul gând: „Dar dacă au primit un asemenea ordin ei trebuie să-l execute întrucât sunt militari și Uică e comandantul Armatei.“

Ne oprim aici.

Generalul George Moruzzi revine la Tribunalul Militar, reîntră în camera de deliberare și comunică numai prima parte a discuției cu Regele Carol II, că acesta n-a dat niciun ordin.

Completul de judecată al celor 5 generali au strigat „Ura!“, au venit în sala de audiență și au pronunțat sentința de achitare a legionarilor, în frunte cu Corneliu Z. Codreanu și general Gh. Cantacuzino-Grănicerul.

Publicul a primit sentința cu aplauze frenetice și prelungite.

Din public s-a strigat:

„Trăiască Armata Română!“

„Trăiască M. S. Regele!“

„Trăiască România!“

În dimineața zilei următoare, câteva sute de studenți legionari, în frunte cu Traian Cotigă, s-au dus la Palatul Regal și au ovaționat pe „Regele Tineretului“.

Nimeni nu cunoștea a doua parte a discuției dintre generalul George Moruzzi și Regele Carol II.

Generalul George Moruzzi a murit de infarct miocardic în 1938 și înainte de a se îmbolnăvi a comunicat întreg adevărul.

Scena din casa avocatului Codin Cernoianu și scena dintre generalul George Moruzzi și Regele Carol II, eu le cunosc direct și personal din 1937 de la Corneliu Z. Codreanu.

Revenim la vara 1934.

Pledoaria avocatului Dumitru-Didi Micescu a fost atât de extraordinară, încât vocabularul nostru n-are cuvinte pentru evocare și inteligența noastră n-are capacitate de a reproduce ideile juridice construind fondul.

Corneliu Z. Codreanu a fost atât de emoționat, încât odată cu exprimarea recunoștinței a oferit avocatului Dumitru-Didi Micescu președinția viitoarei reconstituiri a partidului legionar cu numele de „Totul pentru Țară”.

Avocatul Dumitru-Didi Micescu a acceptat numirea și, neavând soție și copii, s-a decis să lase Mișcării Legionare întreaga sa avere și bogata sa bibliotecă.

Până la întocmirea actului de donație, avocatul Dumitru-Didi Micescu lasă la dispoziția legionarilor terenul său din cartierul Giulești. Sub conducerea economistului Ion Caratănase și a principelui Alex. Cantacuzino s-a organizat o Tabără de Muncă cu dublu obiectiv: cărămidărie pentru construirea unei sfinte biserici legionare și grădină de zarzavaturi cu irigație din puț pentru strângere de fonduri.

La jumătatea lui august 1934, avocatul Dumitru-Didi Micescu moare în câteva minute, după o cafea consumată la bufetul avocaților din Palatul de Justiție.

A murit cu sufocație spontană repede crescândă și fără tuse cu expectorație.

Aceeași simptomatologie de dispnee spontană are decesul prin edem pulmonar acut și decesul prin intoxicație cu curara.

Aceasta paralizează diafragul.

Diagnosticul diferențial se face prin: absența tusei expectorante în intoxicația cu curara și prezența tusei expectorante sangvinolente în edemul pulmonar acut.

Curara a fost administrată în ceșcuța de cafea consumată la bufetul avocaților din Palatul de Justiție.

Ionel I. Moța și legionarii au depus reclamație de omor cu premeditare. Fratele defunctului, celebrul avocat Istrate Micescu, a devenit moștenitorul averii și, în ziua de 17 august 1934, a obținut, cu ajutorul autorităților polițienești, alungarea legionarilor de pe terenul din Giulești.

De la decesul avocatului Dumitru-Didi Micescu a început conflictul dintre Mișcarea Legionară și avocatul Istrate Micescu, devenit complicele Regelui Carol II la uzurparea suveranității și la instituirea dictaturii.

Revenim la anul 1934.

Transformarea Ministerului Ordinii Publice în mașină de război antisocial și complotul lui Victor Iamandi de a manipula Congresul Național Studentesc de la Băile Herculane au provocat o atât de mare indignare, încât la toate alegerile din organizațiile studențești au învins listele legionare.

Național-liberalii și național-țărăniștii nici măcar n-au depus liste de candidatură. Singurii adversari ai legionarilor au fost comuniștii și poliștii.

Singura excepție a fost la Societatea Studenților în Medicină, unde lucrurile s-au lămurit numai în anul următor, 1935.

La Academia Comercială, lista prolegionară Liubomir Stretenovici-Angelescu și Ilie Pașca a avut peste 2.000 de voturi și lista comunistă-poliștă a avut sub 50 de voturi.

Idem la Societatea Studenților în Drept, unde s-a ales comitet legionar cu președinte Ion Antoniu-Pâșu și la Societatea Studențimii în Teologie, unde s-a ales comitetul legionar cu președinte Ion Rodeanu. Idem la Societatea Studenților în Litere și Filosofie, unde s-a ales președinte Gheorghe Guțulescu și la Institutul Politehnic, unde s-a ales președinte studentul Cerchez.

Marele triumf legionar a fost la Uniunea Națională a Studenților Creștini Români, unde s-a ales comitet legionar cu președinte Traian Cotigă și la Centrul Studentesc București, unde s-a ales comitet legionar cu președinte George Furdui.

Falimentul politicii de provocare a dus la demiterea din 9 octombrie 1934 a lui Victor Iamandi și înlocuirea lui cu Eugen Titeanu, care a afișat politica de reintrare în legalitate.

Victor Iamandi a trecut ministrul culturii și a făcut alte rele: declarația că Transilvania e construită de unguri, și nu de români și scoaterea din corpul preoțesc a mitropolitului Gurie al Basarabiei.

Revenim la vara 1934.

Până în vara 1934, Mișcarea Legionară a primit numai lovituri din exterior și de aici întărirea solidarității și unității. În vara 1934 s-au produs două lovituri din exterior care n-au surpat solidaritatea și certitudinea, dar au obligat un plus de vigilență și un plus de cenzură.

Primul eveniment negativ a fost retragerea prof. Nichifor Crainic.

Nu dezertare, ci retragere de bunăvoie și bilateral acceptată.

Prof. Nichifor Crainic (1889-1972) a fost o triplă personalitate pe toate cele trei direcții. Nu excepțional, ci genial. A fost un mare poet, a fost un mare filosof și a fost un mare profesor; așa cum am spus, pe toate aceste trei direcții cu inteligență genială.

El a contribuit la construirea doctrinei naționaliste românești: mai puțin ca Mihail Eminescu, egal cu prof. A.C.Cuza și cu prof. dr. Nicolae Paulescu și mai mult ca prof. Nae Ionescu.

Circulă mai multe versiuni explicative cu privire la retragerea sa voluntară din Mișcarea Legionară.

Sunt excluse: explicația fricii și explicația corupției.

Adevărata explicație este diferența de concepție cu privire la tactică și strategie.

Corneliu Z. Codreanu era pentru politica de a nu avea inițiativa violenței, dar de a răspunde prompt și sigur cu contraviolență spontană la violența deliberată a dușmanilor de pe scenă sau din culise.

Prof. Nichifor Crainic era pentru politica de valorificare publicistică a tuturor ilegalităților și a tuturor abuzurilor, întrucât psiho-social primirea de nedreptate și de suferințe este cea mai rentabilă investiție de capital politic.

Dacă n-ar fi avut loc atentatul din 29 decembrie 1933 contra primului ministru a) Regele Carol II nu institua starea de asediu și cenzura militară; b) ar fi continuat sistemul democratic și libertățile cetățenești și c) ziarul „Calendarul” și-ar fi înzecit tirajul și ar fi produs foarte mult doctrină nouă și foarte mult armament nou ideologic.

La o ședință a Cenaclului Nicolae Paulescu, prof. Nichifor Crainic a explicat diferența dintre el și Mișcarea Legionară cu

privire la tactica și strategia dacă n-ar fi avut loc atentatul contra primului-ministru I.Gh. Duca.

Marea majoritate a Tineretului Universitar din acea epocă posedă imense resurse de elan combativ și de aceea a urmat politica lui Corneliu Z. Codreanu de violență la violență, de dragoste la dragoste și de încredere la încredere.

Al doilea eveniment negativ în vara 1934 a fost trădarea lui Mihail Stelescu.

Trădare criminală perfect calificată și imposibil de acceptat sau de tolerat.

Nici astăzi, după 72 de ani, nu se poate pricepe ce l-a determinat pe Mihail Stelescu să trădeze și să fie criminal.

Nu Poliția Secretă și nu Palatul Regal au venit la Mihail Stelescu, ci Mihail Stelescu a căutat Poliția Secretă și Palatul Regal.

Legionarii au aflat de trădarea lui Mihail Stelescu de la polițistul Eugen Cristescu, care, într-o convorbire ocazională, a informat pe Nicolae Totu, persoana de încredere a lui Corneliu Z. Codreanu.

Mihail Stelescu se născuse cu două calități cu adevărat inegalabile: talentul orator și conducerea luptelor de stradă.

În 1933 Poliția Secretă pusese monopol pe Centrul Studențesc București. Președinte marele polițist Florin Becescu și vicepreședinte Amedeu Bădescu, o mare inteligență politică și șeful Tineretului național-liberal. Mihail Stelescu era liderul opoziției și la ședințele săptămânale ale Centrului Studențesc București se juca cu comitetul exact cum se joacă pisica cu șoarecii înainte de a-i mânca.

O voce caldă supra-plăcută, o formidabilă mașină în continuă activitate. Discursurile lui nu erau bogate în idei noi ca cele ale lui Corneliu Z. Codreanu, dar aveau o imensă capacitate de a mobiliza sentimentele și de a genera elanul.

Sub conducerea lui, la 24 ianuarie 1933, am plecat 2.000 de studenți să instalăm o cruce la mormântul Eroului Necunoscut din Parcul Regele Carol I.

Mihail Stelescu în capul coloanei își exprima maxima voință de luptă cu Forțele Oculte care obligaseră România să declare Eroul Necunoscut drept ateu fără religie și fără credință.

În Parcul Carol I ne-a primit generalul Gavrilă Marinescu și ne-a snopit în bătaie: polițiștii cu bastoanele de cauciuc și jandarmii cu patul puștii.

Trădarea lui Mihail Stelescu s-a desfășurat în trei etape și s-a terminat cu sentința Tribunalului Onoarei.

Etapa I.

La începutul lui iulie 1934 a avut loc în orașul Râmnicu-Vâlcea congresul studentesc al Federației Tudor Vladimirescu al celor 5 județe din Oltenia plus județul Olt.

În România interbelică au existat 400 de organizații studentești structurate în piramidă cu UNSCR for conducător și cercurile județene drept baza de susținere.

Cercurile județene erau grupate pe provincii istorice: Federația Tudor Vladimirescu a Olteniei, Federația Mihai Viteazul a Valahiei, Federația Mircea cel Bătrân a Dobrogei, Federația Ștefan cel Mare a Moldovei, Federația Ioan Vodă cel Viteaz a Basarabiei, Federația Alexandru cel Bun a Bucovinei, Federația Horea-Cloșca-Crișan a Transilvaniei de Nord, Federația Avram Iancu a Transilvaniei de Sud.

La Congresul de la Râmnicu-Vâlcea a participat Mihail Stelescu cu un grup de legionari din București.

Fără niciun fel de motiv, Mihail Stelescu a provocat un conflict cu autoritățile locale și, împreună cu 40 de legionari, au ajuns arestați în Închisoarea Râmnicu-Vâlcea.

În închisoare, Mihail Stelescu primește de la București o telegramă cu textul „Arhimede mort”. Mihail Stelescu, cu telegrama în mână, în genunchi plânge și se roagă. Apoi convoacă pe cei 40 de legionari co-deținuți și le comunică că „Arhimede este numele codificat al lui Corneliu Z. Codreanu”. Se face o ședință de manifestare a durerii, se spune o rugăciune și, în final, se proclamă un Căpitan al Mișcării Legionare în persoana lui Mihail Stelescu.

După proclamarea lui Mihail Stelescu ca șef al Mișcării Legionare, arestații sunt puși în libertate și toți pleacă la domiciliile părinților lor.

Adjunctul lui Mihail Stelescu este economistul Ion Carătănase, care vine la București și comunică totul lui Corneliu Z. Codreanu.

Niciodată nu s-a aflat cine a trimis telegrama și în Mișcarea Legionară s-a constituit opinia că totul era regizat de Siguranța Generală a Statului.

Etapa a II-a.

Pentru vara 1934 Mișcarea Legionară organizează patru tabere de muncă voluntară și educație cetățenească.

O tabără în comuna Dealu Negru din județul Cluj, sub conducerea doctorului în geologie Gheorghe Vereș-Voicu. Se construiește o școală primară care lipsea și care a fost finisată perfect. Printre legionarii care au muncit două luni, trei medici veniți din Vechiul Regat: dr. Aurel Comănescu, dr. Victor Apostolescu și dr. Ionel Zeana.

O tabără la Raău, în munții Bucovinei, pe un teren donat de Alteța Sa Regală Principele Nicolae. Sub conducerea succesivă a lui Corneliu Z. Codreanu, Radu Mironovici și Vasile Iasinschi, legionarii au construit o Casă de Sănătate pentru legionarii bolnavi de tuberculoză și pentru oaspeți, turiști din toată țara.

O tabără în comuna Costiugenii Mari din județul Sorocea în nordul Basarabiei. Sub conducerea lui Traian Puiu, legionarii au construit o biserică nouă, plecând de la ruinele unei vechi biserici.

O tabără la Bugaz, pe litoral, în sudul Basarabiei, sub conducerea lui Mihail Stelescu. Ca adjunct, poetul Virgil Rădulescu, originar din Corabia, județul Romanați.

Legionarii din aceste patru tabere s-au străduit să compună textul și melodia unui Imn al Muncii Legionare. Perfect s-a dovedit și el a rămas cel compus de Tabăra de la Dealu Negru, județul Cluj.

În ședințele de informare istorică și de educație cetățenească din tabăra de la Bugaz din sudul Basarabiei, Mihail Stelescu, cu

insinuări și cu sugestii, a determinat un elev de liceu, Gh. Cotea, să primească un revolver, să se ducă la București și să omoare pe Corneliu Z. Codreanu, astfel încât Mișcarea Legionară și Învierea Națiunii să-și reia ascensiunea pe verticală.

Virgil Rădulescu a sesizat intriga și a anunțat pe Corneliu Z. Codreanu.

Cu revolverul dat de Mihail Stelescu, elevul Gh. Cotea a venit în București. La coborârea din tren, pe peronul Gării de Nord, a fost întâmpinat de Corneliu Z. Codreanu având alături pe ing. Gh. Clime și pe avocatul Nicolae Totu.

Mintea lui Gh. Cotea s-a luminat pe loc și a făcut mărturisiri complete. Corneliu Z. Codreanu și-a dat seama că este o victimă a prelucrării psihologice, l-a iertat și l-a consiliat să se ducă la părinții săi dintr-o comună în Basarabia și să nu-și mai amintească nicicând ce-a încercat să facă aproape fără voie.

Mihail Stelescu n-a aflat de scena de pe peronul Gării de Nord și și-a închipuit că elevul Gh. Cotea s-a răzgândit și a dispărut.

În 1942, pe frontul de est, Gh. Cotea era soldat și părea a fi normal, ca toți ceilalți.

Etapa a III-a.

Pe la jumătatea lui septembrie 1934 Corneliu Z. Codreanu primește vizita unui chimist, cu numele de Cristian Leu.

Acesta îi comunică următoarele: că este chimist la un laborator de pe Calea Plevnei al Armatei, că este membru al Ordinului Masonic care i-a dat autorizație să facă mărturisirea și că la serviciu a primit vizita unui polițist cu numele de Gheorghiade și că polițistul Gheorghiade a evocat antagonismul dintre Masonerie și Legiune. Acesta a cerut cianură de potasiu „pentru omorârea lui Codreanu“. Cianura de potasiu urma să fie administrată în țuică de către un legionar în legătură cu Poliția.

Cristian Leu nu l-a refuzat pe polițist, i-a dat o sticlă cu cianură de potasiu și aceasta cu scopul de a-l informa pe Corneliu Z. Codreanu de asasinatul pus la cale.

Corneliu Z. Codreanu, asemenea fulgerului, a decis o percheziție la domiciliul lui Mihail Stelescu. Cu 8 comandanți

legionari, între care Nicolae Totu, Virgil Rădulescu, Sima Simulescu, Alexandru Borcea etc. fac percheziția, găsesc sticlă cu cianură de potasiu, iau pe Mihail Stelescu și îl aduc la sediul legionar din str. Gutenberg nr. 3.

Aici se constituie Tribunalul Onoarei al Mișcării Legionare. Președinte: generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul.

Procuror: principele Alex. Cantacuzino.

Jurați: 24 de legionari care toți au activitate legionară sub comanda lui Mihail Stelescu.

Corneliu Z. Codreanu n-a asistat la proces, fiind reprezentat de preotul Ion Dumitrescu-Borșa și ing. Gh. Clime.

Martori, cei 8 comandanți legionari care efectuaseră percheziția și găsiseră corpul delict.

Mihail Stelescu n-a putut nega și în fața Tribunalului a făcut mărturisiri complete.

Mărturisirea nr. 1: polițistul Gheorghiade este o rudă a sa după soție și oficial se ocupă cu schimbul valutar pe str. Lipscani.

Mărturisirea nr. 2: dispariția lui Corneliu Z. Codreanu este cerută de Regele Carol II care apreciază programul legionar și valoarea legionarilor.

Mărturisirea nr. 3: cererea Regelui Carol II a fost transmisă prin ministrul Richard Franasovici, persoană de perfectă încredere.

Mărturisirea nr. 4: sub șefia lui Mihail Stelescu, Mișcarea Legionară va fi recunoscută drept partid constituțional și nu va mai fi desființată.

Mărturisirea nr. 5: el, Mihail Stelescu, a fost rulat întrucât a fost asigurat că decesul va surveni după două-trei săptămâni, când nu se va mai putea identifica cauza.

Mărturisirea nr. 6: el, Mihail Stelescu, se consideră vinovat, cere să fie pedepsit și imploră să rămână în Mișcarea Legionară pentru ca prin activitate să-și răscumpere vinovăția și să recapete încrederea.

Mărturisirea nr. 7: dacă s-ar întâmpla să nu se țină de cuvânt și să-și încalce angajamentul, el, Mihail Stelescu, cere să fie pedepsit cu moartea și cere să i se despice capul cu securea, conform tradiției strămoșilor daci.

Cele de mai sus mi-au fost confirmate în 1964 de legionarul Gh. Grecu, care a fost unul din cei 24 de jurați.

Tribunalul Onoarei a satisfăcut cererea făcută de Mihail Stelescu și a decis să rămână în continuare simplu legionar, fără comenzi.

Abia plecat de la proces și de la sediu, Mihail Stelescu s-a dus la noii săi patroni și a primit gardă personală 6 polițiști permanenți și fonduri pentru baza unui partid naționalist.

Noul partid s-a numit „Cruciada Românismului” și a editat cu același nume o revistă săptămânală sub redacția lui Alexandru Tale, devenit Talax, agent acoperit al Siguranței Generale.

Avalanșă de colaboratori mobilizați și plătiți de Siguranța Generală a Statului, între care celebrul scriitor Panait Istratie, muritor de foame și generalul Nicolae Rădescu, care ignora conflictul din Mișcarea Legionară.

Avalanșă de calomnii și acuzații la adresa lui Corneliu Z. Codreanu.

Scopul urmărit de Poliția Secretă Politică era captarea curentului naționalist cu trecerea lui de la Mișcarea Legionară de sub conducerea lui Corneliu Z. Codreanu la Cruciada Românismului de sub conducerea lui Mihail Stelescu.

Ce-a făcut Mihail Stelescu n-a fost dizidență, ci a fost trădare patentă calificată.

Foștii săi subalterni în Mișcarea Legionară s-au strâns în jurul lui Ion Caratânase, Ion Trandafir, Jean Atanasiu și Ștefan Georgescu cu hotărârea fermă de a aduce la îndeplinire propriile sale cereri: pedeapsa cu moartea și despicarea capului cu securea.

Au cerut încuviințarea lui Corneliu Z. Codreanu care atunci, în octombrie 1934, le-a spus: „Nu acum. Lăsați-l mai întâi să spună tot ce vrea împotriva mea. Când nu va mai avea ce inventa și veți vedea că se repetă, sunteți liberi pe hotărârea voastră.”

Timp de doi ani Mihail Stelescu a tot inventat minciuni și a tot fabricat calomnii.

Decizia să dispară a fost luată chiar de proprii săi patroni care la începutul lui iunie 1936, i-au retras cei 6 polițiști, garda personală.

Sentința a fost adusă la îndeplinire la 16 iulie 1936 în condițiuni neaprobate de Corneliu Z. Codreanu și ing. Gh. Clime.

Anul 1935.

Pentru legionari, anul 1935 începe cu o mare indignare, aproape înverșunare împotriva lui Nicolae Titulescu, ministru de externe în guvernul Gheorghe Tătărescu.

Încă de la Marea Revoluție Franceză, 1789, s-a pus problema unificării continentului Europa: nu cu numele de „Uniunea Europeană”, ci cu numele de „Statele Unite ale Europei”: întâi în jurul Franței și apoi în jurul Germaniei.

Șeful statului, Benito Mussolini, a observat că regimul democrat direcționat de Franța și Anglia: nu soluționează litigiile inter-etnice și lasă națiunile să se certe. Tocmai în scopul de a rezolva prin dialog sincer litigiile inter-etnice Benito Mussolini convoacă toate partidele sincere naționaliste din Europa la Montreux, în Elveția, la Congresul zis al Naționalismelor Europene.

Scopul era cunoașterea și rezolvarea litigiului dintre germani și polonezi, litigiul dintre unguri și români, litigiul dintre sârbi și croați, litigiul dintre greci și aromâni, litigiul dintre spanioli și basci, litigiul dintre valoni și flamanzi, litigiul dintre englezi și irlandezi.

Nu se poate ajunge la unitatea Europei fără armonie între națiuni și nu se poate ajunge la armonie între națiuni fără dialog sincer și public exact între exponenții legitimi ai partidelor naționaliste.

Din România a fost invitată Mișcarea Legionară și a plecat Ionel I. Moța să participe la Congresul de la Montreux.

La Congres, Ionel I. Moța a susținut că mai există un litigiu inter-etnic care se cere cunoscut și rezolvat. Este litigiul dintre poporul român autohton și iudaismul care vrea să fondeze Israelul european, aici, în teritoriul carpato-ponto-dunărean.

Congresul a ascultat cu atenție expunerea lui Ionel I. Moța și în unanimitate a înscris rezolvarea litigiului iudeo-român în programul de unificare a continentului Europa.

În plin congres, Poliția Secretă Politică elvețiană operează o percheziție domiciliară și corporală a lui Ionel I. Moța și pe loc îl

expulzează din Elveția la cerea lui Nicolae Titulescu, ministrul de externe în guvernul român de la București.

Ionel I. Moța s-a supus interogatoriului și expulzării din Elveția, dar i-a trimis lui Nicolae Titulescu o scrisoare socotită „violentă”.

Nicolae Titulescu: n-a fost nici pentru democrație sau dictatură și nici pentru liberalism sau etatism.

Nicolae Titulescu n-a fost nici de partea Angliei-Franței și nici de partea Uniunii Sovietice.

Nicolae Titulescu a fost tot timpul, fără întrerupere, omul politic al iudaismului mondial care îl plătea cu lingușiri în ziar și cu morfină pentru priză nazală.

Revenim la Mișcarea Legionară.

În noaptea de Anul Nou 1935, Corneliu Z. Codreanu: a) a făcut un bilanț al jertfelor legionare, 18.000 arestați și 16 asasinați și b) a încunoștiințat pe legionari că vin timpuri de extremă duritate și va fi nevoie de noi jertfe.

În primăvara 1935 au avut loc trei evenimente care toate trei au fost mari succese legionare în tineretul universitar:

a) Demascarea Frontului Studențesc democrat alcătuit 50% polițiști și 50% comuniști, pus la cale de comisarul Borcea de la Siguranța Generală a Statului;

b) fondarea Asociației Foștilor Președinți și lideri ai organizațiilor studențești de la 10 decembrie 1922 încoace, sub președinția lui Ionel I. Moța.

c) Congresul Național Studențesc din 15-17 aprilie 1935 de la Craiova, sub președinția lui Traian Cotigă.

Toate aceste trei succese legionare au fost posibile mulțumită Societății Studenților în Medicină din Bd. Schitu Măgureanu nr. 2, al cărei președinte era persoana mea.

Ca atare, deschid o paranteză pentru a consemna ce cunosc direct și personal în legătură cu aceste trei succese legionare.

În România interbelică aveau existență și desfășurau activitate circa 400 de organizații studențești structurate în piramidă.

Vârful piramidei era Uniunea Națională a Studenților Creștini Români și baza piramidei erau cercurile județene funcționând cu

obligația celor 72 de prefecturi să acorde burse studenților merituoși și să întrețină câte un cămin în respectiva universitate.

Existență legală.

Activitate patriotică.

Organizația studențească cu cea mai mare autoritate și cu funcție de stea polară era Societatea Studenților în Medicină din Bd. Schitu Măgureanu nr. 2.

Primo, pentru că studenții în medicină au 6 ani cursuri și 1 an doctorat; secundo, pentru că această organizație își construise sediul și căminul prin eforturi proprii; tertio, pentru marii ei președinți: dr. Ion Simionescu, dr. Const. Dănulescu și dr. Const. Dăniță. De la 10 decembrie 1922 studențimea medicinistă a fost unitară până în anul 1931, când aceasta s-a diferențiat în două partide: partidul dictatorial care vroia ca adunarea generală să ratifice deciziile comitetului de conducere și partidul democrat care vroia ca adunarea generală să decidă și comitetul de conducere să înfăptuiască. Aceasta era singura diferență, pentru că în rest erau identice: a) naționaliste, b) anticomuniste și c) antipoliție.

În anii 1931-1934 alegerile de comitet au fost constant câștigate de partidul zis dictatorial. Alegerile de comitet se fac prin candidare pe listă, dar cu dreptul votantului de a alege din ambele liste.

La alegerea din februarie 1931 a învins lista prodictatorială dr. Const. Găiulescu și pentru funcția de secretar științific singur eu am fost ales de pe lista democrată a internului Iancu Feneșanu.

La alegerile din februarie 1934 a învins întreaga listă zisă prodictatorială dr. Marius Constantinescu și a căzut întreaga listă democrată dr. Gh. Podeanu-Mișcov.

Explozia s-a produs în toamna 1934.

Conform uzanței, dr. Marius Constantinescu decide toate în comitet și apoi cere adunării generale să ratifice și să se conformeze prin ridicarea mâinii și tăcere achiesantă.

La trei ședințe din octombrie 1934 au am luat cuvântul și, cu argumente de perfectă logică, am demonstrat falsitatea celor decise de comitet și am determinat adunarea generală să voteze exact invers.

Dr. Mariu Constantinescu s-a înfuriat și, în baza vocației sale de dictator absolut, a pus la cale o lovitură de forță care să intimideze adunarea generală și să paralizeze opoziția democratică.

Lovitura de forță n-a făcut-o cu studenții național-liberali și național-tărăniști care poate existau, dar care preferau să fie absenți și neparticipativi. Lovitura de forță n-a făcut-o cu studenții comuniști și studenții polițiști care la prima lor manifestare erau în mod automat și reflex azvârliți pe fereastră afară în stradă.

Pentru proiectata lovitură de forță, dr. Marius Constantinescu a inițiat convenții secrete reciproc avantajoase cu grupul studenților legionari, condus de dr. Paul Craja și cu grupul studenților cuziști, condus de dr. N. Vicol.

Proxima ședință de sâmbătă seara gema de public: legionarii aduseseră legionari de la alte facultăți și la fel cuziștii aduseseră cuziști de la alte facultăți.

Președintele, dr. Marius Constantinescu, mă invită să iau cuvântul.

N-am pronunțat decât două cuvinte: „Domnilor colegi!”

Instantaneu s-a dezlănțuit scandalul. Studenții din față și-au ridicat scaunele și au venit spre mine, amenințând că-mi sparg capul și țipau: „Cum, mă, tu, coleg cu noi?”

Studenții din spatele sălii au venit spre tribună cu ochii arzând de scânteie, cu pumnii strânși să lovească și urlând la mine: „francmasonule!”

Războiul civil dintre comitetul de conducere și adunarea generală a continuat cu intensitate repede crescândă timp de trei luni, până în februarie 1935.

În jurul meu s-au strâns studenții pro-democrați: dr. George Rădulescu-Vișina, dr. Dumitru-Matache Ionescu Romanai, dr. Ion Lupașcu, dr. Ion Dan Temeliescu, dr. Gh. Grigorescu, dr. Ion Cocioba, dr. Gh. Bungețianu etc.

Noi am editat revista săptămânală „Cuvântul Tineretului Medicinist” în care ceream: a) restaurarea ordinii morale și b) politică naționalistă democratică.

Nemaiputând stăpâni adunarea generală, dr. Marius Constantinescu și-a adus să prezideze doi mediciniști cu prestigiu științific: dr. Aristotel Condaxe și dr. Haralamb Ungureanu.

Adunarea generală nu i-a acceptat și atunci Marius Constantinescu a stins electrica și ne-a lăsat pe întuneric.

La sfârșitul lui februarie 1935, dr. Marius Constantinescu a încuiat toate ușile, a suspendat regulamentul și a anunțat că alegerile pentru noul comitet vor fi în iunie 1935, în loc de februarie 1935.

Societatea Studenților în Medicină era persoană juridică în plus de organizație profesională.

Cu 400 de semnături ne-am adresat Justiției pentru ca prin ordonanță prezidențială să hotărască reîntrirea în legalitate.

Comitetul dr. Marius Constantinescu a venit cu un avocat, Macri. Noi am venit cu un avocat, Grigore Racoviceanu.

Un judecător, Foișoreanu, n-a pierdut timpul cu ascultarea pledoariilor și prin ordonanță prezidențială a nominalizat dintre semnatarii reclamației un birou electoral prezidat de dr. Xenofon Guțulescu, originar din Ialomița, să organizeze în trei zile alegeri pentru noul comitet, așa cum prevedea regulamentul de funcționare în februarie 1935.

Cu ordonanța prezidențială ne-am adresat executorilor judecătorești și aceștia au anunțat că vin cu forța publică să obțină stampila societății și cheile de la casa de fier.

Fostul comitet dr. Mariu Constantinescu nu s-a lăsat și a convocat pe foștii președinți ai Societății Studenților în Medicină pentru a interveni în locul Justiției.

Au venit 22 de foști președinți care, în totalitate, au decis convocarea corpului electoral și alegeri sub supravegherea prof. dr. N. Gh. Lupu, fost președinte al societății.

Alegerile au fost extrem de încordate și, cu majoritate de 116 voturi, a ieșit învingătoare lista noastră cu programul: națiunea ca scop și democrația ca mijloc.

Comitetul prezidat de dr. Șerban Milcoveanu a condus Societatea din martie 1935 până în februarie 1936.

Iată contribuția Societății Studenților în Medicină la cele trei succese legionare din primăvara 1935.

Frontul Studențesc Democrat

Eșecul lui Victor Iamandi de a înșela și a manipula Congresul Național Studențesc de la Băile Herculane, din aprilie 1934, și dat fiind victoriile legionare la alegerile studențești din 1934-1935, comisarul Borcea de la Siguranța Generală a Statului și generalul Gavrilă Marinescu de la Prefectura Poliției Capitalei au decis fondarea „Frontului Studențesc Democrat”: jumătate din studenți polițiști și jumătate din studenți comuniști.

Cu trupă de ieniceri în teren, etajul V al Prefecturii Poliției Capitalei s-a transformat în cămin studențesc gratuit pentru 120 de studenți ai Frontului Studențesc Democrat. Grupa de la medicină era condusă de studentul Coco Brănescu din partea Poliției Secrete și studentul Burileanu din partea Partidului Comunist.

Între Poliția Secretă și Partidul Comunist s-au încheiat și au funcționat trei convenții secrete de colaborare: în martie 1935, în aprilie 1937 și în ianuarie 1941.

Scopul convenției secrete din martie 1935 a fost fondarea unui partid studențesc concurent, cu numele de „Frontul Studențesc Democrat”. Le trebuia un președinte de paie cu afiș și cu propagandă.

Prima lor opțiune a fost persoana mea, recent aleasă ca președinte al Societății Studenților în Medicină. Propunerea mi-a fost făcută de Amedeu Bădescu, concetățean din Slatina, fost coleg de școală, un om politic excepțional și președinte la Tineretului național-liberal.

L-am însoțit la ședința de fondare, care a avut loc la o cantină populară din Piața C. A. Rosetti.

Din primele minute de discuții, toate antilegionare, mi-am dat seama că jumătate sunt polițiști și jumătate sunt comuniști.

Era firesc și inevitabil să refuz colaborarea și să ies din ședință.

N-au găsit președinte de paie în București și atunci s-au adresat la Cluj-Napoca lui Corneliu Coposu, care inițial a primit și apoi, la consiliul lui Iuliu Maniu, a refuzat orice contact cu acest Front Studențesc Democrat.

Frontul Studențesc Democrat n-a reușit să captureze tineretul universitar și acesta, în cvasiunanimitate a aderat la Mișcarea Legionară cu eroi și martiri, în frunte cu Traian Cotigă și George Furdui.

Al doilea succes legionar în primăvara 1935 a fost alegerea lui Ionel I. Moța la președinția Asociației Foștilor Președinți ai Studențimii de la 10 decembrie 1922 încoace.

Asociație fondată de dr. Ion Simionescu, Dr. Const. Dănulescu, prof. Napoleon Crețu, prof. Haralamb Roventă, Ionel I. Moța, Radu Budișteanu, Andrei Ionescu, dr. Gh. Sârbulescu pentru a fi: stâlp de susținere, termen de comparație și bancă de informații în serviciul viitoarelor organizații studențești.

Fiind stare de asediu și cenzură militară, aprobarea de fondare a fost dată de ministrul afacerilor interne.

Cum era firesc și inevitabil, ședința de fondare a avut loc la palatul „Societății Studenților în Medicină” din Bd. Schitu Măgureanu nr. 2.

În calitate de gazdă am participat la ședința de constituire. S-a făcut validarea membrilor fondatori și în sală au fost acceptați 250 de foști președinți de organizații studențești din 1922 până în 1935.

Prima decizie și primul act a fost alegerea unui președinte. Din sală s-a făcut propunerea pentru Ionel I. Moța și cei 250 de participanți au ridicat mâna aproape în totalitate.

Toți aceștia s-au ridicat în picioare cu mâna dreaptă ridicată și au scandat numele președintelui: Ionel I. Moța.

Scena a infuriat Siguranța Generală a Statului și Prefectura Poliției Capitalei care pe loc au retras autorizația de fondare și funcționare.

În uniformă de polițist a venit un comisar, Malamuceanu, care mi-a cerut să-i redau cheile de la intrare și să accept evacuarea sălii de către participanți.

Nu m-am supus. I-am explicat comisarului Malamuceanu că, odată fondată, asociația aceasta are legalitatea de partea ei să aleagă pe cine vrea ca președinte.

N-am dat cheile imobilului și am invocat autonomia universitară.

Conform legii în vigoare a autonomiei universitare, ministerul afacerilor interne n-are drept de acces și drept de intervenție în interiorul universității, inclusiv organizațiile studențești legale și oficiale, cum eram noi, „Societatea Studenților în Medicină“.

Comisarul Malamuceanu a plecat și congresul a continuat, sub președinția lui Ionel I. Moța.

Printre drepturile fundamentale prevăzute și decretate de Constituție este și cel al Congresului național studențesc, în fiecare an, de preferință primăvara. Adică imediat înainte de vacanța pentru sfintele sărbători ale Paștelui, pentru ca studenții participanți să ducă moțiunea congresului în familiile lor din sate și orașe.

România este un stat democrat cu steagurile și comenzile la București.

În martie 1935 s-a autospart în București un buboi cu puroi foarte urât mirositor. Spre furia medicinei din Iași și spre furia medicinei din Cluj-Napoca, întreaga vinovăție era la medicina din București. Cum tineretul universitar este viitorul țării, a fost imposibil ca problema să nu fie sesizată și rezolvarea să nu fie asumată de Societatea Studenților în Medicină.

Ca atare s-a aflat:

Un avocat evreu din București, în complicitate cu congeneri din Occident, a pus la cale o mare afacere care, în perfect secret, a funcționat peste 10 ani și a produs mari beneficii.

Pentru cei care, din diferite motive, nu puteau sau nu vroiau să facă studiile medicale în România, s-au organizat niște mici facultăți de medicină particulară în câte un oraș de provincie din Italia, Franța, Belgia și Austria. Aceste așa-zise „facultăți de medicină“ n-aveau disecție pe cadavre. Aveau laboratoare improvizate, ceva practică prin spitale, săli de cursuri teoretice, profesori angajați cu plată și nota bene doar cu dreptul de a da diplome „bon pour Orient“, deci non-valabile în Italia, Franța, Belgia și Austria și valabile cu aprobare în Orient.

Diplomele erau nostrificate în România de către o singură comisie, prezidată de prof. dr. N. Gheorghiu.

Nu puțini din beneficiarii acestor facultăți particulare începuseră studiul medicinei la Facultatea de Medicină din București. Aici au fost respinși la examenul de anatomie de către prof. Francisc Rainer și ei s-au dus în Occident prezentându-se ca victime ale antisemitismului.

S-a publicat evidența nominală a beneficiarilor acestor diplome din 1922 până în 1935 și, spre stupefacția generală, s-a constatat: a) că de la respectivele facultăți particulare au fost eliberate anual mai multe diplome decât eliberau cele trei facultăți de medicină din țară și b) că 90% din beneficiari deveniți medici cu liberă practică erau de origine etnică evreiască, deci faimosul complot Crémieux-Peyjotto de colonizare etnică și suprapunere socială.

Reacția noastră, a Societății Studenților în Medicină, a fost pe măsura surprizei.

Am redactat o declarație-manifest pe care a publicat-o ziarul „Universul“ al lui Stelian Popescu, cu bunăvoința celor doi ziariști Mircea Mirescu și Liviu Mirescu.

Și am cerut:

a) stoparea nostrificării diplomelor de la cele patru facultăți particulare;

b) verificarea celor 5.000 de diplome nostrificate din 1922 până în 1935 și eventual obligarea beneficiarilor la cursuri de recalificare.

c) Nostificarea doar a diplomelor de la universitățile de stat din Roma, Paris, Bruxelles și Viena, care au valabilitate pentru respectivele țări emițătoare.

Senatul Universității București, condus de rectorul prof. dr. N. Gheorghiu, n-a înțeles cererile noastre și, după metodologia Terorii de stat, ne-a eliminat din toate universitățile Românești pe noi, cei alcătuind comitetul de conducere al Societății Studenților în Medicină.

Instantaneu s-au strâns 700 semnături de studenți în medicină cerând aceeași pedeapsă de eliminare din universitate odată cu noi, comitetul de conducere.

Cererea lor n-a fost luată în seamă și atunci, în unanimitate, Societatea Studenților în Medicină a decis grevă generală până la satisfacerea doleanțelor și rezolvarea problemei.

Înaltul guvern sau poate, mai exact, Forțele Oculte au decis spargerea grevei și continuarea cursurilor cu a) studenți de la Institutul medico-militar aduși sub comandă și b) studenții evrei aduși sub protecția unei companii de jandarmi înarmați.

Studenții militari au fost aduși la facultate încolonați pe două rânduri și sub comanda faimosului locotenent de infanterie Duport. La prima somație a studentului civil Gh. Mănac din anul II de medicină, cei aproximativ 60 studenți militari au făcut stânga împrejur și s-au întors pentru studiu individual la Institutul medico-militar.

Studenții evrei nu s-au supus somațiilor și sub paza jandarmilor și polițiștilor au ocupat marele amfiteatru al Facultății de Medicină. Atunci, pentru prima oară s-a dezlănțuit furia antisemită și spărgătorii de grevă au fost izbiți cu capul de pereți și apoi azvârliți în stradă: unii pe ușă și alții pe fereastră și reluați sub protecție de jandarmi și polițiști.

După 20 de ani, în 1955, domniile lor aveau posturi de comandă în Securitatea de stat și în partid. Au cerut pedepsirea mea și au avut loc anchete după anchete și supra-anchete după supra-anchete sub cenzura consilierilor sovietici. În toate textele găsite în arhive și în ziare nu s-a găsit însă nicio referire la originea etnică sau la apartenența comunistă și s-au găsit numai referiri profesionale care n-au putut fi luate drept dovezi în fața Justiției.

În Consiliul profesional al Facultății de Medicină ne-au luat apărarea, atunci, în martie 1935, prof. dr. Dimitrie Gerota, de anatomie topografică, prof. dr. Const. Bacaloglu, de anatomie patologică și prof. dr. Const.-Titu Constantinescu, de medicină operatorie. Prof. dr. Daniel Danielopolu a recunoscut că nostrificarea diplomelor particulare este o scandaloasă afacere de corupție și un scandalos atentat la suveranitatea statului.

Ca urmare a ostilității guvernului și pasivității universității, noi, Societatea Studenților în Medicină, am recurs la o măsură

excepțională. Am fondat o a doua facultate de medicină cu sediul în Bd. Schitu Măgureanu nr. 2 și am decis a fi nostrificate și diplomele noastre așa cum sunt nostrificate cele de la facultățile particulare din străinătate.

Acestea s-au petrecut la sfârșitul lui martie și începutul lui aprilie 1935 când au avut loc niște manifestări extraordinare, de nimeni așteptate.

Niște necunoscuți, între două vârste, și cu aspect rudimentar, legitimau publicul pe străzi și pe cei identificați a fi evrei îi luau la bătaie și îi azvârleau în râul Dâmbovița și în lacul Cișmigiu.

Nimeni dintre noi, studenții în medicină, n-am putut afla cine sunt acești necunoscuți între două vârste și cu aspect rudimentar.

În paralel, ziarele evreiești „Dimineața“, „Adevărul“, „Zorile“, „A.B.C.“, „Cuvântul liber“ și „Tempo“ desfășurau campanie de presă împotriva anarhiei de la medicină și cereau măsuri drastice pentru a stopa haosul.

În starea aceea de confuzie generală și, spre marea mea surpriză, mă vizitează la Societatea Studenților în Medicină un mare comandant legionar, Ion Rodeanu, originar din județul Sibiu și președinte al Societății Studenților în Teologie.

Îl cunoașteam din anii 1933-1935 la „Centrul Studențesc București“ unde, absolut întâmplător, de câteva ori, am stat pe scaune alături.

Îmi spune: „Sunteți rugat să aveți o întrevedere cu George Furdui, președintele Centrului Studențesc București. Dacă sunteți de acord, am venit să vă iau și să vă conduc.“

Am plecat cu dânsul.

Trecem prin parcul Cișmigiu și vedem cum zeci de necunoscuți legitimau publicul și azvârleau în lacul Cișmigiu pe cei identificați a fi evrei.

Ion Rodeanu: „Știți cine sunt acești bătauși?“

Eu: „Nu știu!“

Ion Rodeanu: „Ar trebui să știți, pentru că ei operează în numele și pe răspunderea d-voastră, a Societății Studenților în Medicină.“

Eu: „Nu știu nimic. Eu cunosc pe toți studenții în medicină. Niciunul dintre aceștia nu-i student în medicină.“

Ion Rodeanu: „Nici n-au cum să fie.“

Eu: „Dar cine sunt?“

Ion Rodeanu: „Sunt comisari și agenți de poliție și plutonieri de la Serviciul Secret al Armatei.“

Eu: „Ce vor aștia?“

Ion Rodeanu: „Veți afla. Pentru aceasta sunteți invitat la președintele nostru.“

Ajungem în strada General Bertelot cred nr. 100. O casă în spatele unei curți la care se intra pe o alee.

Sunt în fața lui George Furdui și a colonelului Ștefan Zăvoianu.

Ion Rodeanu pleacă.

George Furdui îmi vorbește privindu-mă pătrunzător în ochi:

„Am cerut convocarea și așteptăm aprobarea pentru Congresul Național Studențesc pe anul 1935. Ministerul de Interne și Consiliul de Miniștri n-au luat încă o hotărâre. Siguranța Generală și Prefectura de Poliție se împotrivesc a ni se da aprobare. Se justifică cu starea de anarhie care a avut loc la Facultatea de Medicină și care se întinde în toată universitatea și din universitate în toată țara. Cei care legitimează publicul pe străzi și iau la bătaie pe evrei sunt poliști care se erijează în studenți în medicină și vă reprezintă pe d-voastră, Societatea. V-am chemat pentru a vă informa în ce situație am fost aduși și cum se profită de d-voastră pentru a impune interzicerea Congresului Național Studențesc. Cunoscând situația și problema v-am chemat pentru a găsi o soluție de apărare. Am redactat un text de demascare a acestor bătăuși și de contracarare a intrigii puse la cale de Siguranța Generală și Prefectura de Poliție. Iată textul. Îl vom semna împreună. Eu din partea Centrului Studențesc București și dumneata din partea Societății Studenților în Medicină. Textul va fi trimis la toate ziarele, la Consiliul de Miniștri și la Palatul Regal.

Noi, comitetele legionare ale organizațiilor studențești, suntem pentru ordine în stat, și nu pentru anarhie. Siguranța Generală și

Prefectura de Poliție nu se vor mai putea opune și Congresul va avea loc. Privitor la problema d-voastră profesională, nostrificările de diplome particulare, vă rugăm a redacta un raport și a-l prezenta în Congres pentru aprobare în prezent și înfăptuire în viitor.“

Închid citatul.

Evident că am semnat textul și realmente nu puteam fi decât indignat de intrigile și fărâdelegile Poliției Secrete Politice. Era prima oară când luam cunoștință de acest stat în stat care se vroia stat supra stat și care practica teroarea de stat.

Au urmat câteva minute de discuție liberă.

În timp ce noi discutăm sună telefonul și îl aud pe George Furdui spunând: „Da, Căpitane, lucrurile s-au clarificat pe deplin și s-au desfășurat exact așa cum ați prevăzut d-voastră.“

Așa am intrat eu în Mișcarea Legionară ca unică soluție pentru a servi România.

Răzbunători ca toți oameni răi, comisarii de la Siguranța Generală a Statului au pus la cale pedepsirea mea chiar în timpul Congresului Studențesc de la Craiova.

Fără a fi puși în program iau cuvântul dr. Hortensiu Gancevici, contracandidatul meu la președinția Societății, și dr. Paul Craja, șeful organizației legionare de la Facultatea de Medicină.

Vehement și insistent amândoi mă acuză că sunt împotriva Mișcării Legionare și tot vehement și insistent cer eliminarea mea din toate organizațiile studențești din țară.

Din mai multe părți ale congresului a început să se vocifereze împotriva mea, cerând eliminarea mea din organizațiile studențești și aceste vociferări nu se mai terminau.

În mijlocul huiduielilor și vociferărilor vine la mine avocatul Petre Dinescu și îmi șoptește în chip de prieten: „Singura dumneavoastră șansă de salvare este să fugiți prin ușa din spatele tribunii. Este o scară de serviciu prin care ajungeți afară în stradă“.

În mai 1938, în lagărul de la Miercurea Ciuc, avocatul Petre Dinescu, originar din Pitești, a fost demascat a fi agent provocator în serviciul Siguranței Generale a Statului. El a lansat ideea unei evadări de comandanți legionari care, la festivitățile de la 10 mai

1938, să ucidă pe Regele Carol al II-lea. L-a demască preotul Chivu, comandant legionar în județul Constanța, și el, în final, a trebuit să mărturisească că este agent acoperit al Siguranței Generale a Statului. Membrii camarilei regale se temeau de instabilitatea psihică a Regelui Carol al II-lea și pusese ră la cale acest atentat cu comandanți legionari, pentru a-i consolida voința și decizia de asasinare a lui Corneliu Z. Codreanu.

Revin la Congresul național studențesc din 16-17 aprilie 1935 de la Craiova.

Eu am refuzat sugestia avocatului Petre Dinescu și am rămas mai departe nemișcat pe scaun. Când dr. Hortensiu Gancevici și dr. Paul Craja și-au terminat rechizitoriul, am cerut cuvântul pentru a mă apăra de atacurile lor. Am vorbit liber exact 10 minute și dintr-o dată întreg congresul a izbucnit în aplauze și ovații în favoarea mea. Din sală a țâșnit avocatul Nicolae Totu, comandant legionar și consilierul nr. 3 al lui Corneliu Z. Codreanu. A venit pe estradă, m-a îmbrățișat și a spus cu voce tare: „Ești suflet din sufletul nostru. Te îmbrățișez cu dragoste frățească“.

Congresul național studențesc de la Craiova, prezidat de nemuritorul Traian Cotigă, a fost un succes fără precedent pentru Mișcarea Legionară.

Lucrările congresului s-au editat într-un volum care merită a fi studiat.

Acest congres a dovedit și a consolidat unificarea sufletească și sinergia operațională dintre tineretul universitar și Mișcarea Legionară.

Tineretul universitar, la epoca aceea condus de nemuritorii și martirii: Traian Cotigă, George Furdul, Ion Antoniu Păsu, Iosif Bozântan, Virgil Rădulescu, Ion Caratănase, Iordache Spănu, Victor Gărcineanu, Nicoară Iordache, Paul Craja, Grigore Pihu, Sterie Duliu, Dobre Bănică, Filon Lauric etc.

Eveniment important:

La 2 octombrie 1934, subsecretariatul de stat al Ordinii Publice și-a pierdut autonomia operațională și a reintrat în subordinea Ministerului Afacerilor Interne, condus de Ion Inculeț.

Victor Iamandi, la 2 octombrie 1934, a fost trecut ministru de stat fără portofoliu și la 29 august 1935 va deveni ministrul cultelor și artelor.

În locul lui este numit subsecretar de stat la Ordinea Publică Eugen Titeanu, tot din P.N.L. și care va fi demis la 7 aprilie 1936.

Cu subiectivitățile sale nevrotice și cu impulsivitățile sale de alcoolice, Victor Iamandi reușise să supere pe toată lumea, în special pe ministrul titular Ion Inculeț și pe prim-ministrul Gh. Tătărescu. Victor Iamandi a greșit cu trei lucruri față de propriul lui guvern: a) introducând în proces pe generalul Gh. Cantacuzino Grănicerul a obligat Tribunalul Militar București să aibă complet de judecată cu generali baionete inteligente, și nu cu ofițeri inferiori, baionete oarbe; b) prin manipulare provocatoare la Congresul studențesc de la Băile Herculane determinase triumful legionarilor în toate alegerile din organizațiile studențești profesionale și astfel legionarizase studențimea; c) declarând în diferite cuvântări că civilizația din Transilvania nu este opera românilor, ci este opera ungarilor și astfel a surpat încrederea Transilvaniei în justiția de gândire a guvernului de la București.

Imediat după scoaterea lui Victor Iamandi din Ministerul Ordinii Publice, Corneliu Z. Codreanu a introdus cerere pentru fondarea partidului „Totul pentru Țară“ în locul partidului „Garda de Fier“.

După șapte luni vine aprobarea și, la 5 iunie 1935, Corneliu Z. Codreanu fondează noul partid cu numele „Totul pentru Țară“.

Numele vine de la Marea Revoluție Franceză care, pentru a se apăra de invaziile imperialiste pedepsitoare, a mobilizat Națiunea și Armata cu lozinca „Tout pour la Patrie“.

În România, sintagma „Totul pentru Țară“ a devenit lozinca Partidului Conservator. așa precum Partidul Liberal al Marilor Brătieni avea lozinca „Prin noi înșine“.

Sintagma „Totul pentru Țară“ este înscrisă pe monumentul prim-ministrului Barbu Catargiu din Piața Națiunii și a fost pusă de ministrul Nicolae Filipescu pe frontispiciul Liceului Militar de la Mănăstirea Dealu de lângă Târgoviște.

„Totul pentru Țară, nimic pentru noi“ a devenit legea de gândire și legea de acțiune în Mișcarea Legionară a lui Corneliu Z. Codreanu.

Istoria mai este datoare să consemneze că I.Gh.Duca a ilegalizat Mișcarea Legionară pe durata de un an și nu pentru totdeauna și n-a executat cererea-ordinul lui Horace Finaly de condamnare la mulți ani de închisoare a lui Corneliu Z. Codreanu și imediat după alegerile din 20 decembrie 1933 a pus în libertate pe toți legionarii arestați, ultimii trei Ionel I. Moța, Vasile Marin și Sterie Cumetti, părăsind Închisoarea Jilava în dimineața de 29 decembrie 1933.

I. Gh. Duca a fost un adevărat patriot român și un adevărat bărbat de stat și sfârșitul lui tragic s-a datorat Forțelor Oculte care l-au împins într-o capcană fără altă soluție de rezolvare decât exact ce s-a întâmplat.

Partidul „Totul pentru Țară“ a fost secția politică a Mișcării Legionare și a constituit numai o treime din rațiunea, scopurile și activitatea acesteia.

A doua treime a fost educația socio-morală nu „omul nou“, ci „românul desăvârșit“.

A treia treime a fost creația ideologică a unui stat al armoniei sociale, și nu al luptei de clasă și a unui stat cu adevărat voința națiunii, și nu dictatura burgheziei asupra muncitorimii sau dictatura muncitorimii asupra burgheziei.

Partidul „Totul pentru Țară“ se baza pe cele 72 de organizații legionare județene, grupate pe provincii istorice.

Regionala Olteniei sub conducerea prof. Radu Demetrescu-Gyr. Regionala Munteniei sub conducerea lui Ionel I. Moța. Regionala Dobrogei sub conducerea inginerului Virgil Ionescu. Regionala Moldovei sub conducerea lui Ilie Gârneală. Regionala Basarabiei sub conducerea lui Sergiu Florescu. Regionala Bucovinei sub conducerea lui Vasile Iasinschi. Regionala nordului Transilvaniei sub conducerea lui Ion Banea. Regionala sudului Transilvaniei sub conducerea căpitanului Emil Șiancu. Regionala Banatului sub conducerea prof. Horia Sima.

Regionalele aveau mai mult funcție de armonizare și îndrumare. Locomotivele erau județele cu garnizoanele lor legionare în fiecare oraș, în fiecare sat, în fiecare instituție și în fiecare întreprindere.

Selecția se opera de la sine prin reușite în misiuni și în răspunderi. Nominalizările se operau de către conducerea centrală de la București dintre cei propuși de legionarii din respectiva localitate sau întreprindere.

Conducerea centrală cu sediul în București era constituită din: Căpitan, secretariat și Statul Major.

Secretariatul, preot Ion Dumitrescu-Borșa și adjuncții săi: ing. Nicolae Horodniceanu, filolog Ioan Dobrin, jurist Stelian Stănicel, ing. Nae Smărăndescu și un muncitor, Mugur.

Statul Major Legionar era condus de ing. Gh. Clime și avea 20 de membri, care puteau să aibă și alte funcții, răspunderi și activități.

În subordinea Statului Major Legionar erau:

a) Frățiile de Cruce ale elevilor de sub conducerea economistului Gh. Istrate.

b) Oficiul juridic de sub conducerea avocatului Alexandru Constant și pledant principal, avocatul Radu Budișteanu.

c) Corpul preoțesc condus de preotul Nicolae Georgescu-Edineți.

d) Corpul ofițerilor de rezervă condus de colonelul Paul Cambureanu.

e) Corpul studențesc legionar diferențiat pe universități. În București succesiv echipa Tache Savin-SanduValeriu și echipa Victor Dragomirescu-Toma Simion și, în final, echipa Bartolomeu Livezeanu-Laurian Țâlnaru.

f) Cetățuile feminine conduse de Nicoleta Nicolescu, Atena Ianuli, Lucia Trandafir, Lucia Scurtu-Popșor, cu lider Anastasia-Sica Popescu.

g) Serviciul medico-sanitar asigurat de: dr. Ion Pantelimon, orașul Slobozia, dr. Const. Zissu, Spitalul Brâncovenesc, dr. George Buttu, Spitalul Colentina și dr. Șerban Milcoveanu, Spitalul Colentina.

În octombrie 1936 s-a adăugat Corpul Muncitoresc Legionar, condus de ing. Gh. Clime și juristul Ioan-Victor Vojen.

În ianuarie 1938 s-a adăugat Corpul Moța-Marin de luptă și sacrificiu, condus de principele Alex. Cantacuzino și asistent universitar Nicoară Iordache.

Pentru februarie 1938 se proiecta Academia Legionară cu secretar Victor Gârcineanu.

Vara 1935 a fost o extindere imensă a taberelor legionare de muncă voluntară, în total circa 70 pe toată țara.

În conceptul lui Corneliu Z. Codreanu și al marilor comandanți legionari: munca voluntară este cea mai fecundă școală de dezvoltare a virtuților fundamentale și de educare nu a omului nou, ci a omului desăvârșit.

Munca voluntară aduce și obligă seriozitatea.

Munca voluntară dezvoltă mentalitatea pozitivistă.

Munca voluntară cultivă spiritul de echipă.

Munca voluntară obligă modestia în relații.

Munca voluntară dezvoltă și consolidează simțul de responsabilitate.

Munca voluntară asigură armonia claselor sociale și solidaritatea componentelor naționale.

Rațiunea taberelor de muncă voluntară a fost cel mai bine explicată într-un text din revista „Cămașa de izbândă” de Gh. Voicu-Vereș, doctor în geologie și șeful taberei din 1934 de la Dealul Negru, județul Cluj.

Conștiința taberelor legionare de muncă voluntară a avut ca astru îndrumător pe cea de la Carmen Silva, de pe litoral, sub conducerea lui Corneliu Z. Codreanu.

Litoralul românesc are trei calități unice în Europa: a) orientare spre răsăritul soarelui dimineața; b) apă dulce sus, la vărsarea Dunării și apă treptat sărată spre sud și c) plajă întinsă pe uscat și sute de metri mică adâncime a mării.

Un singur defect, și anume absența unei șosele paralele cu marea și la mică distanță, așa cum are litoralul peninsulei Crimeea, tot din Marea Neagră.

Cauza este terenul nisipos care nu susține mari greutate și care obligă infrastructură ca granitul din Munții Carpați.

Corneliu Z. Codreanu și-a propus să dea și altă soluție, și anume construirea infrastructurii pentru șosea din bolovani scoși din fundul mării și consolidați cu ciment.

Ca model pentru viitor, aici, la Carmen Sylva: s-a construit în vara 1934 un kilometru și în vara 1936 un al doilea kilometru de infrastructură rutieră și feroviară cu mari bolovani scoși de pe fundul Mării Negre.

În evidență exemplificativă și nu limitativă iată realitatea taberelor legionare de muncă voluntară din vara 1935:

Tabăra de la Mănăstirea Arnota, județul Vâlcea. Mănăstirea a fost construită în 1640 de Matei Basarab, pentru a fi cetate de rezistență în fața năvălirilor turcești din sud și a năvălirilor tătărești din est.

Sub conducerea lui Gheorghe Leonta și Păvăluță, 242 de intelectuali au venit din Moldova în Oltenia și au săpat, mai exact au sculptat un drum de doi kilometri în stânca de granit.

Tabăra de la Drăgășani, unde legionarii olteni, sub conducerea celor trei frați Bărbulescu, în 1935 au fabricat mii de cărămizi și în 1936 au înălțat o catedrală.

Cel mijlociu, Marin Bărbulescu, a fost schingiuit și torturat de Securitatea din București, până a murit în timpul așa-zisei anchete penale politice.

Tabăra din orașul Giurgiu, unde legionarii și-au construit un sediu.

Tabăra de la Chinta, unde legionarii au fabricat 18.000 de cărămizi pentru un viitor cămin studențesc din Cluj-Napoca.

Tabăra de la Tămășești, județul Hunedoara, unde legionarii, sub conducerea avocatului Iosif Costea, au construit o biserică.

Tabăra de la Izbuc, județul Bihor, unde legionarii, sub conducerea lui Iosif Bozântan și Victor Corbuțiu au fabricat cărămizi și au construit o biserică.

Tabăra de la Buga, județul Lăpușna, Basarabia, unde legionarii locali au construit temelia unei viitoare mănăstiri.

Tabăra de la Aciliu, județul Sibiu, unde legionarii, sub conducerea lui Augustin Bidianu și a lui Ion Fleșeriu, s-au alăturat sătenilor locali la construirea unei biserici cu două turle.

Tabăra de la Marca, județul Sălaj, unde legionarii au fabricat cărămizi pentru o viitoare biserică.

Tabăra de la Valea Mare, județul Bălți, Basarabia, unde legionarii au fabricat 160.000 de cărămizi pentru o viitoare biserică.

Tabăra de la Lat-Laz, județul Alba, unde legionarii, sub conducerea lui Lupu au construit o Casă Culturală.

Tabăra de la Ineu, județul Arad, unde legionarii, sub conducerea dr. Vasile Noveanu, au construit o școală.

Tabăra de la Hotare, județul Ilfov, unde legionarii, sub conducerea lui Vasile Marin, au fabricat cărămizi pentru o școală, o biserică și un dispensar urmând a fi finisate în anul următor. Respectiva comună este îndreptățită ca în viitor să se numească „Vasile Marin“.

Tabăra de muncă „Iancu, cavaler de Flondor“, județul Storojineți, Bucovina, unde legionarii conduși de Vasile Iasinschi, Vasile Cârciu și Filon Lauric au fabricat cărămizi pentru un viitor sediu cu activitate politică și culturală.

Tabăra de la Baci, județul Brașov, unde legionarii conduși de Traian Trifan și Marian au reparat biserica locală.

Tabăra de la Nicorești, județul Tecuci, unde legionarii au fabricat 30.000 cărămizi pentru un viitor sediu.

Tabăra de la Bușteni, județul Prahova, unde legionarii au ridicat o mare cruce de piatră, în amintirea studentului Virgil Teodorescu, asasinat în noiembrie 1933 la Constanța.

Tabăra de la Cluj, unde legionarii, sub conducerea dr. Ion Banea au fabricat cărămizi și au adunat materiale pentru un viitor mare cămin studentesc în Cluj-Napoca.

Tabăra de la Mănăstirea Arnota, județul Vâlcea, unde legionarii au construit patru diguri de apărare de revărsările Oltului.

Tabăra de la Hârșova, județul Constanța, unde legionarii conduși de Nicolae Șeitan, Traian Puiu și Eugen Teodorescu, au implantat o piatră funerară, în memoria studentului Virgil Teodorescu, asasinat în noiembrie 1933, la Constanța.

Toate aceste tabere de muncă voluntară s-au născut de la sine, prin inițiativa locală de jos în sus și toate cu gândul la Corneliu Z. Codreanu și la construirea României Legionare.

A fost un Elan extraordinar în toată România și, după opinia mea, unicat nerepetabil.

Înainte de 1918 sfântul Ideal Național a fost pe orizontală pentru adunarea tuturor românilor într-un stat național unitar. După 1918 Sfântul Ideal Național s-a ridicat pe verticală și anume creare de cultură și construire de civilizație pentru a avea justificare în istorie și pentru a avea respect în omenire.

România interbelică n-a fost perfectă, dar a fost perfectibilă și, încă mai important, era autoperfectibilă.

Autoperfectibilitatea erau eroii și martirii Mișcării Legionare. Pentru a cunoaște acest adevăr trebuie să-l fi cunoscut și trebuie să-l fi trăit direct și personal.

Revin la anul 1935.

În ziua de 13 septembrie 1935 a Sfântului Corneliu Sutașu, s-au pus bazele a două instituții de foarte mare importanță:

a) comerțul legionar, sub conducerea economistului Petre Țocu, originar din Galați;

b) controlul legionar, sub conducerea lui Napolen Popescu, fost magistrat și mare proprietar în județul Buzău.

Ambele vor da roade în următorii doi ani.

Sfârșitul anului 1935 a avut un eveniment ignorat chiar de istorici, dar care în timp a prefătat războiul sinucigaș dintre Stat și Națiune.

Iată cronologia faptelor concrete.

Nimeni nu știa că Regele Carol II suferă de priapism și are obsesie sexuală. Cel mai mare endocrinolog și unul dintre marii psihiatrii, profesorul italian Pende, este solicitat să vină la București să îl consulte pe Regele Carol II. Profesorul Pende n-a putut da tratament pentru priapism, dar a observat niște anomalii în gândirea și în comportamentul lui Carol II.

Aparent fără intenție, dar cu sigur simț deontologic, a pus în cunoștință de cauză pe marele neurolog român, prof. dr. Gheorghe

Marinescu. Acesta și-a dat seama de pericolul care pândea politica de stat a României și, în mare secret, a informat oamenii politici și formatorii de opinii.

Printre cei puși în cunoștință de cauză a fost prof. dr. Dimitre Gerota (1867-1939), titularul catedrei de anatomie topografică și membru al Academiei Române.

Prof. dr. Dimitrie Gerota redactează o scrisoare publică în care constată incompatibilitatea lui Carol II pentru responsabilitatea funcției de Rege și îi cere să se retragă înainte de a provoca războiul cu Națiunea și catastrofa Statului.

Conform planificării, marele patriot Stelian Popescu tipărește textul în ziarul „Universul” și trimite un exemplar și la cenzura militară București.

Regele Carol II intră în acces de excitație psihomotorie și prof. dr. Dimitrie Gerota este arestat noaptea pentru proces de les-Majestate la Tribunalul Militar București.

Persoana mea era intern la Clinica Neurologie din Spitalul Colentina.

Imediat după percheziția și arestarea dr. D. Gerota la sanatoriul său din Bd. Regele Ferdinand I, internul sanatorului, Traian Ursuleanu, mă vizitează dimineața la Spitalului Colentina și amândoi decidem grevă generală pe timp nelimitat a Studențimii Mediciniste.

Traian Ursuleanu s-a născut la 27 martie 1914 în comuna Becești, județul Dorohoi, și a ajuns unul dintre marii chirurghi ai Bucureștiului.

Evenimentul grevei generale a fost astfel decis de mine, în vârstă de 24 de ani, și de Traian Ursuleanu, în vârstă de 21 de ani.

Chiar la ora 7 dimineața am convocat comitetul de conducere și toți cei prezenți, dr. George Rădulescu-Vișina, dr. Dumitru-Matache Ionescu-Romanași, dr. Ion-Dan Temeliescu, dr. Ion Cocioba au aprobat greva și au decis un manifest.

Pentru manifest m-am adresat lui Corneliu Z. Codreanu care mi-a spus: „Este datoria voastră de studenți să vă apărați profesorul.”

Am redactat textul pe loc, în strada Güttemberg nr. 3, și inginerul Nicolae Horodniceanu l-a dus la tipografia „Ion Copuzeanu” din str. Izvor, care era specializată în cărți științifice-tehnice. Avea un mic tipograf, Marcu, care după orele de serviciu tipărea, desigur cu aprobarea patronului, manifestele Mișcării Legionare.

La ora 11 dimineața erau tipărite 2.000 de exemplare, care imediat, până în două ore, au fost difuzate în toate colțurile universității și la publicul din centrul orașului.

În noaptea următoare, un echipaj ale Prefecturii Poliției Capitalei a venit să mă aresteze la Spitalul Colentina. Portarul m-a avertizat că poliștii caută pavilionul de neurologie, unde eu locuiam la mansardă. Sora medicală de serviciu, Georgescu, a scos siguranțele de la lumina electrică și întreg pavilionul s-a cufundat în întuneric. Eu am sărit printr-o fereastră de la parter și m-am dus la dr. Const. Trockmaier, intern la Spitalul Brâncovenesc.

Greva a ținut 10 zile și a fost o minune salutată atât de studenți, cât și de profesori.

George Furduliu a pus problema în adunarea generală a Centrului Studențesc București.

Traian Cotigă a pus problema în Comitetul de conducere al Uniunii Naționale a Studenților Creștini Români cu propunere de solidarizare în întreaga țară.

În a treia zi de grevă, la o ședință a Societății Studenților în Medicină, a venit asociația „Cultul Patriei” condusă de prof. Traian Ștefănescu și prof. Ion Cătuneanu de la Cluj-Napoca, de generalul Nicolae Rădescu și generalul Gh. Dragu de la București și consilierul de casație Miclescu.

Eu prezidam ședința.

Vine peste noi comisarul regal, căpitanul Atanasiu, care ordonă stoparea ședinței cu arestarea oaspeților care ar fi încălcat legea autonomiei universitare.

Înfuriați, studenții erau gata-gata să-l azvârle în stradă pe fereastră dar generalul Nicolae Rădescu a intervenit calmând lucrurile.

Câteva ore mai târziu, la începutul dimineții, prof. dr. Dimitrie Gerota a fost eliberat din închisoarea militară Jilava. Dânsul a venit direct la Facultatea de Medicină, unde peste 1.000 de studenți au ovaționat și l-au declarat „Eroul nostru“.

Urmarea a venit în 1938-1939 sub forma războiului civil dintre Stat și Națiune.

Anul 1936

Sub conducerea lui Corneliu Z. Codreanu, Ionel I. Moța și a Statului Major ing. Gh. Clime, Mișcarea Legionară a fost o *construcție continuă* certă în funcție de împrejurări și cu direcție strategică precisă.

Pe parcursul anilor, chiar sub conducerea fondatorilor, a suferit, poate mai exact și-a impus o schimbare importantă de cadre la sfârșitul anului 1935 și o schimbare importantă de strategie la începutul lui 1937.

Schimbările s-au făcut pe nesimțite, dar efectele au fost mari și vizibile.

Până în anul 1934 lupta în afară a fost pe primul plan. După 1934, pe primul plan a venit creșterea interioară.

Până în 1934 comenzile și funcțiile au fost pe umerii legionarilor cu dominanta combativă. Nici nu se putea altfel în epoca celor trei ilegalizări și prigoniri: ianuarie 1931, martie 1932 și decembrie 1933: ordonate din străinătate și executate de autorități. În această epocă a luptelor corp la corp, modelul era „năzdrăvanul din basme și legende“, care are soluție la toate problemele, care iese bine din toate primejdiile și care nu poate fi învins, fiind mereu învingător. În istoria interioară a Mișcării Legionare a fost așa-zisa epocă, sau poate mai exact etapa „mușchetarismului“ din romanele istorice ale lui Alexandre Dumas tatăl.

Împrejurările s-au schimbat în 1934.

Dumping-ul lui I.V. Stalin cu cereale vândute în Occident sub prețul de cost a dat faliment și renunțarea la el a îngăduit reluarea exporturilor românești de cereale și vite.

După trei încercări eșuate, în 1934 s-a reușit reforma datoriilor agricole care paralizau producția și care exasperau țărâtimea.

Foarte important: a venit la guvernare puternicul partid național-liberal, încă brătienist și român și a avut fericirea guvernării timp de patru ani a lui Gheorghe Tătărăscu.

Iar mașina de război civil, dușmanul intern al României, și-a încetat activitatea autodistrugătoare la 2 octombrie 1934 prin eliminarea lui Victor Iamandi de la Ministerul Ordinii Publice.

Aceste schimbări din exterior au îngăduit Mișcării Legionare să treacă accentul de la lupta cu dușmanul la propria creștere și propria maturizare.

Odată cu George Furdul, geniul nr. 1 al tineretului român, au început să se încadreze în Mișcarea Legionară cei mai buni studenți din Universități, cei mai buni elevi din licee și majoritatea celor reprezentând viitorul Țării.

Pe primul plan și ca model n-a mai fost „năzdrăvanul din basme și legende“, ci s-a impus modelul de student studios, avid de cunoaștere și capabil de construcție.

Până în 1934: pușca a fost în fața cărții; după 1935 cartea a trecut în fața puștii.

Anii 1935-1937 au fost de asimilare a culturii, de pregătire intelectuală, de perfecționare sufletească și de construire a desăvârșirii morale.

În istoria internă a Mișcării Legionare, anul 1936 începe cu două inițiative aparent de neînțeles, dar cu cauzalitate și provocare negândite de dușmani.

Constantin-Dumitrescu Zăpadă a dezlănțuit propaganda luptei de clasă împotriva principelui Alex. Cantacuzino, a cărui ascensiune în Mișcare ar nedreptăți pe vechii și adevărații legionari.

Simultan George Beza publică în ziare articole defăimătoare la adresa generalului Gh. Cantacuzino-Grănicerul, protectorul Mișcării Legionare.

În afară de o aparentă activitate pro-legionară, George Beza era dublu agent de spionaj și provocare: al Siguranței Generale din București și al Intelligence Service din Londra.

Idem Const. Dumitrescu-Zăpadă, fost aghiotant al Căpitanului, devenise între timp agent de spionaj și provocare al Serviciului Special de Informații, condus de Mihail Morusoff.

Adeziunea celor doi membri ai familiei Cantacuzino la Mișcarea Legionară a fost triplu macrosucces: a) au introdus Mișcarea Legionară în înalte societăți, foarte puternice; b) au împiedicat alunecarea Mișcării Legionare spre lupta de clasă a proletariatului, cum în Germania s-a întâmplat în 1933-1934 cu căpitanul Ernst Röhm și c) au oferit Mișcării Legionare un sediu central drept post de comandă în str. Gutenberg nr. 3.

Prin George Beza și Const. Dumitrescu-Zăpadă, Poliția Secretă Politică a încercat să lipsească Mișcarea Legionară de cele trei macroavantaje aduse de familia istorică Cantacuzino.

La botezul unui fiu al psihiastrului dr. Ion Cantacuzino, în str. Vasile Pârvan, Corneliu Z. Codreanu a anunțat că Mișcarea Legionară are în program „restaurarea autorității sociale a marilor familii istorice din România”.

Marea problemă era Congresul anual al Studențimii. Devenise o necesitate biologică în plus de o tradiție istorică.

Toate congresele anuale sunt precedate de către un mic pro-congres în centrul studențesc pe al cărui teritoriu urma să aibă loc evenimentul.

Încă din 1919, organizațiile studențești cereau pentru congres orașul Chișinău întrucât: a) unirea din 27 martie 1918 fusese recunoscută de guvernele marilor democrații occidentale dar era mereu amânată de respectivele parlamentele și se zvonise că Iudaismul Mondial decisese ca teritoriul dintre Prut și Nistru să devină israelul european.

La toate cererile studențimii, Ministerul de Interne refuza Chișinăul și recomanda sau, mai exact, decidea un oraș din Transilvania.

Acum, în primăvara 1936, UNSCR-ul a cerut din nou Chișinăul, dar Ministerul de Interne a refuzat orice congres, justificându-se cu refuzul Siguranței Generale a Statului. Aceasta vroia un echilibru între extrema dreaptă și extrema stângă și se

temea ca Mișcarea Legionară să nu se întărească prea mult în raport cu Partidul Comunist.

Avizul Siguranței era imperativ și astfel refuzul Ministerului era ferm.

Discuție în consiliul de conducere al UNSCR unde eu eram conducătorul departamentului interne.

Mulți erau pentru manifestații de forță; nimeni nu era pentru a ceda. Vicepreședintele UNSCR-ului, Ion Caratănase, a citat un istoric din Antichitate, după care victoriile obținute prin abilitate sunt mai de preț decât cele obținute prin forță.

Președintele nostru, George Furdul, a găsit soluția: s-a adresat prin profesorul Dimitrie Gusti în audiență la Palatul Regal.

Regele Carol II a acceptat să dea aprobare peste capul Siguranței și al Ministerului și a pus două condiții pe care George Furdul le-a acceptat cu sinceritate și hotărâre.

Prima condiție: nimic despre Elena Lupescu.

A doua condiție: nimic despre organizația Straja Țării.

În consiliul de conducere al UNSCR-ului s-au considerat aceste condiții a fi rezonabile și literalmente a fost decizie să fie respectate.

Privitor la orașul Chișinău, Regele Carol II a spus că, din motive superioare, „nu se poate”.

George Furdul n-a cerut un anumit oraș. Pro-congresul pregătitor a avut loc la Iași, tot în speranța că se va aproba Chișinăul.

Ministerul Afacerilor Interne a decis zilele 2-5 aprilie 1936 și a indicat orașul Târgul Mureș.

Înainte de a fi un mare laș, un mare poltron și un mare necinstit, Regele Carol II a avut din naștere o mare calitate: inteligență de asimilare și un mare defect: instabilitate psihică.

Nu inteligență creatoare, ci inteligență asimilatoare. Instabilitate psihică imposibil de influențat, atât în bine, cât și în rău.

În exilul din Franța a avut doi secretari care l-au cunoscut în intimitate, întrucât locuiau împreună la Neully. Primul său secretar,

Ștefan Florescu, l-a descris ca egoistul egoiștilor. Al doilea secretar, Puîu Dumitrescu, l-a descris drept geniul răului. Mama sa, Regina Maria, și sora lui, principesa Ileana, îl descriu drept mincinos. În august 1930, prim-ministrului, Iuliu Maniu, îl definește „Majestatea Sa este un om care minte“. Venise în țară Elena Lupescu și Carol II a negat la întrebarea primului-ministru. Marii Frați Brătianu îl studiaseră cu atenție și cu dragoste și concluzia lor a fost „că nu e bun de nimic, că trebuie scos de la succesiunea Tronului și trimis în exil“.

Decizia Regelui Carol II de a aproba Congresul Național Studențesc din aprilie 1936 a fost acceptată de Ministerul de Interne Ion Inculeț și Eugen Titeanu, dar n-a fost acceptată de marii intriganți de la Siguranța Generală care socoteau extrema stângă și extrema dreaptă drept proprietate personală.

Iată cum a operat în teren Siguranța Generală:

Spre Târgul Mureș au plecat trenurile cu studenți sub conducerea respectivilor președinți ai respectivelor centre studențești. Trenul de la Oradea și Cluj s-a îndreptat direct spre Târgu-Mureș. Trenul de la Cernăuți și trenul de la Chișinău s-au adăugat trenului de la Iași și sub conducerea juristului Teodor Tudose s-a îndreptat spre Vest pentru a trece Carpații pe Valea Troțușului.

Trenul de la București, sub conducerea juristului Ion Antoniu-Pâsu, a plecat din Gara de Nord dimineața la ora 8 și aveam programată pentru ora 17 sosirea la Târgu-Mureș. Persoana mea s-a găsit în compartiment cu Ion Antoniu-Pâsu și astfel pot relata ca martor de la fața locului.

Tren personal, oprind câteva minute în fiecare gară și în fiecare haltă. Ce s-a observat?

În nicio gară și în nicio haltă trenul n-a oprit în dreptul peronului, unde se găsea mult public călător. În toate gările și în toate haltele trenul nostru a făcut oprirea la o jumătate de kilometru înainte sau după respectivul peron cu public.

La fiecare oprire, sute de studenți coborau din tren și, fără public de față, cântau celebrele „Ștefan Vodă al Moldovei“, „Sfânta

Tinerete Legionară“, „Noi suntem echipa morții“, „Arhanghelul ne-a ajutat să pedepsim pe vinovat“, „Cu fruntea sus“ și alte cântece și imnuri: manifestarea elanului național.

În jurul orei 13 am ajuns la Sinaia. Câteva minute trenul a oprit la jumătate de kilometru înainte de peron și apoi și-a reluat mersul cu viteza obișnuită.

În dreptul peronului, cineva rămas necunoscut, a tras alarma și instantaneu trenul a stopat. Opinia noastră este că lucrurile erau aranjate dinainte cu necunoscutul care a tras alarma și cu mecanicul locomotivei, care a frânat, fiindcă nimeni din personalul CFR n-a cercetat trenul să identifice în care vagon și cine anume a tras semnalul de alarmă.

Trenul fiind oprit, sute de studenți au coborât pe peron și au cântat în perfectă ordine. Eu am stat în vagon și de la fereastră am văzut studenții cântând obișnuit și fără niciun gest în legătură cu atentatul din 29 decembrie 1933, cu omorârea primului-ministru, I.Gh. Duca.

Președintele nostru, Ion Antoniu-Pâsu, s-a dus să întrebe la șeful gării Sinaia dar n-a aflat decât că trenul a stopat pentru că s-a tras semnalul de alarmă.

După câteva minute, locomotiva a fluierat, studenții au reintrat în vagoane și trenul a pornit mai departe, spre Târgul Mureș.

În compartimentul nostru nimeni nu știa ceva și Ion Antoniu-Pâsu nu avea nicio explicație.

Continuarea călătoriei s-a făcut cu mai lungi opriri și cu viteza încetinită.

Studenții erau obosiți și somnoroși.

Pe la ora 21, în plin întuneric, trenul nu mai pleca dintr-o mică gară. Serviciul de ordine, inginer Victor Dragomirescu și economist Toma Simion pornesc să cerceteze și se întorc cu trei informații pe cât de sinistre, pe atât de neinteligibile.

Gara se numește „Lunca Bradului“ și e în câmp, departe de comună. Trenul nostru nu mai avea locomotivă și nimeni nu știa unde este aceasta. În biroul Mișcare din gară se găseau niște necunoscuți, în frunte cu comisarul Borcea, șeful brigăzilor

antilegionare și antistudențești din Siguranța Generală. Iar în partea cealaltă, dincolo de tren, un regiment de jandarmi cu mitralierele îndreptate spre tren.

Trenul a staționat peste două ore. Ion Antoniu-Pâșu și cu mine am încercat să obținem măcar răspunsuri la întrebări, dar personalul CFR tăcea sau fugea din fața noastră.

Pe la ora 23 intră în gara Lunca Bradului un tren în mare viteză și din el se auzeau cântecele legionare.

Era trenul care aducea la Congres studenții din Iași, Cernăuți și Chișinău, toți sub conducerea juristului Teodor Tudose din Iași și juristului Filon Lauric din Cernăuți.

La semnalele noastre trenul s-a oprit.

Instantaneu, în mai puțin de două minute, noi, cei 3.000 de studenți de la București, ne-am suit în vagoane, între vagoane, pe scări și pe acoperișul vagoanelor.

Acesta avea locomotivă și am plecat cu toții spre Târgul Mureș, unde am ajuns în jurul orei 5 sau 6 dimineața.

În tren am aflat ce se întâmplase cu colegii noștri.

La trecerea Carpaților, odată cu lăsarea întinericului, în stația Ghimeș-Palanca s-a încercat desprinderea locomotivei. Studenții au sesizat și s-au împotrivit. Mecanicul și fochistul au fugit. Studenții au luat locomotiva sub control și cei de la Politehnică au înlocuit pe mecanic și pe fochist.

Teodor Tudose a protestat la șeful gării, care nu răspundea la întrebări. Atunci Teodor Tudose a scris și a semnat următorul text, pe care l-a înmânat șefului de gară:

„Pornim mai departe la Târgu-Mureș. Nu oprim în nicio gară și dacă nu lăsați cale liberă este pe răspunderea voastră ce se va întâmpla.“

În gara Târgu-Mureș ne-a primit: a) reprezentantul Prefecturii, membru P.N.L., b) reprezentantul Primăriei, membru P.N.L. și c) organizațiile legionare județene, în frunte cu profesorul de matematică Coriolan Matei și adjuncții săi.

Reprezentanții autorităților ne-au încunoștiințat căminele unde vom dormi și cantinele unde vom mânca.

De la prof. Coriolan Matei și de la legionari am aflat lucruri îngrozitoare. În ziua de 31 martie 1936, deci 48 de ore mai înainte de Congresul Studențesc, au venit de la București peste 100 de polițiști, comisari și detectivi. Aceștia au intrat în case și magazine strigând: „Vin hoții și criminalii. Vin turbații și nebunii. Trageți obloanele la vitrine și închideți magazinele. Veți fi jefuiți, vor fi devastări. Ascundeți-vă în poduri și pivnițe și nu lăsați pe nemernici să vă omoare.“

La sosirea trenului nostru în gară, cei 100 de polițiști, comisari și detectivi au dispărut din orașul Târgul Mureș. Totuși legionarii din Târgul Mureș au reușit să prindă doi polițiști care, anchemtați, au mărturisit ordinul cu care veniseră din București.

Serviciul de Ordine al Congresului a preluat pe cei doi polițiști și a chemat populația să asiste la judecare și pedepsire. Cei doi polițiști au primit fiecare câte o sută de lovituri pe fese.

Populația română a aplaudat.

Populația maghiară era uluită și părea vrăjită.

Ulterior am aflat ce s-a întâmplat cu populația evreiască din Târgul Mureș.

Înainte de a expune cum s-a desfășurat Congresul, să relatez și să consemnez ce am aflat ulterior despre deciziile și evenimentele din culise.

Trenul studențesc plecat din Gara de Nord a fost însoțit pe șosea de mai multe automobile cu polițiști de la București, sub conducerea comisarului Borcea.

Acesta ajunsese la Sinaia înaintea noastră și a regizat întreg evenimentul de pe peronul gării.

Prin comanda centrală, zecile de mii de sicofanți plătiți, de papagali dresați ai Poliției Secrete, au simulat indignarea și au difuzat informația că studenții și-au făcut necesitățile fiziologice pe peronul gării exact în locul însemnat unde căzuse mort I.Gh. Duca și că acolo studenții au mârjit cu fecale placa comemorativă de marmură în memoria lui.

Cu aceste informații zise documente oficiale de Stat, Siguranța Generală și Prefectura de Poliție au obținut de la Regele

Carol II retragerea aprobării și de la Guvern anularea Congresului, cu reprimarea studenților.

În gara Lunca Bradului, comisarul Borcea a organizat masacrul. Regimentul de jandarmi trebuia să deschidă focul și să obțină 2.000 de cadavre, dintre noi, cei 3.000 bucureșteni.

Comandantul regimentului, colonelul Chihaiia și comandantul Legiunii de Jandarmi, căpitanul Ion Ierini, au fost de acord, dar au cerut ordin scris cu semnătura ministrului de interne și deja depus la Inspectoratul Jandarmeriei din București.

Ministrul Ion Inculeț a tăcut și a transferat cererea la subsecretariatul de stat pentru ordinea publică, ministrul Eugen Titeanu, membru PNL. Acesta a refuzat să dea ordin scris și a lăsat trenul să meargă la Târgul Mureș.

Comisarul Borcea și șefii Siguranței Generale și Prefecturii de Poliție au cerut capul lui Eugen Titeanu și acesta a fost pe loc demis din înalta sa funcție.

Important este ce s-a întâmplat cu evreii din orașul Târgu-Mureș.

Spre deosebire de maghiari, care au dat crezare prof. Coriolan Matei și legionarilor, evreii din Târgu-Mureș au dat crezare polițiștilor, comisarilor și diversioniștilor. Cuprinși de frică, evreii s-au strâns la Sinagogă și s-au baricadat în interiorul ei. De la Deva a fost chemat juristul dr. Petru Groza, socotit mare democrat și adevărat umanist. Dr. Petru Groza i-a asigurat pe evrei că studenții legionari n-au nimic cu populația evreiască și că ei se luptă numai cu polițiștii și cu jandarmii.

Congresul studențesc a ținut trei zile și, pe tot parcursul acestei perioade, Petru Groza a stat pe un scaun la ușa sinagogii asigurând pe evrei că nu-i niciun pericol și să fie liniștiți.

Ajuns prim-ministru la 6 martie 1945, dr. Petru Groza nu și-a schimbat opiniile despre legionari și în această problemă s-au întâmplat lucruri de istorie.

Revenim la Congresul studențesc.

Congresul a început cu o slujbă religioasă oficiată la Catedrala ortodoxă de S.S. Mitropolitul Ardealului, de S.S. Episcopul regiunii Târgul Mureș și de un sobor de preoți locali.

În cuvântarea sa de bun-venit, S.S. mitropolitul Ardealului a pronunțat o frază demnă de reținut în istorie.

„Viața necesită forță în plus de constructivitate și creație. Ca atare și forța e dovada vitalității și voinței lui Dumnezeu. Dar nu nu orice forță, ci numai forța de legitimă apărare și numai forța în consens cu ceilalți.“

Legitima apărare nu-i numai a personalității și a proprietății, dar și a demnității și onoarei.

Dacă n-am reprodus exact cuvintele S.S. Mitropolitului Ardealului și apare vreun document scris din arhive, înseamnă că acesta are mai multă autoritate decât ce reproduc eu din memorie, după 70 de ani.

Prefectul județului și primarul orașului au exprimat și ei bun-venit Studențimii Creștine Române. După multe alte informații, prim-ministrul Gh. Tătărăscu și toți miniștri național-liberali erau buni români și sinceri patrioți și nu aveau aceeași idee cu comisarul Borcea.

Congresul a fost prezidat de geniul nr. 1 al Tineretului universitar din acea epocă: George Furdul, originar din comuna Miron Costin, județul Roman și licențiat al Facultății de Teologie din București.

În discursul de deschidere a Congresului, George Furdul a arătat direcția de înaintare în istorie a poporului român și a precizat misiunea de îndeplinit a generației noastre, vârful de lance al Națiunii.

Deschiderea spre Occident și alianța cu Occidentul, de unde să luăm și să asimilăm tot ce poate fi de folos României.

În interiorul României culegerea sevei care vine din rădăcini adânci de 2.000 de ani și construire pe verticală a unei culturi care să ne facă respectați de *întreaga lume* și a unei civilizații care să ne facă prețuiți de *întreaga omenire*.

Axa de dezvoltare și de creație pe verticală ne este spre Dumnezeu care întruchipează Perfectiunea și care ne înnobilează cu perfecțiune.

Iar aici, în interiorul României, pe plan orizontal, triplă străduință și triplu elan: întâi pentru revoluție morală, apoi pentru revoluție națională și în final pentru revoluție socială.

Legea acestor trei revoluții succesive să ne fie și chiar este: *idealism realist în faza de opoziție și realism idealist în faza de guvernare*.

Congresul nostru este în serviciul acestor scopuri și credem cu fermitate că ne vom îndeplini misiunea.

Discursul lui George Furdui a fost aplaudat îndelung de cei 6.000 studenți în picioare.

Progresul se realizează nu prin majoritatea voturilor exprimate secret, ci prin creația de tip superior util a Elitei care atrage după ea Mulțimile.

În continuare Congresul s-a desfășurat exact după programul stabilit tot de George Furdui la precongresul de la Iași, cu o lună înainte.

Persoana mea era adjunctul nr. 3 al lui George Furdui, în calitate de titular al Departamentului Interne.

Problema evreiască a fost prezentată și analizată: nu de pe poziția urii de rasă sau urii de religie, ci de pe poziția de apărare a Suveranității Naționale Românești de primejdia planului Crémieux-Peyjotot care urmărea fondarea Israelului european aici, pe teritoriul carpato-ponto-dunărean ca stat binațional cu evreii clasă conducătoare-exploatatoare în calitate de națiune învingătoare și cu românii clasă subordonată-exploatată în calitate de națiune învinsă.

Problema românilor din afara granițelor a fost tratată de pe poziția Statului Național Unitar și cu scopul aducerii în România a celor peste un milion de români de la sud de Dunăre și a celor aproape un milion de români de la est de Nistru. Națiunile sunt ființe vii, colective și fiecare are dreptul la un stat propriu, așa cum fiecare familie are dreptul la o casă, locuință proprie.

Problema economiei agricole a fost tratată de pe poziția trecerii de la producția cerealelor pe orizontală, la producția agro-industrială pe verticală. Raportul a concluzionat în favoarea complementarității dintre industria germană și agricultura română care sunt complementare cu beneficiu reciproc.

Problema industriei a fost prezentată și analizată de pe poziția și cu scopul politicii „prin noi înșine“, care înseamnă efort și

participare românească în colaborarea reciproc avantajoasă cu capitalul străin aducător de tehnologii superioare și de piețe de desfacere a produselor.

Problema religioasă a fost tratată de pe poziția dreptului natural al existenței lui Dumnezeu și de pe poziția că România este stat creștin întrucât națiunea alcătuitoare a statului și răspunzătoare în istorie este creștină.

Recunoașterea marilor merite culturale și naționale a bisericii greco-catolice, dar drept oficială biserica ortodoxă strămoșească. Prin învățatul Deceneu, geto-dacii au fost creștini înainte de apariția creștinismului în lume și înainte de Sfântul Apostol Andrei, care ne-a adus noua învățătură.

Problema medico-sanitară a fost prezentată de persoana mea, care am pledat pentru medicina curativo-profilactică în teren și pentru completarea igienei numită socio-politică, având accentul pe acumularea cantitativă cu igiena zisă bio-politică, cu accentul pe selecția calitativă.

România are marele avantaj a unei bune natalității în clasa țărănească, dar are marele dezavantaj al unor mari boli sociale ca tuberculoza, sifilisul, paludismul și pelagra.

O noutate pe plan mondial a fost propunerea de eugenie pozitivă după criteriul notelor date de profesori la examenele elevilor.

România repudiază eugenia negativă, dar are dreptul la eugenie pozitivă care înseamnă ajutarea celor mulți prin promovarea celor capabili.

Sunt două feluri de congrese. Cele științifice sunt analizante, cele sociale sunt militante.

Asemenea tuturor congreselor militante, Congresul național studențesc de la Târgul Mureș s-a terminat cu o *moțiune de interes social-politic contemporan*.

Scopul *moțiunii finale* a Congresului național studențesc de la Târgul Mureș a fost extirparea trădării din sufletul colectiv al românilor și din istoria Statului Român.

Extirpare și eradicare printr-un act de pedepsire colectivă dacă trădarea se repetă, cum au fost dizolvările Mișcării Legionare

în ianuarie 1931, martie 1932 și decembrie 1933 la cererea străinătății. Acestea au fost acte de trădare a Suveranității de Națiune independentă în propriul stat.

Starea de indignare și de disperare s-a acumulat progresiv, terminându-se cu un singur atentat, cel din 29 decembrie 1933, cu o singură victimă, I. Gh. Duca.

Dacă ordinul străinătății de va repeta și dacă trădarea guvernanților se va repeta a patra oară, Congresul avertizează și chiar propune ca starea de indignare și de disperare să ducă nu la un singur atentat, ci la mai multe, simultane.

Necesitatea și justificarea reacției colective la agresiunea trădării naționale au fost susținute de patru oratori, toți patru geniali cu inteligență: Virgil Rădulescu, Emil Bulbuc, Iosif Bozântan și Viorel Trifa.

Ei au vorbit liber sub inspirație ad-hoc.

George Furdui ne-a rugat să stenografiem discursurile și să le îndosariem în arhiva UNSCR. Eu am ales dosarul lui Emil Bulbuc, pentru că era medic și probabil din solidaritate profesională. Am păstrat o copie a stenogramei și am publicat-o în arhiva istorică „Înviearea“, nr. 1 din februarie-martie 1993, pag. 25-33. Celelalte stenograme s-au pierdut la confiscarea tuturor arhivelor studențești.

Cele patru discursuri extraordinare au adus pe cei 6.000 de congresiști la punctul critic de fierbere a sufletului uman colectiv.

În numele Congresului, valorosul, energicul dr. Paul Craja a pus concluzii practice de aplicat și a cerut celor 6.000 de studenți participanți să facă propuneri nominale pentru eventualele atentate colective dacă se va repeta trădarea națională și dacă Mișcarea Legionară va fi a patra oară ilegalizată și dizolvată.

Din sală au început să se facă propuneri.

Relatez în calitate de martor de la fața locului.

Nu s-au pronunțat numele Nicolae Titulescu, Gheorghe Tătărescu, Ion Inuleț.

Îmi amintesc a se fi pronunțat numele: Armand Călinescu, Victor Iamandi, Gavrilă Marinescu și Mihail Stelescu.

Din sală s-a strigat în mod sigur numele Elena Lupescu, poate înțelegându-e în locul Regelui Carol II.

Cu cele de mai sus s-a încheiat Congresul Național Studențesc din 2-4 aprilie 1936 de la Târgu-Mureș.

Reacția Forțelor Oculte și a Autorităților de Stat a fost pe măsura vinovăției de trădare națională și pe măsura atentatelor punitive colective.

Au fost arestați toți președinții de organizații studențești și s-au intentat două procese de condamnare la grea închisoare.

Procesul Centrului Studențesc București, în frunte cu Ion Antoniu-Pâsu, care s-a judecat în mai 1936.

Procesul Uniunii Naționale a Studenților Creștini Români, în frunte cu George Furdui, care nu a apucat să fie judecat în iunie 1936.

Ilustrul și nemuritorul dr. Paul Craja, președintele Societății Studenților în Medicină din București, a fost inclus în procesul UNSCR.

Iar eu, directorul departamentului Interne din UNSCR, am fost inclus în primul proces al CSB.

Arestați la București, am fost claustrați în Penitenciarul Brașov, unde am stat în celulă deținuți de drept comun și cu trei comuniști, între care Nicolae Ceaușescu, care avea mare răutate în privire și care practica teribilismul sonor. Teribilismul lui consta din a lovi în toate cu niște bocanci având bare de fier pe tălpi.

Am fost anchetați de Tribunalul Militar Brașov. Un magistrat cu grad de căpitan ne scoate vinovați de omisiune de denunț și de apologia Nicadorilor.

În proces, acuzarea e susținută de colonelul, magistratul militar Stroe, care n-a fost deloc violent și de un maior Raica, care s-a dovedit cu ură de laș în plus de prostia afirmațiilor sale.

Completul de judecată: 5 ofițeri combatanți: colonel Radu Gherghel, maior Basarabescu, maior Georgescu, căpitan Anghel și căpitan Jantea.

Ne-au apărat din Brașov avocatul Traian Trifan și din București avocații Ionel I. Moța, Vasile Marin, Radu Budișteanu, Ion-Victor Vojen, Traian Cotigă, Nicolae Coterbic și Ilie T. Barbu.

Din pledoaria lui Vasile Marin am reținut câteva fraze anunțând jertfa din 13 ianuarie 1937 din războiul din Spania:

„Noi venim cu sufletul deschis și cu toată sinceritatea, noi aducem în serviciul României întreaga noastră competență profesională și întreaga noastră capacitate de muncă. Dumneavoastră sunteți clasa conducătoare și aparatul de Stat. Dumneavoastră aveți și dispuneți de putere și în numele Puterii de Stat respingeți oferta noastră și nu ne primiți în serviciul României.

Ce putem face?

Cu ce vă putem convinge?

Da! Vom încerca să vă convingem cu ceva de mare valoare dacă reușiți să ne înțelegeți și să înțelegeți. Vom încerca să vă convingem cu sacrificiul voluntar al propriilor noastre vieți de tineri. De tineri cu sufletul curat și sincer, așa cum realmente are nevoie patria noastră comună, România.“

Reproduc așa cum s-a întipărit în memoria mea discursul-pledoarie al lui Vasile Marin.

Au venit 12 martori citați de apărare și un martor necunoscut de noi, venit din oficiu.

Acesta era în serviciul Siguranței Generale a Statului, cu numele de Bungețeanu, și care avea sub supraveghere și în răspundere ordinea publică și siguranța statului, pe întreaga Muntenie, inclusiv localitatea Sinaia.

Spre surpriza generală, acest inspector de Siguranță, Bungețeanu, declară că placa comemorativă pentru I.Gh. Duca, de pe peronul Gării Sinaia, n-a fost în niciun fel pângărită de studenți. Studenții au păstrat atitudine decentă și au respectat ordinea publică și doar au cântat spontan, fără comandă, cântecele legionare, care sunt interzise de legile în vigoare.

Avocatul Traian Cotigă a pus două întrebări. La întrebarea: „Cine a tras semnalul de alarmă?“, martorul a răspuns: „Am făcut anchetă și n-am putut identifica persoana care a tras alarma. La întrebarea: „Dacă Siguranța avea agenți în tren?“, martorul a răspuns: „Evident, ca în toate manifestațiile cu public, dar niciunul dintre agenții noștri n-a tras alarma pentru oprirea trenului.“

Prof. dr. Dimitrie Gerota și prof. dr. Iancu Jianu au depus pentru mine mărturie și m-au zugrăvit în culori favorabile, mai mult decât valoarea mea personală.

Prof. Nae Ionescu a făcut o lecție de filosofie a istoriei și de înaltă politologie, din care reieșea că cine asumă răspundere la alt nivel decât obișnuitul este Erou și că Eroii sunt judecați după legile istoriei eterne, și nu după legile politicii trecătoare.

Senzațională și formidabilă a fost depoziția de martor a fostului prim-ministru, dr. Alexandru Vaida-Voevod.

Acesta a vorbit o oră și jumătate și literalmente a uluit prin fluiditatea exprimării, prin căldura vocii, prin elanul oratoric, prin bogăția conținutului și prin logica raționării.

Judecătorii erau înmărmuriți.

În final, dr. Alex. Vaida-Voevod ridică mâna și ne arată cu degetul: „Onorat complet de judecată, priviți acești studenți din boxa acuzaților. Ei sunt viitorul Țării și sunt eroii de care are nevoie Țara. Ei vor fi continuarea în Istorie a glorioasei Armate Române și a scumpului Stat Român. Gândiți-vă bine la ce gândiți și la ce decideți, pentru că n-aveți dreptul să vă jucați cu viitorul României. Iar dacă vă asumați acest privilegiu veți intra în conflict cu 33 de generații de români și cu n. generații de urmași și descendenți.

Țara se uită la Dumneavoastră și așteaptă ce decideți.“

Completul de judecători era năucit. Publicul din sală a izbucnit în aplauze. Alex. Vaida-Voevod a ieșit din Tribunal în mijlocul ovațiilor. Brașovul face parte din Transilvania și Transilvania, la data aceea, era Iuliu Maniu și Alex. Vaida-Voevod.

Dezbaterile procesului au fost publicate de marile ziare din București. Ziarul „Universul“ al lui Stelian Popescu a relatat perfect, exact și aproape complet. Ziarele evreiești „Dimineața“ și „Adevărul“ au publicat inversul realității și aceasta cu scopul vădit de a provoca războiul civil dintre Armată și Legiune.

La cererea apărării, Tribunalul Miliar a expulzat din sala de judecată pe corespondentul din Brașov al celor două ziare mincinoase. La plecare, Canarache, când a ieșit din sală a spus cu voce tare: „Nu s-a publicat ce-am trimis eu.“

Judecata s-a terminat la ora 12 ziua. Completul de judecată a intrat în camera de deliberare și n-a ieșit de acolo decât după 9 ore.

Pe la ora 16 s-a adus mâncare și apă pentru cei 5 ofițeri autoclaustrați în camera de deliberare. Publicul din sală fierbea și nu înțelegea pentru ce atât de lungă deliberare, când întreg procesul a fost clar ca lumina zilei.

La ora 21 au reintrat în sala de judecată: toți cu figurile crispatе și obosite ca după o luptă corp la corp.

Cu majoritate de 3 voturi contra 2 voturi Tribunalul ne-a condamnat la 30 de zile închisoare și întrucât o făcusem în prevenție se dispune imediat punerea noastră în libertate.

Publicul din sală n-a comentat în niciun fel sentința, dar spontan și în unanimitate a început să cânte celebrele imnuri legionare.

Procurorul-șef, colonelul Stroe a șoptit către ai săi: „tinerii ăștia ne-au învins.”

Ulterior am aflat mai multe explicații.

Magistratul militar colonel Stroe avea doi băieți: elevi la Liceul Andrei Șaguna și amândoi în „Frățiii de Cruce”, fără să știe părinții lor.

Completul de judecată primise ordin de la Corpul V Armată Brașov să condamne la exact câte zile de închisoare făcusem și să ne pună în libertate.

Colonelul Radu Gherghel, maiorul Basarabescu și maiorul Georgescu s-au conformat cu disciplină militară, iar căpitanul Anghel și căpitanul Jantea au vrut achitarea totală, fără niciun fel de condamnare.

Amândoi au fost scoși prematur din Armată.

Căpitanul Anghel a ieșit la raport când Regele Carol II a venit într-o inspecție și acesta i-a răspuns: „Băi, Anghel, n-ai fost înaintat în grad pentru că nu te-ai conformat disciplinei în procesul cu legionarii.”

Din închisoare am plecat cu trenul la București. Piața Gării de Nord avea 5.000 de studenți veniți să ne ovaționeze.

Prefectura Poliției Capitalei a încercat să ne scoată pe altă ieșire pentru ca să nu ne întâlnim cu cei 5.000 de studenți.

Un polițist m-a luat de braț să mă scoată din Gara de Nord. Un student, Manea Ionescu, cred de la Academia Comercială i-a administrat un pumn sub falcă și m-a eliberat.

Procesul nostru, al Centrului Studențesc București, a avut așa de mare succes încât Forțele Oculte și autoritățile de stat au renunțat la al doilea proces al Uniunii Naționale a Studenților Creștini Români.

George Furdul, principele Alex. Cantacuzino, dr. Paul Craja, Ion Caratănase și ceilalți au fost puși în libertate.

O mică paranteză. Nu se face nicio mențiune despre acest proces al CSB-ului din mai 1936 de la Brașov: atât în cronologia legionară publicată în Almanahul Cuvântul, 1 ianuarie 1941, cât și în cronologia legionară publicată la Madrid în anul 1992.

Ambele au fost redactate de Horia Sima.

La 18-19 aprilie 1936, tot în palatul Societății Studenților în Medicină, are loc al doilea Congres al Asociației foștilor președinți și conducători din Mișcarea studențească începută la 10 decembrie 1922.

Președinte: Ionel I. Moța.

Comitetul: Radu Budișteanu, ing. Ion Fotiade, dr. Ion Istrate, dr. Ion Banea, dr. Nicolae Roșu, avocat Andrei Ionescu, dr. Gheorghe Sârbulescu, Ilie Gârneață, Radu Mironovici, Corneliu Georgescu, Mille Lefter, avocat Aurel Ibrăileanu-Scaraba.

Secretari: prof. Sima Simulescu și Ștefan Anastasescu.

Asociația a fost refondată în 1990 de dr. Șerban Milcoveanu. Cronologia legionară redactată în 1992, la Madrid, de către Horia Sima, nu menționează refondarea prestigioasei Asociații.

Sărind peste evenimente, este de amintit un eveniment rămas complet fără explicație.

August 1936.

Un student legionar, Gheorghe Grigor, este asasinat cu lovituri de cuțit în spate în timp ce citea pe o bancă din grădina publică.

Ancheta n-a descoperit nici criminalul și n-a putut identifica nici motivul. Este exclusă răzbunarea, întrucât victima nu era în conflict cu nimeni și tot timpul a avut comportament de om pașnic. Este exclusă mâna Poliției, întrucât victima nu avea nicio funcție în organizațiile studențești și nicio comandă în ierarhia legionară.

Trei ipoteze: evreii, comuniștii și ucrainenii.

Majoritatea comuniștilor din Cernăuți erau evrei și evreii nu recurg la crimă, având alte mijloace de luptă. Ucrainenii naționaliști atât din Basarabia cât și din Bucovina agreau antisemitismul prof. A.C. Cuza și aveau ostilitate pentru naționalismul constructiv al lui Corneliu Z. Codreanu.

Moartea studentului Gheorghe Grigor a fost urmare a sentimentelor sale curate și pozitive pentru patria română și a făcut substanța unor poezii compuse de poetul bucovinean Vasile Posteuca.

În iunie 1936 a avut loc un eveniment neînregistrat de istorici și chiar de cei legionari.

Inginerul Virgil Ionescu a fost un om extraordinar, cu soluție la toate problemele și cu relații în întreaga societate. În 1932 a căpătat simpatie pentru Corneliu Z. Codreanu și s-a încadrat în Mișcarea Legionară, unde a devenit consilierul nr. 1, aducând informații din Înalta Societate a Bucureștiului.

La sfârșitul lui 1927 este convocat la Siguranța Generală și inspectorul de poliție Vintilă Ionescu îl pune să studieze 100 fotografii, să recunoască în ele pe un evreu Leibovici, mic contabil la întreprinderea de construcții a tatălui său, din Constanța. Inspectorul Vintilă Ionescu: îi spune că acest mic contabil Leibovici din Constanța face pe marele bancher cu numele de Barbu Ionescu, la Paris, unde completează aducerea în Țară și suirea pe Tron a lui Carol II. Inginerul Virgil Ionescu primește misiunea de a se duce la Paris să verifice dacă marele bancher Barbu Ionescu este de fapt micul contabil Leibovici de la Constanța.

Misiunea n-a putut fi îndeplinită pentru că, timp de 6 luni, Barbu Ionescu s-a ferit să dea ochii cu Virgil Ionescu. În schimb, prințul Carol II a pus ochii pe frumoasa soție, Maria, a lui Virgil Ionescu. De

aici o mare prietenie, cel puțin aparentă, între Carol II și ing. Virgil Ionescu, care prietenie nu s-a continuat după 8 iunie 1930, în Țară.

Acum, în iunie 1936, doi aghiotanți regali îl iau pe ing. Virgil Ionescu de la domiciliul său din str. Varșovia nr. 4, îl duc la Palat și îl introduc în biroul Regelui Carol II.

Iată dialogul care a avut loc:

Regele Carol II: „Băi, Gică, lasă-te de Codreanu și vino la mine. Nu Codreanu, ci eu voi introduce dictatura în România.”

Ing. Virgil Ionescu: „Sire, vă dau sfatul să vă înțelegeți cu Codreanu. Cu Codreanu veți fi cel mai mare Rege al României. Împotriva lui Codreanu, riscați să vă pierdeți Tronul.”

Regele Carol II: „Leși afară, măgarule!”

La 10 februarie 1938 instituie dictatura. În 30 noiembrie 1938 îl asasinează pe Corneliu Z. Codreanu. La 22 septembrie 1939 masacrează 275 comandanți și lideri legionari.

Ing. Virgil Ionescu e salvat de la masacu de către generalul medic dr. Nicolae Marinescu, care a intervenit în timp util la fratele său, generalul Gavrilă Marinescu.

A doua zi, ministrul ordinii publice, generalul Gavrilă Marinescu, raportează îndeplinirea ordinului regal de masacu.

Aflând de exceptarea lui Virgil Ionescu, Carol II reproșează: „Pe acesta pentru ce nu l-ați omorât?” Generalul Gavrilă Marinescu: „S-a ramolit complet, nici nu știe cum îl cheamă.”

Închid acest capitol.

Vara 1936.

S-a continuat programul Taberelor de muncă voluntară în toată țara.

În județul Rădăuți din Bucovina, o nouă tabără cu numele „Universitatea prof. Traian Brăileanu”, sub conducerea lui Vasile Iasinski, Filon Lauric și Vasile Cârciu. Într-un timp record de numai 30 de zile s-a construit de la temelie până la podoabe o splendidă Sfântă Biserică.

Tabăra de la Carmen Sylva a continuat scoaterea de bolovani de pe fundul mării și cimentarea lor ca infrastructură eternă a șoselei paralelă cu litoralul.

Dimineată și la amiază 8 ore de muncă grea, continuă. La sfârșitul după-amiezii, ședință condusă de Corneliu Z. Codreanu cu întrebări și răspunsuri și apoi două referate cu subiecte de numai câteva minute înainte de exprimare. În ziua respectivă, eu am susținut un referat despre *eugenia pozitivă* și juristul Alex. Vergati, un referat despre *modestie*.

Modestia este semn sigur de inteligență nativă și în Mișcarea Legionară legea era de a nu cere, ci de a merita încrederea și răspunderea.

În Tabăra de la Carmen Sylva, sub conducerea lui Const. Dumitrescu-Zăpadă, funcționa o școală de antrenare pentru o cât mai lungă apnee sub apă. La examenul final eu am luat premiul I, cu două minute de apnee sub apă. Fumătorii s-au dovedit fără capacitate de apnee sub apă. Bioritmul normal corespunzând necesității și posibilității este de 18 respirații pe minut.

În august 1936 a fost în Tabără și a intrat în coliba Căpitanului o domnișoară foarte frumoasă, în costum național țărănesc și solicitând o discuție în intimitate. Era blondă cu ochii albaștri. Simona Tabacovici, spioana de încredere a Elenei Lupescu. Corneliu Z. Codreanu a refuzat discuția intrusei și a continuat discuția începută cu ilustrul Adrian Brudariu, decanul Baroului de Timișoara.

La plecarea frumoasei vizitatoare, Corneliu Z. Codreanu, cu voce tare i-a spus legionarului de planton: „Femeia aceasta n-are ce căuta în tabăra noastră.”

Sursa mea informativă este chiar Simona Tabacovici, pe care am cunoscut-o în 1963, la doamna Adina Hoiescu. Evenimentul este consemnat și în memoriile avocatului Adrian Brudariu.

La 16 iulie 1936 mă găseam în Tabăra de la Carmen Sylva. Voi reveni.

Tabăra de muncă de pe Muntele Susai, de lângă Predeal. Conducător prof. Ion Dobre.

România interbelică n-a fost perfectă, dar era perfectibilă și, cel mai important, era autoperfectibilă.

Dovezi de autoperfectibilitate au fost Mișcarea Studențească de la 10 decembrie 1922 condusă de dr. Ion Simionescu, dr. Const.

Dănulescu și prof. Napoleon Crețu și mai ales Mișcarea Legionară, fondată la 24 iunie 1927 și condusă de Corneliu Z. Codreanu, Ionel I. Moța și ing. Gheorghe Clime.

Prima dovadă că România n-a fost perfectă a fost ușurința cu care Carol II a venit în România la 6 iunie 1936 și s-a suit pe Tron la 8 iunie 1936, ușurință care arată gradul de superficialitate, gradul de corupție a partidelor politice minus Vintilă I. C. Brătianu și I.G.Duca cu partidul Național-Țărănesc, repede alungat de Guvern.

Una dintre marile defecte și marile tragedii ale României interbelice au fost miile de crani și miile de schelete din Munții Bucegi ale soldaților și ofițerilor răniți în noiembrie 1916 în retragere precipitată sub presiunea Armatei Germane, general von Falkenhayn.

Turiștii montani raportau a fi întâlnit prin păduri și prin văgăuni tot felul de oseminte umane, dar autoritățile de stat, inclusiv Armata n-au reacționat în niciun fel.

Rană dureroasă în carnea și în sufletul Națiunii. Mare rușine în istorie și aducând blestemele înaintașilor.

Nimeni nu făcea nimic.

Prof. Ion Dobre de la Colegiul Sfântul Sava a luat inițiativa și cu elevii de liceu plus studenții Universității a instituit pe Muntele Susai din fața localității Predeal o Tabără de muncă voluntară cu două scopuri: a) adunarea osemintelor umane din Munții Bucegi de la nordul acestor județe: Argeș, Muscel, Dâmbovița, Prahova, Buzău, Râmnicu-Sărat b) construirea unui Sfânt Mausoleu de cinstire eternă a eroilor și martirilor cu jertfă la datorie pentru întregirea Patriei.

Mii de elevi și de studenți legionari au străbătut munții și pădurile și au adunat crani și oase umane în volum de aproape un vagon de tren. Dovadă fotografia cu Corneliu Z. Codreanu în genunchi în fața osemintelor și rugându-se pentru sufletele din cer ale Eroilor și Martirilor căzuți în serviciul Patriei în Războiul 1916-1919.

Inaugurarea Sfântului Mausoleu a avut loc la începutul lui septembrie 1936, înainte de întoarcerea elevilor la școală.

Au participat 160 de preoți din județele Argeș, Muscel, Dâmbovița, Prahova, Buzău, Râmnicu-Sărat și Putna-Vrancea, sub conducerea Înalt Preasfințitului Gurie, mitropolitul Basarabiei, care se găsea în vilegiatură chiar acolo, în Predeal.

Tot în vilegiatură la Predeal se găsea prof. Virgil Madgearu, secretarul general al Partidului Național-Țărănesc din opoziție, care a fost ministru în Guvern timp de mai mulți ani și n-a făcut nimic pentru strângerea osemintelor Eroilor și Martirilor din Munții Bucegi.

Prof. Virgil Madgearu, de la Poșta Predeal, trimite lui Carol II o telegramă acuzatoare că, prin protejarea Mișcării Legionare, i-a îngăduit acesteia să transforme o durere a Națiunii în propagandă electorală.

Prof. Virgil Madgearu era unanim apreciat și unanim respectat, dar în interiorul Partidului Național-Țărănesc i se reproșau absența instinctului național și absența sensibilității umane.

Sursa mea informativă este Gh. Măcărescu, șeful organizației PNT din județul Neamț.

Reacția Regelui Carol II la telegrama prof. Virgil Madgearu a fost uluitoare. Primo: cu regimente de jandarmi a invadat Tabăra de pe Muntele Susai și cu târnăcoapele au sfărâmat Sfântul Mausoleu, aruncând osemintele într-o groapă comună anonimă. Secundo: ministrul de Justiție, Mircea Djuvara, a instituit o lege prin care toate taberele de muncă voluntară și orice tabără de muncă voluntară sunt atentate împotriva siguranței Statului Român și se pedepsesc cu ani mulți de închisoare. Tertio: prin Victor Iamandi, ministrul Cultelor, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe a eliminat din corpul preoțesc pe Mitropolitul Gurie, în vârstă de numai 58 de ani și l-a internat drept nebun la o mănăstire din apropierea Bucureștiului.

În anul 2006, prof. Mircăa Duțu a făcut biografia Mitropolitului Gurie și i-a făcut dreptate istorică.

În noiembrie 1936, când Sfântul Sinod a votat sinistru și rușinoasă decizie, eu eram președintele UNSCR și i-am propus Înalt Preasfințitului Mitropolit Gurie ca noi, studenții, să facem o

grevă generală în apărarea lui, dar Sfântul Mitropolit Gurie ne-a rugat să nu facem nimic, întrucât speră în intervenția prof. Nicolae Iorga, care dacă aude de legionari nu mai face nimic pentru apărarea sa. Audiența mea la Mitropolitul Gurie a avut loc în Hotelul Boulevard, de peste drum de Cercul Militar și dânsul avea lângă el pe marele chirurg dr. Covali, de la Spitalul Brâncovenesc.

A doua jumătate a anului 1936 a adus pe primul plan problemele de politică externă.

Prin puterea Forțelor Oculte și a diplomației anglo-franceze, Nicolae Titulescu (1882-1941) a avut monopolul politicii externe în România.

Nicolae Titulescu n-a fost niciodată în serviciul României și tot timpul a considerat România: a) tribuna de pe care el să facă politica mondială și b) viitorul soclu al viitoarei sale statui în Istorie.

Tot timpul din 1919 Nicolae Titulescu a fost „omul politic în serviciul Iudaismului mondial“, care îl plătea cu linguri în ziare și nota bene cu morfină pentru priză nazală.

Între 6 iunie 1932 și 19 octombrie 1932, dr. Alex. Vaida-Voevod a fost prim-ministru și ministru de externe cu subsecretar de Stat Grigore Gafencu. Ei au avut tratative cu Uniunea Sovietică, care era dispusă să recunoască unirea Basarabiei din 27 martie 1918 în schimbul recunoașterii de către Polonia și România, condiție obligatorie pusă de Anglia și Franța.

Vehement și cu scandal s-a opus Nicolae Titulescu, care era ambasadorul României la Londra.

Când Adolf Hitler a devenit cancelarul Germaniei la 30 ianuarie 1933 și regimul național-socialist s-a consolidat definitiv la 30 iunie 1934, iudaismul mondial și-a schimbat politica față de comunismul din Uniunea Sovietică.

Din acel moment și din ordinul iudaismului mondial, Nicolae Titulescu a devenit campionul recunoscut oficial al Uniunii Sovietice și campionul unei alianțe secrete cu Uniunea Sovietică pentru războiul preventiv de exterminare a național-socialismului din Germania.

În primăvara 1936 s-a aflat de un tratat secret încheiat de Nicolae Titulescu, ministru de externe al României, cu Uniunea

Sovietică, pentru ca Armata Sovietică să treacă prin teritoriul României pentru război preventiv împotriva Germaniei național-socialiste.

Zvonuri despre acest tratat secret au fost încă din primăvara 1935 și în scopul de aflare a adevărului au făcut intervenții în Parlament deputații Octavian Goga, președintele Partidului Național-Creștin și prof. George I.I.C. Brătianu, președintele Partidului Național-Liberal dizident.

În iunie 1936, regimul comunist instituit în Spania, asasinează la Madrid pe Carlo Sotelo, președintele Partidului Regalist și pe Primo de Rivera, președintele Partidului Naționalist, cu numele de Falanga. Aceste două crime au determinat Armata să intervină în politică și să restabilească ordinea. Guvernul englez, Neville Chamberlain și guvernul francez, Leon Blum au decis neutralitatea față de războiul civil spaniol.

Iudaismul mondial nu este de acord cu decizia de neutralitate și vrea ca războiul civil din Spania să fie începutul celui de al doilea război mondial pentru eliminarea regimului național-socialist din Germania și pentru eradicarea antisemitismului din Europa.

La cererea iudaismului mondial, Nicolae Titulescu cedează guvernului comunist de la Madrid 105 tunuri grele, comandate și plătite de România la Uzinele Schneider-Creusot și 24 avioane pre-Miraj, comandate și plătite de România la Uzinele Desaout. Guvernul comunist a plătit cu aur de la Banca Națională a Spaniei și a înarmat brigăzile internaționale în numele României, evident comuniste. Iar comandantul acestor regimente de artilerie grea și-a schimbat numele din Walter Neulander în Walter Roman, pentru a fi de acord cu respectivele tunuri.

Tot din ordinul Iudaismului mondial, prin lordul Vansittart, secretar general la Foreign Office și Alexis Léger, secretar general la Quai d'Orsay, Nicolae Titulescu admonestează Anglia și Franța că, din lașitate, nu-și îndeplinesc sarcinile față de Omenire.

Prim-ministrul englez, Neville Chamberlain, se înfurie și transmite la București: „Puneți botniță acelui avocat al limbii.”

Atât a ordonat Anglia.

Regele Carol II atât aștepta și, în ziua de 30 august 1936, în plină surpriză, Nicolae Titulescu e înlocuit cu Victor Antonescu la Ministerul de Externe al României.

Guvernul Beneș de la Praga nu cunoștea ordinul lui Neville Chamberlain și a interpretat demiterea lui Nicolae Titulescu drept o inițiativă a Regelui Carol pentru a decide el politica externă a României.

Atunci Regele Carol II a făcut o vizită la Praga și i-a asigurat pe cehi că politica lui Nicolae Titulescu este politica regală a României și că rămâne în picioare proiectul de război preventiv, cu trecerea Armatelor Sovietice prin teritoriul României.

Cehii se tem de germani exact așa cum românii se tem de ruși. Mareșalul J. Pilsudski refuzase să accepte ca Armatele Sovietice să treacă prin teritoriul Poloniei spre Germania.

Declarațiile Regelui Carol II făcute la Praga, cu continuarea politicii lui Nicolae Titulescu, care semnase o convenție secretă cu Maximovici Litvinov, a determinat pe Corneliu Z. Codreanu să dea lucrurile pe față și să lămurească politica externă a României.

Așa s-a produs celebra declarație de politică externă a lui Corneliu Z. Codreanu, sub forma unei scrisori publice, la 5 noiembrie 1936 către toate partidele, către întreg guvernul și către M.S. Regele.

Explicit și mai ales implicit, scrisoarea publică a lui Corneliu Z. Codreanu a conținut trei idei fundamentale în raport cu prezentul și directorii în raport cu viitorul.

Prima idee directorie

România întregită în 1918 are granițe etnice care nu se discută, nu se negociază și nu se cedează. Păstrarea lor eternă și apărarea lor preventivă sunt lege divină și se pedepsește cu tăierea capului oricărui care le-ar abandona în loc să le apere cu toate puterile posibile.

A doua idee directorie

Așezarea geografică a României nu poate schimba mersul politicii mondiale, dar are dreptul să opteze pentru propria sa securitate între Germania și Rusia. Națiunea și deci Statul aleg cu

toată hotărârea și cu toată sinceritatea alianța cu Germania. Rusia anexează, deznaționalizează și comunizează, în timp ce germanii sunt cel mai muncitor, cel mai productiv și cel mai valoros popor al omenirii.

A treia idee directorie

Aducerea sau venirea Armatei Sovietice pe teritoriul României înseamnă ocupație definitivă, ca de atâtea ori în trecut și comunizarea obligatorie conform ideologiei. În cazul acesta, Națiunea și legionarii înaintea tuturor ne vom retrage în munți și în păduri pentru război pe viață și pe moarte cu dușmanul invadator.

Documentul este de însemnătate macro-istorică și este redactat de pe poziția și în numele Națiunii care are suveranitatea în propriul Stat.

Scrisoarea publică a fost însușită de întreaga Mișcare Legionară.

Privitor la persoana Regelui Carol II, Ionel I. Moța a fost de părere să se păstreze încrederea în posibilitatea de a-l convinge cu argumente de logică. Corneliu Z. Codreanu era mai realist și avea opinia că mai degrabă ascultă de Forță decât de Logică.

În alt text explic mai pe larg.

Corneliu Z. Codreanu îmi dă textul și mă invită să-l pun în discuția Uniunii Naționale a Studenților Creștini Români.

Studențimea este partea cea mai activă a Națiunii și, ca atare, are dreptul de a fi informată și are dreptul de a se pronunța.

Punctul nevralgic este Transilvania, întrucât încă de la 30 ianuarie 1933 ungurii se găseau în alianță psihologică și diplomatică cu Germania.

Astfel, România trebuia să-și clarifice politica externă și să-și precizeze opțiunile viitoare înainte ca alianța ungaro-germană să ajungă la angajamente teritoriale în dauna Transilvaniei.

S-a convenit ca eu, în calitate de președinte la UNSCR, să merg la Cluj-Napoca și să dezbatem problema cu cei 4.000 studenți ai Centrului Studențesc Petru Maior din capitala Transilvaniei.

Conducătorii studenților și legionarilor din Universitatea Cluj-Napoca erau cei trei frați: dr. Laurențiu Vereș-Voicu, geolog Gheorghe Vereș-Voicu și jurist Tiberiu Vereș-Voicu.

Adunarea a avut loc în sala de spectacol a Teatrului Național din Cluj-Napoca și a fost un mare succes.

Viguroasa studențime transilvană și-a însușit ideile de politică externă a Mișcării Legionare și a subscris fără rezerve scrisoarea publică din 5 noiembrie 1936 a lui Corneliu Z. Codreanu.

Evenimentul nu-i menționat nici în cronologia legionară din 1 ianuarie 1941, nici în cronologia legionară tipărită la Madrid în 1992.

Execuția lui Mihail Stelescu.

În epoca aceea, 1934-1936, psihologia colectivă a tineretului intelectual avea trei dominante: setea de cunoaștere, elanul de acțiune și ostilitatea față de trădare. Or, Mihail Stelescu s-a manifestat ca cel mai autentic trădător posibil. După 7 ani de activitate combativă, brusc, fără motivație, trece în lagărul adversarului și, la cererea Siguranței Generale a Statului, încearcă de trei ori asasinarea șefului legitim și autoinstalarea lui la conducerea supremă a Mișcării Legionare.

Demascat și judecat, face mărturisiri complete și cere pedeapsa cu moartea cu despicarea capului dacă va mai greși. Înșelăciune patentă, pentru că, după 48 de ore de la judecare, fondează cu banii Poliției Secrete revista și partidul „Cruciada Românismului” pentru distrugerea Mișcării Legionare și captarea curentului naționalist.

Bilanțul celor doi ani de concurență 1934-1946 a fost falimentul pentru partidul „Cruciada Românismului” și victorie pentru Mișcarea Legionară.

Înainte de a fi decisă de legionari, moartea lui Mihail Stelescu a fost decisă de proprii lui patroni de la Siguranța Generală a Statului.

Calculul polițiștilor a fost că Stelescu omorât de legionari este mai de folos, deci de mai mare valoare decât Stelescu viu, fără succes și falimentar în concurența de captare a curentului naționalist.

Din septembrie 1934 până în iunie 1936 Mihail Stelescu a avut drept gardă personală trei echipe de polițiști care se schimbau din 8 în 8 ore.

La începutul lui iunie 1936 i se retrage garda protectoare și Mihail Stelescu intră în panică, știindu-se condamnat la moarte prin propria propunere.

Nu pentru apendicită, cum scriu istoricii, ci pentru stenoze uretrale de veche blenoragie incomplet tratată, Mihail Stelescu se internează cu cerere de dilatare uretrale în servicii de urologie al dr. Sterie Petrașincu din Spitalul Brâncovenesc.

Aici au venit și l-au executat cu 32 gloanțe în corp și cu despicarea capului cu o securică cele două echipe punitive: *echipa clujeană*: avocatul Iosif Bozântan, studentul Ștefan Curcă, studentul Ion Pele și studentul Ion Bogdan. Aceștia doi din urmă nu-l cunoșteau personal pe Corneliu Z. Codreanu; *echipa bucureșteană*: economist Ion Caratânase, studentul Ștefan Georgescu, studentul Ion Trandafir, studentul Ion Atanasiu, studentul Radu Vlad și muncitorul Ion State-Grigore.

Toți cei 6 din București fuseseră în Frățiile de Cruce sub comanda directă a lui Mihail Stelescu.

Cei 4 clujeni și cei 6 bucureșteni au rămas în istorie cu numele de Decemviri. Psihologia lor era psihologia epocii, și anume: necesitatea de stărpire a trădării din istoria și din destinul poporului român.

Mihail Stelescu a fost pedepsit cu moartea nu pentru divergență de idei și opinii sau pentru concurență în politică, cum scriu pseudo-istoricii, ci pentru a extermina tentativele de trădare din sufletul poporului român și din viitorul Statului Român.

Mihail Stelescu a fost executat la 16 iulie 1936 cu gândul la: trădarea Regelui Burebista, trădarea Regelui Decebal, trădarea lui Horea, Cloșca și Crișan, trădarea lui Ioan Vodă cel Viteaz, trădarea lui Mihail Viteazu, trădarea lui Constantin Brâncoveanu, trădarea lui Tudor Vladimirescu, trădarea lui Barbu Catargiu și la multe alte trădări de mari eroi și mari martiri din istoria de 2.000 ani a poporului român.

Decemvirii au îndrăznit, au riscat, au omorât și, în final, s-au sacrificat: nu pentru interesul lor personal sau de partid, ci pentru interesul general al României de a scăpa de trădare în viitor.

De aceea sunt Eroii cu drept la respectul nostru și la recunoștința Națiunii.

Eu i-am cunoscut personal pe toți. Aveau ceva de sfințenie în persoanele lor.

Noi evenimente.

La 1 octombrie 1936 apare pe neașteptate și se pune în vânzare cartea „Pentru Legionari“, în care Corneliu Z. Codreanu face istoria Mișcării Legionare până în septembrie 1933 și în care analizează problemele României și expune programul legionar.

O carte de amplă informație, de puternică gândire și de viziune politică.

Cartea a fost editată de prof. Nicolae Pătrașcu, la tipografia Vestemeanu, din Sibiu, și aprobarea cenzurii militare a dat-o un maior militar, Chirică, care a pus ștampila de aprobare fără să citească textul.

Regele Carol II a difuzat opinia că această carte ar fi fost scrisă de altcineva, întrucât Corneliu Z. Codreanu e un bou.

Generalul Ion Antonescu află de carte de la Nicolae Maresș și-l invită pe Corneliu Z. Codreanu la vila sa de la Predeal, pentru cunoaștere reciprocă și eventuală colaborare.

Corneliu Z. Codreanu s-a dus la Predeal cu gândul de a oferi generalului Ion Antonescu președinția partidului „Totul pentru Țară“ întrucât generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul se îmbolnăvise, cu ipoteza diagnostică de cancer gastric, la data aceea neoperabil.

Cu un an înainte oferise președinția generalului George Moruzzi, dar acesta intrase într-o suită de infarcte miocardice. Generalul George Moruzzi i-a spus tatălui meu, Jean Milcoveanu: „Tinerii aceștia se luptă cu niște forțe mai puternice decât capacitatea lor de rezistență. Noi însă îi ajutăm și trebuie să-i ajutăm din datorie națională.“

Întrevederea de la Predeal n-a adus înțelegere, și aceasta pentru că generalul Ion Antonescu n-a acceptat politica de alianță cu Germania și pentru că socotea că nu Armata e în subordinea Țării, ci Țara e în subordinea Armatei. Armata, identificată cu persoana sa.

Întors la București, Corneliu Z. Codreanu, la întrebarea „ce impresie i-a făcut Antonescu?” a răspuns: „Prea ambițios pentru a fi de folos.”

Pentru întâlnirea cu Corneliu Z. Codreanu, generalul Ion Antonescu a fost pedepsit cu scoaterea de la comanda Diviziei III Pitești și începând din ianuarie 1937 cu domiciliul oarecum obligatoriu la vila sa din Predeal.

Războiul civil din Spania.

Au început să vină informații înspăimântătoare despre crimele, masacrele și atrocitățile guvernului comunist împotriva întregului popor spaniol.

Palatul garnizoanei militare din Madrid se numește Alcazar și comandantul ei, generalul Moscardo, a refuzat să-l predea comuniștilor. Aceștia au adus pe propriul lui copil în vârstă de 14 ani și l-au pus să strige la megafon: „Tată, predă clădirea”, și el, în loc de asta a strigat: „Arriba Espana!”. Atunci comuniștii au împușcat copilul pe loc.

La auzul acestei jertfe, Ionel I. Moța a luat hotărârea ca o delegație de comandanți legionari să meargă în Spania și să felicite pe generalul Moscardo.

Corneliu Z. Codreanu a aprobat ideea și l-a rugat pe generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul să conducă delegația. Au plecat să dăruiască o sabie de Toledo:

- Ionel I. Moța;
- Vasile Marin;
- ing. Gh. Clime;
- principele Alex. Cantacuzino;
- preot. Ion Dumitrescu-Borșa;
- Nicolae Totu;
- Dobre Bănică.

S-a plecat la sfârșitul lui noiembrie 1936. Susținerea financiară a fost dată de dr. Vasile Noveanu, medic cu mare clientelă în Arad.

La plecarea din București a fost vorba numai de a da onorul generalului Moscardo și a-i înmâna din partea României sabia de Toledo.

Ajunși în Spania, Ionel I. Moța și-a dezvăluit ideea de înrolare în luptă în Armata spaniolă. Au fost încadrați în Armata Tercio, care în Armata spaniolă este ceea ce este Legiunea Străină în Armata franceză.

Generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul s-a întors în România, unde moare de cancer gastric, la 7 octombrie 1937.

Comandanții legionari au intrat în luptă: întâi ca dovadă de solidaritate a Națiunii Române cu Națiunea Spaniolă și apoi pentru contribuție românească la apărarea Europei și civilizației de agresiunea comunismului mondial.

Anul 1937.

Pentru Mișcarea Legionară și pentru Tineretul din acea epocă, anul 1937 a început cu o imensă durere legată de jertfa umană și cu o mare mândrie, aproape glorie, în raport cu ordinea morală și ordinea socială pe plan mondial.

Din Spania a venit o telegramă care anunța că, în ziua de 13 ianuarie 1937, în bătălia de la Majadahonda au fost omorâți Ionel I. Moța și Vasile Marin.

Ionel I. Moța, Vasile Marin, ing. Gh. Clime, principele Alex. Cantacuzino, preotul Ion Dumitrescu-Borșa, Nicolae Totu și Dobre Bănică făceau parte din conducerea supremă a Mișcării Legionare și ei s-au angajat în războiul civil din Spania cu două scopuri gândite încă de la București.

Primul scop a fost ca România să aibe prezență activă în marele război al omenirii, de apărare a creștinismului și de combatere a comunismului.

O luptă de supraviețuire istorică pe plan mondial, cu prima etapă războiul civil din Spania.

Al doilea scop al Marilor comandanți legionari a fost să ofere poporului român o jertfă voluntară, care să trezească conștiințele cu adevărat românești și care să fie pârghia de ridicare a României în ierarhia istorică.

Nu s-au vrut avantaje personale, ci s-a vrut numai binele moral al României.

Durerea omenească a fost imensă. Familia, în speță Iridenta, soția lui Ionel I. Moța, l-a acuzat pe fratele ei, Corneliu Z. Codreanu că n-a prevăzut și n-a interzis ideea angajării în războiul civil din Spania. Dar ideea a pornit de la Ionel I. Moța și de la Vasile Marin, iar Corneliu Z. Codreanu n-a făcut decât să respecte hotărârea și inițiativa celui care era nr. 2 în ierarhia Mișcării Legionare.

S-a hotărât chemarea în țară a celor 5 supraviețuitori. Misiunea a fost asumată de inginerul Virgil Ionescu și cheltuielile au fost asigurate tot de dr. Vasile Noveanu, din averea sa proprie.

S-a plătit trenul pe teritoriul Franței și pe teritoriul Poloniei. Transportul pe teritoriul Germaniei a fost gratuit, fiind plătit de Partidul Național-Socialist, drept model de solidaritate planetară a tuturor naționalismelor.

Venirea în țară a celor două sicrie și a celor 5 supraviețuitori s-a programat pentru 13 februarie 1937.

Deschizând o paranteză, să arătăm cum a reacționat și ce-a făcut Studențimea Creștină Română.

La 6 noiembrie 1936, Consiliul Superior al Studențimii a ales comitetul prezidat de mine pentru programul de a apăra poziția de independență și caracterul profesional al organizațiilor studențești.

Vicepreședinte, matematicianul Nicolae Roșulescu din Craiova.

Director departamentul interne, celebrul Ion Rodeanu, originar din județul Sibiu.

Director departamentul externe, ing. Lucius Sauciuc Săveanu, originar din Bucovina.

Secretar general, juristul Nicolae Manolescu-Puțuri, originar din județul Romanai.

Secretarul nr. 1, Const. Boboc, filolog, originar din județul Mehedinți.

Secretar nr. 2, Constanti Maican, jurist, originar din județul Olt. Casier, Cocoș.

Presă, jurist Ion Oțel, originar din județul Turda.

Pentru Congresul Național din aprilie 1937, programat de noi la Chișinău, am cerut pro-congres pregătitor în ianuarie 1937.

S-a opus secretarul de stat, prof. Florin Ștefănescu-Goangă, dar ne-a dat aprobarea prof. dr. Const. Angelescu, ministru titular al Ministerului Educației Naționale.

Pro-congresul a avut loc la Timișoara în zilele de 20-21 ianuarie 1937.

N-am cerut și n-am avut nicio subvenție de la Stat.

În plus de pregătirea celor 18 rapoarte clasice, pro-congresul de la Timișoara s-a concentrat pe cultul Sfintei Jertfe a lui Ionel I. Moța și a lui Vasile Marin.

Revista noastră, „Cuvântul Studențesc“, a editat în numărul din ianuarie-februarie 1937 jertfa lui Ionel I. Moța și Vasile Marin. Editorialul a fost scris de mine și exprima ce-a simțit și ce-a gândit studențimea creștină română. Titlul editorialului spune mult: „Mormânt de Sfânt – Neam Mesianic“.

Biografia lui Ionel I. Moța a fost făcută de juristul Andrei Ionescu, cu pseudonimul A. Vântul, amintind Asociația patriotică „Avântul“, dinainte de 1916, care după 1918 a dat Frățiile de Cruce.

Biografia lui Vasile Marin a fost făcută de Mihail Polihroniade.

Toate celelalte 16 texte au multă substanță și semnături prestigioase.

S-a redactat un Jurământ Moța-Marin, al Studențimii Creștine Române și întreg pro-congresul l-a depus spre eternitate în Istorie.

La procongres s-a produs un foarte mic, dar foarte semnificativ incident cu Horia Sima, șeful organizațiilor legionare din Banat.

Fiind particular, nu-l descriu aici; el este evocat în cartea „Corneliu Z. Codreanu, altceva decât Horia Sima“. Sigur a fost o greșală din partea mea că n-am raportat incidentul lui Corneliu Z. Codreanu.

Misiunea de aducere în țară a sicriilor și a celor 5 supraviețuitori a fost încredințată ing. Virgil Ionescu, consilierul nr. 1 al lui Corneliu Z. Codreanu și omul cu cele mai bune și mai multe resurse de soluționare a problemelor cu diferitele instituții și autorități.

Intrarea în țară s-a făcut prin vama Grigore Ghica-Vodă de pe granița Polono-Română. Organizațiile legionare din Bucovina au adunat fonduri și au plătit un tren care să transporte cele două sicrie și pe cei 5 supraviețuitori până la București, trecând prin Cluj și Alba-Iulia.

Trenul a avut următorul traseu: Cernăuți, Cluj, Alba-Iulia, Sibiu, Brașov, Ploești și, în final, București și a fost salutat de legionari în toate gările pe unde a trecut. La Cernăuți, Cluj, Alba-Iulia, Sibiu, Brașov și Ploești trenul a oprit câteva ore pentru slujbă religioasă cu sute de preoți și cu populația îngenunchată păstrând tăcere solemnă. Populația ungară din Transilvania, laolaltă cu populația română.

La Alba-Iulia slujba religioasă s-a făcut cu Sfinția Sa Mitropolitul Bălan al Transilvaniei.

La București sicriile au fost depuse la Biserica Sfântul Ilie Gorgani și înhumarea s-a programat într-un Mausoleum din curtea Casei Verzi din str. Bârlogeni din Bucureștii-Noi.

Înmormântarea lui Ionel I. Moța și Vasile Marin s-a făcut într-o atmosferă de profundă pietate a întregii Națiuni Române, chiar a unei mari părți a naționalităților conlocuitoare.

Cu siguranță un moment solemn în viața și istoria românilor.

Autoritățile de Stat au păstrat tăcere achiesantă și acest respect s-a datorat ministrului de Interne, Dumitru Iuga, un mare om politic din județul Vlașca și apartenent la direcția brătienistă a P.N.L. Foarte probabil, de acord au fost primul ministru, Gh. Tătărescu și subsecretarul de Stat, Aurelian Bentoiu.

Evenimentul 12-17 februarie 1937 a avut câteva laturi și câteva incidente demne de reținut pentru Istorie.

Relatez pentru că le cunosc de aproape.

Prof. Simion Mehedinți.

Dat fiind cancerul gastric al generalului Gh. Cantacuzino-Grănicerul, Corneliu Z. Codreanu s-a gândit la o altă președinție a partidului „Totul pentru Țară”.

Cred că Grigore Manoilescu, ginerele prof. Sextil Pușcariu, a primit misiunea să sondeze terenul și se propune solicitarea lui

Lucian Blaga. Eu am fost delegat să predau solicitarea profesorului Simion Mehedinți, în str. Dimitrie Racoviță, de lângă Foișorul de Foc. Marele profesor m-a primit cu mare dragoste pentru studențime și cu vădită emoție pentru decesul lui Ionel I. Moța și Vasile Marin. La cererea mea și drept început de colaborare mi-a dat un text extraordinar de valoros, cu titlul „Urmașii lui Eminescu”, pe care l-am introdus la loc de cinste în „Cuvântul studențesc” în numărul festiv dedicat lui Ionel I. Moța și Vasile Marin.

Legătura mai departe cu prof. Simion Mehedinți a fost asigurată de ing. Nicolae Horodniceanu și de asistentul dânsului, prof. Ion Conea, fondatorul geopoliticii în România.

Siguranța Generală a Statului, cred că în frunte cu polițistul Borcea, a pregătit un masacru pe treptele de la ieșirea din biserica Sfântul Ilie Gorgani. La fereastra unui bloc a fost instalată o mitralieră care, în 2-3 minute, urma să masacreze pe Corneliu Z. Codreanu și conducerea legionară la ieșirea din biserică cu sicriile. Totul era perfect pregătit, dar apăsarea cu degetul pe trăgaci și-a așteptat încuviințarea și ordinul. Acestea nu au venit și totul a fost zadarnic.

Regele Carol II.

A vrut să evalueze fenomenul legionar, după expresia lui Nae Ionescu, și a vizionat ceremonia înmormântării lui Ionel I. Moța și Vasile Marin.

Vizionarea a avut loc de la balconul unui sediu al Uzinelor Malaxa, și anume Societatea Socotub, condusă de inginerul Fulga, unul dintre colaboratorii ing. Nicolae Malaxa. Acest sediu era pe B-dul Ion Brătianu, astăzi B-dul Nicolae Bălcescu, cam peste drum de actualul Cinematograf „Scala”. Regele Carol II avea în dreapta pe prof. Mihail Manoilescu, protectorul legionarilor, și în stânga pe colonelul Ernest Urdăreanu, consilierul său de încredere.

Primul lucru care l-a impresionat era mersul în coloană organizată și în totală tăcere a legionarilor, majoritatea în zeghi moldovenești și bucovinene.

Regele Carol II a comentat: „Nu sunt chiar așa de mulți, dar se vede că sunt foarte hotărâți.”

Numărul legionarilor participând la ceremonie a fost evaluat la 20.000.

Al doilea lucru care l-a impresionat pe Regele Carol II a fost că, pe trotuarul celălalt, unde e cinematograful „Scala“, au venit elevele de la Liceul de Fete „Regina Maria“ și, la trecerea sicriilor, au îngenuncheat pe trotuar în frunte cu directoarea lor, profesoara Leonida, sora marelui inginer de electromecanică, D. Leonida.

Ce-a urmat voi relata mai departe.

Biserica Sf. Anton.

Această biserică din vechiul cartier istoric al Bucureștiului a fost donată de Sfânta Patriarhie și Sfântul Sinod în 1929-1930 Centrului Studențesc București, condus la acea dată de Andrei C. Ionescu și apoi de dr. Gheorghe Sârbulescu.

Parohul bisericii, preotul Nicolae Georgescu-Edinești a devenit duhovnicul studențimii care continua tradiția voievodală a Țării Românești. După câte știm noi, Patriarhul Miron Cristea a fost convins la această donație de prof. Ion Lupaș, membru al Academiei Române.

Cu câteva zile înainte de sosirea în țară a sicriilor, Centrul Studențesc București, prezidat de Viorel Trifa, a conceput o slujbă religioasă la Biserica Sfântul Anton. În timpul nopții premergătoare, niște necunoscuți au lipit pe zidurile bisericii un manifest în zeci de exemplare.

Textul era insultător la adresa memoriei lui Ionel I. Moța și memoriei lui Vasile Marin, prezentanți drept criminali de drept comun și bandiți la drumul mare.

Manifestul era semnat „Tineretul Partidului național-liberal“. Această organizație avea președinte pe Amedeu Bădescu, deja licențiat în Drept, și secretar pe Aurelian Rădulescu, încă student la Teologie.

Manifestul a provocat o furie de nedescris și studenții legionari au decis să pedepsească exemplar pe cei doi presupuși autori. Amedeu Bădescu n-a putut fi capturat și Aurelian Rădulescu a fost capturat la ieșirea din Cinematograful Trianon, în compania unei domnișoare.

Un tribunal prezidat de Viorel Trifa a decis 100 de lovituri pe spate și pedeapsa a fost aplicată de studentul Șocariciu.

Poliția n-a făcut nimic pentru a apăra pe Aurelian Rădulescu.

Treizeci de ani mai târziu, prin 1967, sunt chemat să dau asistență medicală în cartierul Cotroceni.

Pacientul era chiar Aurelian Rădulescu, care îmi spune: „Domnule dr. Milcoveanu, sufăr de cancer cu metastaze și nu mai am de trăit decât o lună. Nu vreau să mor fără a vă spune adevărul în legătură cu manifestul de pe zidurile bisericii Sfântul Anton. Nici Amedeu Bădescu și nici eu nu l-am redactat și de conținut am aflat odată cu dumneavoastră, după ce a fost lipit noaptea.

Amedeu Bădescu și cu mine am fost chemați în ajun la Ministerul de Interne unde ministrul Aurelian Bentoiu ne-a spus că va fi un manifest semnat în general de Tineretul Partidului național-liberal, dar care era făcut de Siguranța Generală a Statului, dar nu ne-a citit textul.

Nu știm cine a redactat textul și numai cred că autorii sunt comisarul Borcea și agentul M. C. Panait.

Amedeu Bădescu și cu mine suntem complet nevinovați. Aurelian Bentoiu era patronul tineretului din Partidului național-liberal. Dumnezeu să-l ierte, că și el a făcut închisoare cu voi, legionarii.“

Este mărturisirea înainte de moarte a lui Aurelian Rădulescu, un om bun și pozitiv.

Ziarul „Dreptatea“

Oficiosul Partidului național-țărănesc, care la data aceea, 1937, avea director pe Mihail Ralea, un politician mai mult comunist decât francmason.

Concomitent cu blasfemia de pe zidurile Bisericii Sfântul Anton apare în ziarul „Dreptatea“ un text calomniator și ofensator la memoria lui Ionel I. Moța și Vasile Marin.

Între 1934-1937, Iuliu Maniu fusese demis de la președinția P.N.Ț., la cererea Regelui Carol II și marele partid democrat ajunsese un maidan infiltrat de polițiști, comuniști și aventurieri.

În iunie 1936 avusese loc un conflict violent între țărâniști și legionari. Nemulțumiți că Regele Carol II nu se ține de promisiunea

aducerii P.N.Ț. la guvernare în schimbul demiterii lui Iuliu Maniu, conducătorii acestuia au organizat un mare congres terminat cu o manifestare pe bulevard, de la Piața Națiunii până la Piața Romană. Neavând suficienți aderenți pentru defilare, au apelat la Partidul Comunist. Când sutele sau miile de comuniști au ajuns cu defilarea în Piața I.C. Brătianu, astăzi Piața Universității, aceștia au ridicat pumnul drept în sus și au scandat lozinci marxist-leniniste, între care: „moarte legionarilor fasciști“. Atunci s-a produs o cruntă bătaie între legionarii aflați pe trotuare și comuniștii defilând în chip de țărâniști. Defilarea a fost dezorganizată și comuniștii au fost bătuți și urmăriți până s-au ascuns în sediul din str. Izvor nr. 37 al Partidului social-democrat, prezidat formal și nu decisiv de juristul Const. Titel Petrescu.

Eram și eu în biroul lui Corneliu Z. Codreanu când au venit legionarii să raporteze conflictul și bătaia cu congresiștii care s-au retras la sediul social-democrat.

Atunci, în picioare, Corneliu Z. Codreanu a pronunțat celebrele sentințe: „Comuniștii sunt marii criminali ai secolului XX, iar socialiștii sunt marii imbecili ai secolului XX.“

Acestea au fost în iunie 1936.

Acum, în februarie 1937, s-a reeditat politica antilegionară a comuniștilor infiltrați în P.N.Ț. mulțumită lui Mihail Ralea.

Textul injurios și provocator publicat în ziarul „Dreptatea“ avea aparență de sorginte comunisto-sovietică, dar în realitate a fost conceput de Poliție, care la data aceea colabora cu comuniștii pentru a extermina naționalismul și legionarismul.

Corneliu Z. Codreanu mă cheamă la locuința sa din str. Francmasonă nr. 7 și îmi spune: „E prilejul ca Dumneavoastră, studențimea română, să manifestați o împotrivire agresivă comuniste prin intermediul Partidului național-țărănesc. Iată aici un text pentru un manifest posibil să fie semnat de dumneata.“

Dânsul la redactat și eu l-am semnat.

Textul este de o putere ideologică formidabilă și dacă vreodată se vor edita toate cele scrise de Corneliu Z. Codreanu, acest manifest merită a fi inclus, fiind într-adevăr formidabil ca putere combativă.

Neocomuniștii pseudoțărâniști au țipat ca din gură de șarpe și au făcut interpelări în Camera Deputaților, prin deputatul Mihail Ghelmegeanu, cerând măsuri drastice împotriva noastră, a studenților legionari, în frunte cu mine.

Nicolae Iorga, cel mai puternic creier al Neamului Românesc și una dintre marile conștiințe ale României, dar cu defectul psihic al instabilității cu posibilitate surpriză uneori de fiară și alteori de copil.

La venirea veștii deceselor lui Ionel I. Moța și Vasile Marin, în ziua de 13 ianuarie 1937, prof. Nicolae Iorga publică în ziarul său „Neamul Românesc“ un editorial supra-elogios despre „doi tineri viteji“ care au înscris România în Marea Luptă de apărare a creștinismului și a Europei.

Exact invers s-a comportat în ziua înmormântării, 17 februarie 1937. Prof. Nicolae Iorga a sărit mușcat de șarpele invidiei, s-a dus la președinția Consiliului de Miniștri și, cu umbrela în chip de lance, l-a fugărit pe Gh. Tătărescu să-i scoată ochii pentru vinovăția de a lăsa pe Codreanu pe străzile Bucureștiului „ca Împăratul Traian pe străzile Romei...“

Două, trei zile mai târziu, Corneliu Z. Codreanu m-a rugat să merg la Vălenii de Munte și, în numele Tineretului Universitar, să dau explicații marelui savant și marelui patriot, prof. Nicolae Iorga, pentru ce tineretul universitar, noua generație, are sentimente de adeziune pentru Mișcarea Legionară și sentiment de respect pentru jertfa lui Moța și Marin. Misiunea nu s-a putut realiza pentru că prof. Nicola Iorga a condiționat acordarea audienței – să strig la intrarea pe ușă: „Mă lepăd de Codreanu!“

Baldachinul Moța-Marin.

Așa cum am spus, ceremonia înmormântării lui Ionel I. Moța și a lui Vasile Marin s-a desfășurat în tăcere absolută.

S-a făcut slujbă religioasă atât la Biserica Sfântul Ilie-Gorgani, cât și la Casa Verde din Bucureștii Noi, dar nu s-a pronunțat niciun discurs funebru.

Înainte de coborârea sicriilor într-o criptă de sub un baldachin anume construit, toate gradele legionare și toate funcțiile

legionare au pronunțat jurământul Moța-Marin: de trăire în austeritate și severitate, de sărăcie personală tocmai pentru ca incoruptibilitatea viitorilor guvernanți să asigure prosperitatea țării și fericirea guvernanților.

Incoruptibilitatea nu-i problemă de justiție și poliție, ci e problemă de moralitate nativă, de educație civică și de convingere fermă.

În mai sau în iunie 1937 a fost o furtună teribilă și un trăsnet a incendiat poarta de lemn a baldachinului Moța-Marin. Cu genialitatea lui inegalabilă, Corneliu Z. Codreanu, printr-o circulară către legionari, a transformat interpretarea incendiului din prevestire de rău, în prevestire de bine.

După incendiu s-a găsit în cenușă o bilă de nikel, care a atras trăsnetul și pe care o mână de spion o introdusese în tavanul baldachinului.

Imnul Moța-Marin

Arta și Știința nu determină marile evenimente, ci numai le prepară și le justifică.

Prin trăire colectivă sinceră și eroică, evenimentele social-politice dau naștere, de la sine, la opere literar-artistice de înalt nivel și cu persistență istorică.

Sub conducerea și cu modelul lui Corneliu Z. Codreanu s-au creat de jos în sus 33 de imnuri care, toate, exprimă sufletul național românesc și aspirația colectivă spre perfecțiunea divină.

În anii 1935-1937 creația s-a produs: textele, poetul Radu Demetrescu-Gyr, și melodiile, prin compozitorul Nelu Mânzatu, zis Manzati.

N-am asistat când ei au creat „Sfânta Tinerețe Legionară“.

Am asistat când au creat, în octombrie 1936, „Imnul Muncitoresc“, care depășește la distanță omologul imn comunist „Hai la lupta cea mare“ și în februarie 1937 când ei au creat „Imnul Moța-Marin“, cu adevărat de aceeași valoare calitativă cu „Deșteaptă-te, române“ de Andrei Mureșanu.

Iată cum s-au întâmplat lucrurile.

Radu Demetrescu-Gyr a dat textul și Nelu Mânzatu a dat

partitura lui Ștefan Mureșanu, șeful Corului Legionar. Acesta le-a prezentat lui Corneliu Z. Codreanu înconjurat de gradele legionare și funcțiile legionare.

După mai multe audiții, cei de față și-au spus opinia și au făcut propuneri. Prin consens camaraderesc s-a ajuns la forma finală, socotită perfectă.

După audiții, Corneliu Z. Codreanu a pronunțat câte o apreciere. După Imnul Muncitorilor Legionari, Corneliu Z. Codreanu a comentat: „În concurență cu acest Imn, comunismul va dispărea de la sine din România.“ După audierea Imnului Moța-Marin, Corneliu Z. Codreanu a comentat: „Să vedem dacă partidele politice din România vor putea rezista la confruntarea cu acest Imn“.

În Lagărul de la Miercurea-Ciuc din primăvara 1938, prof. Nae Ionescu a audiat cele 33 de cântece și imnuri legionare și după fiecare frază cerea să mediteze în tăcere și căuta să identifice semnificația.

Decizia războiului civil

În geneza marilor decizii și în determinarea marilor evenimente, ca întotdeauna, au contribuție factorii intimi nemărturisibili.

Toate dezastrele, toate nenorocirile din România contemporană au provenit din războiul civil dintre Armată și Legiune, recte dintre Stat și Națiune, decis de Regele Carol II în ziua fatală de 20 februarie 1937.

Eveniment uitat, nu ignorat, ci ascuns de istoriografia oficială și neoficială.

Jocul cromozomilor la naștere și felul cum i s-a făcut educația au dezvoltat în Regele Carol II doi factori subiectivi cu intensitate dominantă, chiar posedantă.

Primul factor subiectiv a fost ambiția de dictatură personală și de stat totalitar.

Al doilea factor subiectiv al Regelui Carol II era dependența sexuală de Elena Lupescu și de aici ura viscerală nimicitoare împotriva oricui o ataca sau n-o accepta.

Planul de uzurpare a suveranității Națiunii și de instituire a dictaturii personale a început a fi pus în aplicare din iulie 1930 și de aici conflictul cu primul ministru, Iuliu Maniu.

În societatea contemporană, din ce în ce mai complexă, nici dictatura populară, de jos în sus, nici dictatura personală, de sus în jos, nu-s posibile fără mașina cu numele de Partidul unic de Stat.

Prima intenție din vara 1933 a lui Carol II a fost să capteze forțele naționaliste, între care Mișcarea Legionară, și să facă din ele Partidul unic de Stat, necesar dictaturii sale personale. În acest scop l-a trimis pe prof. Nae Ionescu să-i aducă pe legionari la carul dictaturii regale, dar de dânsul a aflat că legionarii nu sunt „hahalere care să aplaude și să ovaționeze la comandă”.

A doua intenție a Regelui Carol II a fost să creeze Partidul unic de Stat începând cu organizația „Straja Țării”, ca primă etapă și prim cobai.

Straja Țării a fost înființată în ianuarie 1934, odată cu instituirea stării de asediu și a cenzurii militare.

În gimnazii și licee, Straja Țării n-a putut concura cu Frățiile de Cruce, care cereau virtute de caracter în plus de calități intelectuale și care dezvoltau capacitatea de inițiativă, disciplina activă și combativitatea organizată.

Vizionarea ceremoniei legionare a înmormântării lui Ionel I. Moța și Vasile Marin i-a trezit lăcomia să pună mâna pe Mișcarea Legionară și să facă din ea Partidul unic de Stat.

Iată cum s-au petrecut lucrurile.

Înhumarea, la Casa Verde, a sicriilor lui Ionel I. Moța și Vasile Marin, a avut loc în după-amiaza zilei de 17 februarie 1937. Trei zile mai târziu, în dimineața de 20 februarie 1937, doi ofițeri aghiotanți regali vin la sediul legionar din str. Gutenberg nr. 3 și, cu înalt ordin regal, iau cu ei pe Corneliu Z. Codreanu.

În duc în cartierul Bonaparte, zis Parcul Filipescu, foarte probabil casa ing. Nicolae Malaxa. Aici vine Regele Carol II și începe o discuție politică ultrasecretă.

Regele Carol II pornește o avalanșă de laude pentru Mișcarea Legionară, felicitând insistent pe Corneliu Z. Codreanu

pentru opera sa, totul în numele României, și îi oferă o tranzacție. Corneliu Z. Codreanu să-i predea pârghiile de comandă ale Mișcării Legionare și legionarii să-l proclame Căpitan în plus de Rege, iar el, în calitate de Rege îl face pe Corneliu Z. Codreanu prim-ministru și șeful guvernului.

Corneliu Z. Codreanu l-a ascultat cu atenție și i-a răspuns poate cu diplomație că Mișcarea Legionară nu-i proprietatea sa, pentru a o putea transmite după voie. Mișcarea Legionară este un fenomen social-politic, care s-a format de jos în sus, de la sine. Nu el i-a ales pe legionari să-i fie subalterni, ci legionarii l-au ales pe el să le fie conducător. Ca atare, el nu poate da ordine legionarilor în cine să-și pună încrederea și pe cine să urmeze. Legionarii sunt oameni liberi și cetățeni legali și numai ei decid de jos în sus cine să le fie simbolul și cine să le fie șeful.

Întrevederea s-a terminat cu acest refuz al lui Corneliu Z. Codreanu de a accepta tranzacția oferită de Regele Carol II.

Națiunea n-a fost capabilă să judece la data aceea. Rămâne ca istoria să se pronunțe, în calitate de instanță finală.

Eu raportez ce știu.

Îmi permit să adaug opinia ce mi-am făcut-o în cei trei ani de colaborare zi de zi cu Corneliu Z. Codreanu și cu marii săi comandanți legionarii.

Persoana mea n-a participat la niciun act de decizie al Mișcării Legionare, dar s-a bucurat de încrederea totală și a fost în intimitatea cea mai strânsă cu conducerea centrală de la București și înainte de orice încrederea și intimitatea lui Corneliu Z. Codreanu. Astfel l-am cunoscut perfect și pot exprima idealismul, gândirea și direcția devenirii din interiorul Mișcării Legionare: nu ce-a fost și nu ce este, ci ce trebuia să urmeze prin gândirea creatoare a lui Corneliu Z. Codreanu.

Sursele mele directe de informații au fost cele două laboratoare de gândire și acțiune: a) biroul lui Corneliu Z. Codreanu și b) familia de cuiburi „Axa”.

În plus de Corneliu Z. Codreanu, aveau prezență continuă și contribuție hotărâtoare: Ionel I. Moța, Vasile Marin, ing. Gh.

Clime, prof. Vasile Cristescu, jurist Victor Gârcineanu, Nicoară Iordache, principele Alex. Cantacuzino, preot Ion Dumitrescu-Borșa și 4 din cei 5 secretari: ing. Nicolae Horodniceanu, filolog Ioan Dobrin, jurist Stelian Stănicel și ing. Nae Smărăndescu.

Aici, în biroul lui Corneliu Z. Codreanu și aici, în acest laborator se gândea totul și se decideau toate cele din Mișcarea Legionară prezentă și Mișcarea Legionară viitoare.

Mai participa, dar mai mult cu tăcere achiesantă, o studentă aromână, Atena Ianuli, care făcea legătura cu „Cetățuile” de sub comanda Nicoletei Niculescu.

Horia Sima n-a avut nicio prezență și nicio contribuție.

Familia de cuiburi „Axa” era condusă de Mihail Polihroniade, avea circa 60 de intelectuali universitari de cel mai înalt rang și funcționa săptămânal în str. Argentinei nr. 44, etaj, cu un supradinamic laborator de analiză a problemelor, de interpretare a informațiilor, de centralizare a ideologiilor, de comparare a sistemelor și de *Nouă Creație doctrinară*.

Laboratoare similare funcționau la fel de creator: a) la Cernăuți, în jurul prof. Traian Brăileanu și asistent Ion Țurcanu și b) la Cluj, în jurul lui Iordache Făcăoaru și Petre Râmneanu din Institutul de Igienă și Bio-politică al prof. dr. Iuliu Moldovanu.

Eu menționez ce cunosc și ce cred că s-a întâmplat în și cu Mișcarea Legionară: a) ca urmare a jefei lui Ionel I. Moța și Vasile Marin și b) ca urmare a discuției secrete din casa Malaxa, între Regele Carol II și Corneliu Z. Codreanu.

Atunci, în februarie 1937, s-a operat o schimbare radicală de strategie operativă și s-a decis definitiv direcția de devenire a Mișcării Legionare în viața politică.

Două lucruri capitale.

Două lucruri pe care nu le-au cunoscut toți legionarii, în special cei din provincie.

Schimbarea de strategie operativă.

Din 1927 până la sfârșitul lui 1936, în totalitate Mișcarea Legionară a urmat strategia operativă a lui Corneliu Z. Codreanu de a răspunde cu contra-violență la violențele exercitate de autoritățile de Stat.

După jertfa din 13 ianuarie 1937, Corneliu Z. Codreanu, Statul Major Legionar, nu întreaga, dar majoritatea Mișcării Legionare au trecut la strategia operativă de la început, propovăduită de Ionel I. Moța, și anume: a) la ofensă se răspunde cu acceptarea și suferința, iar prin memorii cu argumente logice și cu dovezi concrete, dușmanii Mișcării Legionare să fie puși în contradicție cu propria legalitate, cu propria ordine morală și cu propriul lor interes.

Diferența dintre strategia lui Corneliu Z. Codreanu și strategia lui Ionel I. Moța este în religia creștină diferența dintre Sfântul Arhanghel Mihail, care în ebraica antică înseamnă „puterea lui Dumnezeu” și Sfântul Arhanghel Gabriel, care în ebraica antică înseamnă „Bunătațea lui Dumnezeu”.

Întrebarea de politologie este dacă în situația de atunci a Europei în general și a României în special a fost oportună și productivă această inversare a strategiei operative.

Experiența multimilenară a omenirii spune că în politică, la fel ca în război, se începe cu ce construiește Binele general și se termină cu forța care reprimă Răul particular. Dacă începi cu forța și cu reprimarea riști să alarmezi inutil, riști să provoci fără motiv și astfel să-ți diminuezi forța care decide victoria.

Acum 2.000 de ani creștinismul a devansat mozaismul și a cucerit omenirea cu sfințenia cerută de Iisus Hristos, ca la primirea unei palme să ofere pentru lovire și celălalt obraz.

Nu ne îngăduim a face judecată de valoare dar: a) consemnăm ce s-a discutat în Statul Major Legionar și b) relatăm în mod fidel ce s-a întâmplat în anii 1938-1939.

Direcționarea în viața publică.

În Mișcarea Legionară nu erau discuții sau dezbateri despre sistemul de organizare și funcționare a societății. Era acceptată ca fiind firească și normală concepția din Antichitate a românilor că democrația este ce trebuie să fie regula și că dictatura este necesitatea impusă de realitate în situații excepționale și pe durată limitată.

Întreaga Mișcare Legionară avea și trăia cultul tradiției voievodale a lui Ștefan cel Mare al Moldovei și a lui Mircea cel

Bătrân al Țării Românești. Nu numai din nostalgia sentimentelor, dar chiar din convingere că progresul este opera elitei urmate de mulțime, și nu a mulțimii utilizând elita.

Esențialul pentru legionari era existența omului providențial Corneliu Z. Codreanu și existența cu tendință de creștere a unui nucleu conducător, de oameni perfecți din toate punctele de vedere.

Nu puțini legionari făceau diferența asta între dictatura personală de sus în jos, care nu poate guverna decât cu teroare de Stat și care nu poate fi decât imorală și dictatura populară de jos în sus, în care elita selecționată după criteriile bărbăției și credinței devansează mulțimile în gândire, în simțire, în decizii și în fapte.

Aceasta a fost situația până în ziua de 20 februarie 1937, când s-a aflat în mod irefutabil de conspirația și primejdia dictaturii personale a Regelui Carol II.

Din instinct de conservare și pentru integrare în societatea organizată îi trebuia Mișcării Legionare o poziție inversă decât cea a conspirației lui Carol II.

Până la 20 februarie 1937 legionarii vedeau numai lipsurile și defectele democrației: accentul pe vorbe în loc de fapte, favorizarea forțelor centrifuge în dauna forțelor centripete și certuri aducătoare de haos în loc de solidaritate și unitate a voinței. Începând cu 20 februarie 1937 s-a început în laboratorul ideologic al „Axei” și în laboratorul ideologic din biroul Căpitanului preocuparea pentru regimul democratic, cu concurență între partidele politice și cu subordonare la exigențele Constituției din 1923.

Se deschidea drumul spre Iuliu Maniu, exponentul legitim, și simbolul definitoriu al democrației în România.

Se deschidea drumul spre avantajele certe ale democrației în plus de defectele ei posibile.

Se deschidea drumul spre aliajul dintre democrație și naționalism, așa cum practicau marile democrații occidentale.

Se deschidea drumul spre completarea democrației politice cu democrația socială, așa cum cere contemporaneitatea și cum necesită viitorul.

Ziua de 20 februarie 1937 a fost mult decisivă în istoria Mișcării Legionare, începând cu gândirea politică a lui Corneliu Z. Codreanu.

Această zi de 20 februarie 1937 nu este menționată nici în Anuarul legionar din 1 ianuarie 1941, publicat în „Calendarul” ziarului „Cuvântul” și nici în Anuarul legionar editat în 1992, la Madrid, de Horia Sima.

Din discuția de 20 minute în casa ing. Malaxa, Regele Carol II a înțeles două lucruri.

Primo: refuzul lui Corneliu Z. Codreanu de a-i deveni complice și de a transforma Mișcarea Legionară în partidul de Stat al așa-zisei dictaturi regale.

Secundo: superioritatea de voință și de resurse a lui Corneliu Z. Codreanu care, în gândirea lui Carol II, trebuia să dispară.

Încă mai avea o speranță Regele Carol II și anume a atrage, prin imagine și prin corupție, de partea lui, o parte din Tineretul Universitar și din Mișcarea Legionară. Prima încercare a făcut-o cu persoana mea, președintele U.N.S.C.R., care am fost dus la Palatul Regal în ziua de 20 aprilie 1937 și prelucrat în primă etapă de Ernest Urdăreanu. Practic și concret, Regele Carol II, a luat următoarele măsuri de bătaie pe viață și pe moarte cu Corneliu Z. Codreanu.

Întrevederea cu Corneliu Z. Codreanu a avut loc la 20 februarie 1937. Trei zile mai târziu, la 23 februarie 1937, apare Monitorul Oficial cu următoarele schimbări în guvern.

Dimitrie Iuca, ministru de interne, devine simplu ministru de stat fără portofoliu. O lună mai târziu, la 3 aprilie 1937, este demis, să nu mai apară în viața publică.

Mircea Djuvara, ministru de justiție, trecut simplu secretar de stat fără portofoliu și idem după o lună, la 3 aprilie 1937, este demis, să nu mai apară în viața publică.

Aurelian Bentoiu, din subsecretar de stat la Ordinea Publică, este trecut subsecretar de stat la Administrația de Stat.

Ministerul de Interne este preluat ad interim de prim-ministrul Gh. Tătărescu care executa ordinele lui Carol II.

Generalul Gavrilă Marinescu devine ministru subsecretar de stat pentru Ordinea Publică: Siguranța, Poliția, Jandarmeria și Tribunalele Militare.

Generalul Gavrilă Marinescu este câinele de pază al Elenei Lupescu și unealta pentru crime și masacre a Regelui Carol II. O singură dată n-a executat ordinul de crimă, și anume la 8 iunie 1930 când, abia suit pe tron, Carol II i-a dat ordin să omoare pe Vintilă I. C. Brătianu și pe I. Gh. Duca.

Tot începând cu 20 februarie 1937, Mihail Morusoff a devenit nr. 2 în ierarhia Statului. Politica lui a fost de la început pentru exterminarea legionarilor pe care îi acuza de a fi „revoluționari de profesie“.

Să revenim la Mișcarea Legionară.

Abia instalat la comanda mașinii de război civil cu numele de Ministerul Ordinii Publice, generalul Gavrilă Marinescu a dezlănțuit asupra Mișcării Legionare și asupra Tineretului Universitar bombardamentul de artilerie grea, nimicitoare.

În februarie 1937, la cererea, adică la ordinul Ministerului Ordinii Publice, Ministerul Educației Naționale a oprit întreținerea căminelor studențești.

Evacuarea studenților din cămine s-a făcut noaptea, cu trupe de jandarmi și de poliști.

În noaptea precedentă, studenții comuniști din așa-zisul Front Studențesc Democrat au introdus pe sub uși un manifest redactat de ministrul Ordinii Publice prin care se instiga răsturnarea comitetelor legionare de la conducerea organizațiilor studențești. În manifest erau vizați noi: Șerban Milcoveanu, președintele U.N.S.C.R. și Viorel Trifa, președintele C.S.B.

La Căminul „Vasiliu Bolnavu“, din Piața Amzei, a fost surprins când pune manifeste pe sub ușă studentul în anul I, Miron Constantinescu, de origine evreiască. Legionarii l-au bătut și l-au alungat din cămin.

La căminul Studenților în Medicină din B-dul Schitu Măgureanu nr. 2 a fost surprins strecurând pe sub ușă manifestul poliției, studentul în anul I, Voinea Marinov, devenit mai târziu

Marinescu, de origine bulgară, pe care idem l-au alungat cu bătaie și l-au azvârlit după Podul Izvor în râul Dâmbovița.

La căminul studenților originari din județul Olt, viitorul comisar de siguranță, Sandu Sterian, instiga studenții împotriva Mișcării Legionare. Instantaneu e luat pe sus și azvârlit pe fereastră în stradă. A scăpat cu viață mulțumită căderii între crengile unui arbore.

La celelalte cămine studențești din București n-au putut fi identificați și capturați agenții comuniști care, în timpul nopții, strecurau pe sub uși manifestele elaborate de generalul Gavrilă Marinescu.

Atunci, în martie 1937, a fost prima colaborare a Partidului Comunist zis Român cu Ministerul de Interne și cu Siguranța Generală.

Miron Constantinescu avea mama evreică, a păstrat ura viscerală contra legionarilor și a devenit membru în Comitetul Central al P.C.R.-ului.

Probabil din ordinul sau din sugestia Ministerului Ordinii Publice, un mic legionar din Iași, cu numele de Stângă, a atacat pe rectorul Traian Bratu, al universității din Iași, care era membru marcant al Ordinului Francmasonic. De la primirea informației, Corneliu Z. Codreanu sesizează provocarea făcută de Siguranța Generală a Statului și, instantaneu, prin declarație publică, condamnă atentatul și cere anchetă.

În martie 1937 la cererea, adică la ordinul Ministerului Ordinii Publice, secretarul de stat Florin Ștefănescu-Goangă, de la Ministerului Educației Naționale, închide toate universitățile și toate facultățile din România. Corpul profesoral protestează și ministrul tutelar, prof. dr. Const. Angelescu, obține redeschiderea universităților și facultăților.

În martie 1937, Ministerul Ordinii Publice cere ca studenții legionari să fie eliminați și interzice orice activitate a legionarilor în biserici. La 13 martie 1937 Sfântul Sinod refuză să execute acest ordin al guvernului.

La 27 martie 1937, din ordinul ministrului Ordinii Publice, Tribunalul Militar București ia în judecată procesul care la Tribunalul

Onoarei a pedepsit pe studentul Aurelian Rădulescu, dovedit nevinovat, și condamnă la închisoare pe Viorel Trifa, Șocariciu și Leon Ștefănescu.

La 27 aprilie 1937, din ordinul ministrului Ordinii Publice, procesul Decemvirilor este trecut de la Curtea cu Jurați la Tribunalul Militar București, care prin dezbateri pronunță sentința condamnării la muncă silnică pe viață.

Era clar că, odată ce generalul Gavrilă Marinescu va fi în fruntea Ministerului Ordinii Publice, va începe războiul civil dorit de Regele Carol II, dintre Stat și Națiune.

Apărarea se impune de la sine și constă în organizarea unui front de rezistență.

La 10 aprilie 1937 sunt chemat de Corneliu Z. Codreanu și îmi spune confidențial: „Regele a început să aplice vechiul plan, de a institui dictatura în România și are complicități care îl vor ajuta să reușească. Aceasta înseamnă catastrofă pentru țară și primele victime vor fi studenții. Complotul nu poate fi oprit decât prin solidarizarea în front unitar activ a tuturor partidelor politice pentru apărarea regimului democratic constituit din 1923 și libertăților cetățenești. Iuliu Maniu are autoritatea morală și prestigiul politic să strângă întreaga națiune într-un front activ de rezistență împotriva complotului de uzurpare a suveranității și de instituire a dictaturii. E misiunea d-voastră, a conducătorilor, să vă duceți la Cluj și să rugați pe dl Iuliu Maniu să iasă din retragere, să intre în luptă și să unească sub conducerea sa toate partidele, pentru a opri complotul. Am obținut audiență pentru 12 aprilie 1937, ora 8 dimineața, în Casa Bianu. Dumneata mergi în calitate de președinte al Uniunii Naționale a Studenților Creștini Români și acolo, la Cluj, vor veni separat președinții Centrelor Studențești București, Cluj, Iași, Timișoara, Chișinău, Oradea și Cernăuți. Totul în perfect secret, să nu se sesizeze Siguranța și Poliția.”

Cele de mai sus sunt singurele lucruri pe care mi le-a spus Corneliu Z. Codreanu.

La Cluj am plecat cu Gh. Ciorogaru, care a primit încuviințarea lui Corneliu Z. Codreanu.

În gara Cluj-Napoca ne așteptau președinții celor 7 Centre Studențești pe universități.

Audiența noastră a fost obținută de dr. Ion Banea prin legăturile sale personale cu Zaharia Boilă, nepotul și consilierul dlui Iuliu Maniu.

Președintele Centrului Studențesc Cluj-Napoca era juristul Tiberiu Vereș-Voicu. Președintele Centrului Studențesc Cernăuți era juristul Mihai Popovici. Președintele Centrului Studențesc București era teologul și filologul Viorel Trifa. Gheorghe Ciorogaru, originar din comuna Novaci, județul Gorj era doctor în științele economice din Germania și unul dintre cei mai valoroși comandanți legionari.

În Casa Bianu ne-a primit Zaharia Boilă. Fix la ora 8 dimineața a intrat în salon dl Iuliu Maniu, venit în ajun de la Bădăcin, județul Sălaj.

Noi, președinții studențimii, am ajuns în Casa Bianu la ora 8 fără 3 minute. Domnul Zaharia Boilă ne-a cercetat cu privirea timp de trei minute, fără a pronunța vreun cuvânt.

Fix la ora 8 și câteva secunde a intrat în salon Iuliu Maniu, îmbrăcat impecabil și cu prezență impunătoare.

Eu m-am prezentat ca președinte al U.N.S.C.R. și apoi am prezentat nominal pe cei 7 președinți ai celor 7 centre studențești.

Iuliu Maniu a ascultat cu atenție și la fiecare dintre noi a făcut câte o remarcă în legătură cu numele sau cu localitatea. Cunoștea la perfecție familia și activitatea celor trei mari frați Vereș-Voicu, originari din județul Sălaj.

După prezentări am trecut la scopul cererii de audiență.

„Domnule președinte!

Avem informații sigure și suntem cuprinși de groază că Regele Carol II vrea să desființeze regimul democratic, să uzurpe suveranitatea națiunii și să instituie dictatura personală.

Acest lucru înseamnă începerea războiului civil dintre Stat și Națiune și care război civil va aduce crime, masacre, pierderea granițelor și posibil chiar pierderea independenței naționale. Dar primele victime ale războiului civil vom fi noi, tineretul universitar,

care vom apăra regimul democratic, suveranitatea națională și granițele României.

Ne prezentăm în fața Domniei Voastre cu rugămintea de a salva țara de această catastrofă și cu rugămintea de a ne apăra propriile noastre vieți.

Domnia Voastră, domnule președinte, sunteți singura persoană din România cu suficientă autoritate morală și cu suficientă putere politică pentru a solidariza toate partidele existente într-un front comun și sub conducerea d-voastră, pentru a apăra cu succes Constituția din 1923, democrația, pacea între români și existența României.

Cu mințile noastre și cu sentimentele noastre vă adresăm rugămintea să ieșiți din retragere, să reîntrați în activitate, să inițiați un front comun, să salvați regimul democratic și să păstrăm suveranitatea națiunii.“

Ce-am spus eu a fost exact ce mi-a recomandat Corneliu Z. Codreanu. Singurul meu merit este de a fi înțeles problema și de a fi prezentat rugămintea cu sinceritate, cu trăire și cu recunoștință ante-factum.

Iuliu Maniu a ascultat cu maximum de atenție și apoi, timp de patru ore, ne-a răspuns următoarele cuvinte, păstrate rezumativ în memoriile noastre:

„Într-adevăr, aceleași informații am și eu, că se complotează aducerea Instituției Regale și implicarea M.S. Regelui într-o lovitură de stat care să anuleze regimul democrat constituțional și care să bage țara într-un haos cu cele mai grave consecințe.

Într-adevăr, nu putem sta pasivi și nu putem fi indiferenți în fața acestui dezastru posibil.

Într-adevăr, trebuie să-mi asum răspunderea și voi lua inițiativa unui front comun al tuturor partidelor de opoziție pentru a ne apăra regimul democrat constituțional, suveranitatea națiunii și pacea între români.

Există însă o problemă cu d-voastră, Mișcarea Legionară.

Cu toată atenția necesară, eu vă urmăresc din octombrie 1924, de când cu atentatul de la Iași împotriva prefectului de poliție,

Manciu. Între d-voastră, legionarii și noi, național-țărăniștii sunt diferențe mari de poziție și de politică. Pozițiile noastre și politicile noastre sunt diametral opuse și aceste diferențe nu sunt ușor de corelat. Națiunea trebuie să cunoască aceste diferențe dintre d-voastră și noi și națiunea să judece și să decidă, pentru că singură ea, națiunea, este suverană în țară.

Eu vă comunic cele trei diferențe esențiale și cer ca în fața națiunii să ne definim public înainte de orice colaborare.

Prima diferență este cea a violenței. D-voastră, legionarii, răspundeți cu contra-violență la toate violențele pe care le primiți. Într-adevăr, tot ce vi se reproșează drept violență n-a fost inițiativa d-voastră, ci a fost răspunsul d-voastră la violențele primite.

Noi, național-țărăniștii avem alt comportament și comportamentul nostru este cel perfect creștin. Dacă primim o palmă, noi, național-țărăniștii, întoarcem fața și oferim și celălalt obraz. Conflictele și violențele pot avea succes în imediat, dar răbdarea și calmul se dovedesc cele mai bune investiții de capital și aduc sigur victoria finală.

A doua diferență dintre d-voastră, legionarii, și noi, național-țărăniștii se referă la sistemul de guvernare. Noi suntem pentru autoguvernarea democrației și pentru alegere prin vot secret obștesc. D-voastră, legionarii nu v-ați definit opțiunea și politica de guvernare, dar v-ați creat, sau vi s-a creat imaginea că sunteți pentru dictatura populară de jos în sus. Recunosc că e mare diferența dintre dictatura personală, întotdeauna ucigătoare, și dictatura populară care la început ei are potențialitate de virtute și potențialitate de creație, dar care pe parcursul timpului are mari riscuri de a pierde calitățile și de a manifesta defectele.

Noi, național-țărăniștii, suntem împotriva oricărei forme de dictatură și d-voastră trebuie să vă definiți în fața națiunii, ce anume intenționați și ce anume veți practica.

A treia diferență dintre d-voastră, legionarii, și noi, național-țărăniștii, se referă la alianțele din politica externă. D-voastră, legionarii v-ați manifestat simpatia și desigur proiectul de alianță cu Italia fascistă și cu Germania național-socialistă. Noi, național-

țărăniștii, nu exprimăm ostilitate față de nicio țară străină, dar hotărâți și definitiv suntem pentru alianța cu Franța și Anglia, care ne-au ajutat la alcătuirea statului și la întregirea neamului și care asigură democrația în omenire și în istorie.

Acestea sunt cele trei diferențe fundamentale dintre d-voastră, legionarii, și noi, național-țărăniștii și înainte de orice, vă cer și vă recomand să vă definiți poziția, opțiunea și politica în fața națiunii, care e în drept de a cunoaște și care singură are dreptul de a judeca.“

Cele de mai sus sunt un mic rezumat al celor expuse de Iuliu Maniu timp de patru ore într-o superbă artă oratorică. Noi, cei 10, l-am ascultat în tăcere absolută; se putea auzi musca zburând. Aceste patru ore au fost și sunt momentul cel mai solemn al vieții noastre, din care, eu, singurul rămas în viață împlinesc vârsta de 96 ani.

În Mișcarea Legionară codrenistă, Iuliu Maniu s-a bucurat de cultul unui Sfânt și suntem indignați că atunci, în octombrie 1940, a doua Mișcare Legionară, simistă, a refuzat să aibă cu dânsul o explicație.

La terminarea audienței, Iuliu Maniu a dat mâna cu noi toți. Pe mine m-a prins de brațul stâng, m-a privit drept în ochi și mi-a spus ca pentru toată delegația: „Împreună vom face lucruri mari și frumoase pentru țară“.

Întors la București, am dat raportul lui Corneliu Z. Codreanu. Dânsul a luat o foaie ministerială și a scris cu litere mari cele trei diferențe de politică și de comportament dintre Mișcarea Legionară și Partidul național-țărănesc.

Am ieșit din birou lăsând pe Corneliu Z. Codreanu cu privirea mereu ațintită asupra colii de hârtie cu cele trei diferențe semnalate de Iuliu Maniu, părintele patriei din acea epocă.

Ceva demn de reținut.

În decembrie 1937 Corneliu Z. Codreanu a adus la îndeplinire recomandarea lui Iuliu Maniu de a se defini în fața națiunii suverane.

Corneliu Z. Codreanu a precizat cu fermitate proiectul de alianță cu Germania și Italia, dar a păstrat tăcerea în raport cu

dictatura și democrația. Această tăcere mă face să cred și să afirm că, în urma Pactului încheiat la 25 noiembrie 1937 cu Iuliu Maniu și George I. I. C. Brătianu, în casa prof. dr. Dimitrie Gerota, Corneliu Z. Codreanu optase pentru regimul democrat constituțional și tactic nu vroia să contrazică alianța cu Germania și Italia.

Ne întoarcem la cele întâmplăte în aprilie 1937.

Acest eveniment al audienței la Iuliu Maniu, în ziua de 12 aprilie 1937, este de mare importanță în istorie și pentru cunoașterea Mișcării Legionare. Totuși nu-i în niciun fel menționat în ambele cronologii legionare din 1941, București, și 1993, Madrid și idem nu-i menționat în cărțile istoriei legionare: a lui Horia Sima, a lui Duliu Sfîntescu, a lui Mircea Dimitriu și a celor patru istorici străini.

Singurul care îl amintește este Victor Isaac, tot în cartea sa despre Mișcarea Legionară.

Mențiune indirectă se face doar în istoria Mișcării Legionare a preotului Ștefan Palaghiță, despre care se zice că a fost asasinat de pseudo-legionarii lui Horia Sima, în exil.

Convocarea la Palatul Regal

Nu sunt sigur, dar cred că evenimentul a avut loc în dimineața de 20 aprilie 1937 și e menționat de Const. Argetoianu în celebrele lui memorii, dar nu menționează data și nici scopul, întrucât era în afara problemei.

Eram intern la clinica medicală din Spitalul Colțea. În timpul vizitei făcute de prof. dr. Const. Bacaloglu, sunt chemat pe sală. Doi comisari de la Siguranță se legitimează și mă legitimează. Mă iau pe sus, cu consens să nu comunic cu nimeni și mă duc la Palatul Regal din Calea Victoriei.

Aici sunt introdus în biroul lui Ernest Urdăreanu care, după o introducere sentimentală în legătură cu orașul natal comun, Slatina, îmi spune direct, ca între oamenii de afaceri:

„Te-am invitat să organizăm împreună o suită de telegrame, declarații și manifeste în numele Studențimii pentru crearea unui curent popular în favoarea M. S. Regelui Carol II.

Personal, vei primi: un post de medic la Banca Națională, o bursă de specializare în străinătate, unde vrei, și 100.000 lei în buzunar, fără chitanță. Majestatea Sa e dincolo de această ușă și te așteaptă să-ți strângă mâna și să-ți mulțumească.“

Închid citatul.

A fost prima dată în viața mea când cineva a încercat să mă corupă. A doua oară a fost tot atunci, în vara 1937, când marele escroc Simion Oeriu, fost Schaffer, mi-a oferit 5 bancnote de câte 1.000 de lei pentru a redacta niște foi de observații medicale în favoarea unui pseudo-medicament antireumatic, preparat de el.

De la Palatul Regal m-am dus direct în str. Gutenberg nr. 3 și am raportat lui Corneliu Z. Codreanu. Dânsul n-a făcut niciun comentariu și a spus doar: „Organizațiile Studențești sunt libere pe hotărârile lor. Eu nu mă amestec în treburile studențimii.“

În comitetul de conducere UNSCR toți au fost de părerea mea, să nu dăm urmare ofertei de colaborare, inclusiv juristul Ion Oțel, care era titularul departamentului de presă și informații și care nu era membru al Mișcării Legionare.

Câteva zile mai târziu. Gh. Ciorogaru, Viorel Trifa și persoana mea suntem chemați la Corneliu Z. Codreanu care ne spune: „Orientarea noastră în politica internă spre Iuliu Maniu și în politica externă spre Germania, pare o contradicție. Această presupusă contradicție trebuie clarificată în noile provincii ale Întregirii Naționale din 1918. Mergeți, Gh. Ciorogaru la Timișoara, Viorel Trifa la Cluj și Șerban Milcoveanu la Cernăuți să explicați lucrurile astfel încât să fie înțelese și acceptate.“

La Cernăuți, Centrul Studențesc era alcătuit din 3 organizații studențești: Junimea, Dacia și Arboroasa. Junimea era mai mult a celor originari din orașe, iar Arboroasa mai mult a celor originari din sate.

În public au fost spioni care au raportat prin fereastră chiar în timp ce eu vorbeam. Siguranța și Poliția, în frunte cu procurorul militar, maior Teodor Burada, și câțiva jandarmi au încercat să dizolve adunarea și să mă aresteze pe mine.

Vinovăția mea nu era pledoaria în favoarea alianței cu Germania, ci era aprecierea pentru Iuliu Maniu și demascarea complotului carlist, de uzurpare a suveranității și de instituire a dictaturii.

Mihai Popovici, Filon Lauric, Vasile Posteuca și Ion Țurcanu au observat și au pus lanțuri și lacăte la intrarea în clădire.

Idem au sesizat că vor să mă aresteze în gara Cernăuți. Cu mașina am plecat în comuna Cuciuru Mare și de acolo am luat trenul spre București. În gara Burdujeni trenul a stopat două ore și călătorii au fost treziți din somn și legitimați pentru identificare.

Eu însă aveam de la București legitimația de student a colegului meu, viitorul prof. dr. Ion Lupașcu, de fiziologie infantilă.

La București am raportat lui Corneliu Z. Codreanu, care m-a consiliat să redactez un text și să fie editat sub formă de broșură, care să cuprindă relatarea audinței la Iuliu Maniu și discursul meu de la Cernăuți.

Am fost arestat la Spitalul Colțea și dus la Cernăuți pentru anchetă la fața locului.

Cinci zile m-a anchetat inspectorul de Siguranță Zahiu, care răcnea: „Afurisit de regătean care ai venit să strici liniștea pașnică a Bucovinei. Eu am extirpat și comunismul din Basarabia și eu voi extirpa și legionarismul din Bucovina“.

Eu am refuzat orice răspuns la orice întrebare.

În continuare am fost anchetat o lună la Tribunalul Militar Cernăuți de către maiorul Teodor Burada.

Aici am aflat: a) ordinul ministrului Ordinii Publice, general Gavrilă Marinescu, să fiu în 3 zile judecat și condamnat între 3 și 5 ani și b) imposibilitatea legală de aplicare a Codului Penal din cauză că autoritățile au găsit porțile închise cu lanțuri și lacăte, deci n-a fost ședință publică cu liberă intrare.

După o lună de arest și anchetă am fost pus în libertate și am revenit la București.

Evenimentul acesta din mai 1937 de la Cernăuți nu este menționat nici în cronologiile legionare și nici în Istoriile Mișcării.

La sfârșitul lunii mai 1937 s-a aflat că Iuliu Maniu a plecat în Occident și că va avea întâlniri cu guvernul francez și cu guvernul

englez, în scopul de a nu se da acordul pentru ca Regele Carol al II-lea să desființeze regimul democratic și să instituie dictatura personală. În această problemă, cu vizita lui Iuliu Maniu în Occident, Corneliu Z. Codreanu mi-a spus: „Domnul Iuliu Maniu dă o bătaie la Paris și la Londra, în favoarea democrației din România. În completarea audienței pe care v-a acordat-o la Cluj, cred că este bine ca dvs., organizațiile studențești legale, să-i susțineți demersul și să se vadă la Paris și la Londra că este susținut de întreaga națiune și de studențime, care este viitorul țării. Părerea mea este să-i trimiteți o telegramă, și iată textul pe care îl cred a fi cel mai nimerit: «Abia acum, dle președinte Iuliu Maniu, ne dăm seama câtă dreptate aveți în tot ce susțineți și apărați». Această telegramă s-o semnezi dta, ca președinte al UNSCR.”

Textul telegramei a fost tipărit în 5.000 de exemplare, sub formă de manifest, și răspândit în București și în provincie. Nu știu dacă autoritățile de stat au trimis sau n-au trimis telegrama mea la Paris, dar serviciile de informații ale Franței și ale Angliei trebuie să fi luat cunoștință de ea, prin manifestul difuzat în București. Manifestul acesta este menționat de Const. Argetoianu în celebrele sale memorii.

Câteva zile mai târziu sunt convocat la Tribunalul Militar București și luat în anchetă de colonelul magistrat militar, Hotineanu. Eu am asumat paternitatea telegramei semnate de mine, dar am susținut că manifestul a fost tipărit și difuzat de alte persoane asupra cărora eu nu pot da nicio explicație.

Câteva zile mai târziu, Senatul Universității București primește de la Ministerul Ordinii Publice ordinul să decidă eliminarea persoanei mele din Facultatea de Medicină București. Prof. dr. Ion Bălăcescu, decanul Facultății de Medicină, cere o amânare de 7 zile pentru a verifica dacă nu cumva eu sunt deja dr. în medicină și astfel Senatul universitar n-ar avea obiectiv. Prof. dr. Ion Bălăcescu îmi trimite decizia lui, ca până în 5 zile, să și trec teza de doctorat în medicină, și el să mă declare deja dr. în medicină.

Textul tezei îl aveam deja pregătit: „Stricnino-terapia masivă în intoxicațiile acute barbiturice” și Tipografia „Cultura” din str.

Câmpineanu a lucrat toată ziua de sâmbătă, duminică și luni la tipărirea tezei mele. În ziua de joi, 18 iunie 1937 mi-am dat teza de doctorat în Amfiteatrul Mare al Facultății de Medicină, având în comisia examinatoare pe profesorii: dr. C. Bacaloglu, dr. I. T. Niculescu, dr. Nicolae Ionescu-Sisești, care au scos în evidență lansarea acestui tratament pentru prima dată în România. A doua zi, vineri, 19 iunie 1937, a avut loc ședința Senatului Universitar și decanul Facultății de Medicină, prof. dr. Ion Bălăcescu, a raportat că sunt deja dr. în medicină și deci, că nu se poate aplica ordinul Ministerului Ordinii Publice.

Prof. dr. Ion Bălăcescu a fost unul dintre elevii și colaboratorii bunicului meu, prof. dr. Const. Severeanu, creatorul Marii chirurgii în România. La împlinirea vârstei de 90 de ani, în 5 mai 1930, eu eram student în anul I de medicină și bunicul meu m-a recomandat spre luare în atenție de către iubiții săi și valoroșii săi elevi, între care prof. dr. Ion Bălăcescu. Ca atare, dânsul și-a îndeplinit o datorie față de profesorul lui din tinerețe.

În 1935 și 1936, după terminarea examenelor din iunie 1937, sute de elevi și mii de studenți au venit pe litoral la Carmen Sylva să-și completeze studiile la Universitatea de Vară a lui Corneliu Z. Codreanu.

A doua tabără de Muncă voluntară a fost la Câmpina, în județul Prahova, sub conducerea prof. Ion Dobre și cu obiectivul unui monument majestuos pentru Aurel Vlaicu.

Au venit procurori militari cu jandarmi și polițiști care au dizolvat și împrăștiat ambele tabere, fiind interzise de o decizie ministerială sau regală.

Cu ocazia aceasta, un inspector administrativ din Ministerul de Interne, cu numele de Goma, a dezvăluit lui Corneliu Z. Codreanu un *secret de Stat*. Și anume că la toate manifestările și la toate întreprinderile legionare ei întocmesc două rapoarte paralele și simultane: unul pozitiv cu elogii și felicitări și altul negativ, de subversivitate și anarhie. În septembrie 1936, el, respectivul Goma, despre Tabăra de pe Muntele Susai a întocmit două rapoarte: unul cu elogii și felicitări și altul acuzând subminarea Statului Român

prin adunarea din munți și păduri a osemintelor ostașilor români căzuți în noiembrie 1916. Pentru Arhiva statului și la dispoziția istoricilor a fost reținut numai raportul negativ, care a dus la interzicerea Taberelor de muncă voluntară.

Neputând lua ființă, tabăra de la Carmen Sylva s-a încheiat cu un marș de-a lungul litoralului până la Balcic și tabăra de la Câmpina s-a încheiat tot cu un marș până la Muntele Susai.

Așa-zisa legislație democratică a Regelui Carol II și a guvernului Gh. Tătărescu au transformat *munca voluntară* în infracțiune pedepsită de lege. Imaginația lui Corneliu Z. Codreanu a căutat și a găsit o altă modalitate de creare a virtuților de caracter și de dezvoltare a spiritului de echipă.

Orice cetățean, și evreii înaintea românilor, poate avea: restaurante pentru public, magazin cu confecții și băcănie cu alimente.

Astfel, din necesitate dar și ca scop, Corneliu Z. Codreanu, în vara lui 1937 a fondat celebrul „comerț legionar“.

Acesta a fost pus sub conducerea centrală a economistului Petre Țocu, originar din județul Covârlui și mare capacitate profesională, în plus de mare patriot și bun român.

Ajutoarele lui: un medic, Eremia din Transilvania, și un tânăr, Ioachim din București.

Comerțul legionar a deschis o băcănie în str. Gutenberg nr. 3 și un restaurant în str. Gutenberg nr. 1. Pentru băcănie s-a construit o clădire cu pivniță, parter, etaj și mansardă. Iar pentru restaurant am primit eu misiunea să obțin sala de ședințe a Asociației profesorilor secundari, care aveau ca președinte pe prof. Grigore Forțu, vicepreședinte un prof. Grecu și secretar general cu drepturi depline, celebrul prof. Napoleon Crețu, conducător în Mișcarea Studențească din 1922-1923.

Noi ofeream chirie și angajamentul să evacuăm și să curățăm sala în zilele de adunare a profesorilor.

Mi-a deschis ușa un elev de liceu cu insigna legionară la butoniera tunicii. În mai puțin de un an sau doi urma să moară în câteva zile acest superb exemplu al Tineretului Român și această mare speranță a țării.

Prof. Napoleon Crețu ne-a satisfăcut pe loc cererea, n-a primit chirie în bani și a reținut numai angajamentul de evacuare, curățire și ordine în zilele de ședință.

Serviciul la băcănie și la restaurant a fost asigurat într-un mod desăvârșit de studenți legionari și de domnișoare din aristocrație.

Pentru continuare fără limită în timp s-a înființat o școală de ucenici, cu copii aduși din mediul rural.

Juristul Bartolomeu Livezeanu, în calitate de tată al ucenicilor, și licențiată Nicoleta Nicolescu, în calitate de mamă a ucenicilor, au adus copii de 12-13 ani care terminaseră școala primară în satul natal din Oltenia și părinții lor n-aveau resurse materiale pentru a-i trimite la liceu și universitate. Acești copii au crescut cu imaginea lui Corneliu Z. Codreanu în inimă și cu soarele Mișcării Legionare în creier, iar sub teroarea stalinistă unii dintre ei au ajuns în Închisoarea Aiud, condamnați la moarte lentă prin frig și foame.

În cartierul Obor, sub conducerea lui Petre Bolintineanu și în cartierul Grivița, sub conducerea lui Gh. Apostolescu, s-au fondat câte un complex legionar cu restaurant, băcănie, magazine de confecții și cămine de ucenici.

Cartierul Obor avea aproape 500 mici întreprinderi comerciale, în frunte cu celebrul Magazin Universal Preduleanu, care voluntar cotizau pentru corpul muncitoresc al Mișcării Legionare în mare ascensiune și pentru Clubul Sportiv „Unirea Tricolor“ cu antrenor Cârjan.

În martie 1938 prof. Nicolae Iorga va acuza Comerțul Legionar de subversivitate antistatală și va determina desființarea și confiscarea.

Aceasta e soarta adevărului în țara proștilor și soarta binelui în țara răilor.

Toamna 1937.

La 28 septembrie 1937 se întâlnesc la München führerul Adolf Hitler și ducele Benito Mussolini și pun bazele unei alianțe între Germania și Italia în vederea instaurării Noii Ordine Europene.

Corneliu Z. Codreanu, de la București le trimite o foarte călduroasă și destul de respectuoasă telegramă de salut și aceasta foarte probabil cu scopul de a lua Mișcarea Legionară din România în atenție și în considerare.

Benito Mussolini a fost tot timpul cu simpatie pentru România și Mișcarea Legionară, dar Adolf Hitler n-a răspuns la telegramă și idem tot timpul a fost rece și distant cu Mișcarea Legionară din România, unde petrolul era administrat și Armata era subordonată Regelui Carol II.

Adolf Hitler a vrut colaborare reciproc avantajoasă cu Statul Român, dar n-a vrut niciodată sentimentele și prietenia Națiunii Române. Pe el, din România nu-l interesau decât: furniturile de petrol și Carpații Orientali pentru războiul cu Uniunea Sovietică.

A căutat înțelegere întâi cu Nicolae Titulescu și apoi cu Regele Carol II și în final s-a înțeles perfect cu mareșalul Ion Antonescu, cel mai curat om și cel mai militaros ofițer din respectiva epocă.

În disciplina militară și în curajul gândirii, mareșalul Ion Antonescu întrece la distanță pe toți generalii și pe toți mareșalii Armatei Germane.

Adolf Hitler avea dispreț pentru Regele Carol II, oroare de Mihai Antonescu și foarte puține informații despre Națiunea Română și Mișcarea Legionară.

Alegerile parlamentare

La 6 octombrie 1937 decedează generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul, din familia domnitoare în Țara Românească și în primul război mondial eroul eroilor și cavaler al Ordinului Mihai Viteazu.

Intrarea dânsului în Mișcarea Legionară a fost o adevărată onoare cerească și memoria dânsului va fi eternă pentru naționalismul românesc.

În locul dânsului, la președinția partidului Totul pentru Țară, a fost recunoscut ing. Gh. Clime, comandant al Bunei Vestiri.

La 11 noiembrie 1937 decedează prof. dr. Corneliu Șimuleanu, președintele Senatului Legionar și una dintre marile personalități ale Culturii Române.

Sunt cooptați și intră în Senatul Legionar mari personalități: colonel Vasile Piperescu, dr. Pantelimon, din Slobozia, colonel Ștefan Zăvoianu, farmacist Aristotel Gheorghiu din Râmnicu-Sărat, preot Duminică Ionescu, din București, str. Leon Vodă nr. 4, colonel Vasile Diaconescu, din Chișinău.

Deși invalid de război și deși personalitate omnirespectată, colonelul Vasile Diaconescu, la 22 septembrie 1939, e omorât de polițistul Blându și cadavrul va fi expus pe stradă, până la putrefacție.

Revenim la lupta politică.

Alegerile parlamentare și guvernarea statului n-au fost scopul, ci au fost unul din mai multele mijloace pentru Mișcarea Legionară sub conducerea fondatorilor Corneliu Z. Codreanu și Ionel I. Moța.

Lozinca directorie era fixată de Aurel Popovici (1863-1917): „Națiunea ca scop și Democrația ca mijloc“.

Principalele scopuri și principalele misiuni ale Mișcării Legionare au fost *creații morale de nou superior util și educația eroică a poporului român angajat în concurență*.

Alegerile parlamentare în imediat și guvernarea statului în ulterior erau văzute ca mijloace de acțiune și, ca atare, bătălii de dat și victorii de obținut.

În Mișcarea Legionară nu intra oricine și nu erau suficiente opțiunea și decizia și de aceea se cerea să fii dinainte valoare morală sau cel puțin promisiune sinceră și susținută de valoare, capacitate și distincție.

Selecția cadrelor și promovarea în ierarhie se făcea de la sine, fără intervenție din exterior, și anume prin dezinteresul personal, deci după criteriul obiectiv, imparțial, de recunoaștere a superiorității.

Lucrurile se desfășurau ca în armata angajată în război, unde trupa de soldați recunoaște comanda ofițerului care dovedește capacitatea și utilitatea.

Așa cum în armată comenzile și gradele sunt distribuite de Marele Stat Major, la fel în Mișcarea Legionară șefii de județ și

șefii de garnizoane sunt nominalizați de conducerea centrală dintre cei recunoscuți, deci propuși sau acceptați de majoritatea legionarilor combatanți din respectiva localitate.

La data aceea, în 1937, organizația legionară din județul Olt avea șef pe avocatul Nicolae Runcan din București și adjunct pe avocatul Grigore Bellu din Slatina.

Neconvocați de nimeni și toți din proprie inițiativă ne-am adunat 24 de legionari cu studii universitare, în jurul lor și doar încunoștiințând Bucureștiul, am plecat în marș, cu cântece, în satele și comunele din județul Olt.

Mărșăluim în coloană, intrăm în sate și plecăm din sate cântând cu mâna dreaptă spre cer și evitând cu grijă provocările și conflictele cu autoritățile locale.

Din considerente politice s-a vrut alungarea noastră prin bătaie, dar prefectul județului, o mare personalitate, Cicero Gorceu, a decis ca autoritățile să nu intervină decât dacă noi vom încălca legea.

Noi n-am făcut decât să defilăm în coloană și să cântăm imnuri. Marșul nostru de 30 de zile s-a încheiat cu bine și fără incidente.

Singurul incident a fost setea noastră de apă pe parcursul, în timp de caniculă, pe șoselele dintre comune și sate.

Conform Constituției din 1866, refondată în 1923, mandatul guvernului național-liberal s-a terminat la 18 noiembrie 1937.

La 13 noiembrie 1933, guvernul Alex. Vaida-Voevod a fost demis și la 14 noiembrie 1933 a fost numit guvernul I. Gh. Duca, la cererea, de fapt ordinul lui Horace Finaly, directorul Finanței Internaționale Evreiești, creditoarea statului român.

Mulțumită acestei guvernări a Partidului național-liberal și mulțumită capacității administrative a primului ministru, Gh. Tătărescu, România și-a reluat exporturile, a început să plătească regulat „cuponul extern” și a scăpat de monitorizare de către străinătate.

În anii aceia, P.N.L.-ul cu P.N.Ț.-ul aveau încrederea susținută a Corpului Electoral și Regele Carol II trebuia să reîntre

în ordinea constituțională. Sub imperiul dependenței de Elena Lupescu, Regele Carol II a promis Partidului național-tărănesc revenirea la guvernare „dacă alungă de la conducere pe Iuliu Maniu”.

Partidul național-tărănesc s-a conformat dorinței Regelui și intransigentul Iuliu Maniu s-a retras în pasivitate în comuna Bădăcin din județul Sălaj.

Complotul carlist pentru uzurparea suveranității și instituirea dictaturii personale prevedea, între altele: a) instigarea democrației și naționalismului de a se măcina reciproc și b) pulverizarea până la ineficiență a partidelor de centru, zise guvernamentale: PNT, PNL și Partidul poporului.

În scopul pulverizării partidelor de guvernământ și a distrugerii democrației ca ineficientă, Regele Carol II a determinat: desprinderea lui Octavian Goga de Partidul poporului, desprinderea lui George I. I. C. Brătianu din Partidul național-liberal, desprinderea lui Alex. Vaida-Voevod din Partidul național-tărănesc, desprinderea lui Grigore Iunian din PNT și desprinderea lui Nicolae G. Lupu din PNT.

Acum, la 15 noiembrie 1937, Regele Carol II simulează a-și respecta angajamentul de la sfârșitul lui 1934 și dă mandatul de formare a guvernului lui Ion Mihalache, dar pune condiții absolut neacceptabile, între care: a) ministrul de Interne, Alex. Vaida-Voevod și ministrul Ordinii Publice, generalul Gavrilă Marinescu, plus desemnarea de către el a miniștrilor pentru Armată, Marină și Aviație. Ion Mihalache nu acceptă condițiile regale și atunci, Carol II, la 17 noiembrie 1937 dă mandatul de formare a guvernului tot lui Gh. Tătărescu și Partidului național-liberal.

În noul guvern Gh. Tătărescu: a) Richard Franasovici ministru de interne, b) generalul Gavrilă Marinescu subsecretar de stat la Ministerul Ordinii Publice cu autonomie și c) generalul Ilasievici, homo regius, la Armată, Aviație și Marină.

Convocarea corpului electoral pentru 20 decembrie 1937.

Pentru alegerile de deputați și senatori de la 20 decembrie 1937, candidaturile legionare au fost nominalizate într-o singură

ședință de Corneliu Z. Codreanu, ing. Gh. Clime, preot Ion Dumitrescu-Borșa cu secretar ing. Nicolae Horodniceanu.

În plus de devotament și loialitate, criteriul decisiv a fost utilitatea rezultând din valoarea personală ca om și ca pregătire.

Niciun legionar n-a cerut să candideze. În partidele democratice există luptă și concurență pentru obținerea nominalizării.

Eu, fiind președintele Studențimii, nu puteam candida din partea vreunui partid politic. Având nevoie de numele Milcoveanu în județul Olț, preotul Ion Dumitrescu-Borșa a pus al doilea pe listă candidatura tatălui meu, Jean C. Milcoveanu, care n-a fost niciodată în Mișcarea Legionară.

Mare schimbare la Partidul național-țărănesc.

Convins de felonia și indignat de ipocrizia Regelui Carol II, Ion Mihalache se duce la Bădăcin, județul Sălaj, predă președinția Partidului și îi spune lui Iuliu Maniu: „Domnule Președinte, preluați comanda, dați ordine și noi toți vă urmăm, orice s-ar întâmpla“.

Iuliu Maniu vine la București, ridică steagul rezistenței democratice și adresează către toate partidele din opoziție un apel pentru alcătuirea unui front comun care să apere Constituția, Democrația și Libertatea.

Înțelegerea partidelor de opoziție a primit numele de „pact de neagresiune“ și ședința de constituire a avut loc la locuința prof. dr. Dimitrie Gerota din strada astăzi cu numele lui, la numărul 9.

Eram în biroul său din str. Gutenberg nr. 3, când Corneliu Z. Codreanu a venit de la ședința de constituire a Pactului.

Prezenți circa 25 de comandanți legionari.

La întrebarea: ce impresie v-a făcut Iuliu Maniu?, Corneliu Z. Codreanu a răspuns: „Un om tare, tare cumsecade. Dar n-are armament pe măsura lucrurilor bune pe care vrea să le facă și pe măsura dușmanilor răi pe care îi are.“

La întrebarea: ce impresie v-a făcut prof. George I. I. C. Brătianu?, Corneliu Z. Codreanu ridică brațele în sus și răspunde: „Un înger coborât pe pământ. Sunt foarte onorat de a mă găsi lângă dânsul.“

La întrebarea: ce impresie v-a făcut Const. Argetoianu?, Corneliu Z. Codreanu răspunde: „Un om politic uns cu toate unsoarele cerului, pământului și iadului, după necesitățile Țării.“

În zilele următoare s-a aflat că Iuliu Maniu i-a pus lui Corneliu Z. Codreanu două condiții obligatorii. Prima condiție a fost declarație publică asupra politicii externe pentru ca națiunea suverană să fie în cunoștință de cauză. La 30 noiembrie 1937 Corneliu Z. Codreanu convoacă conferință de presă și declară, deci se angajează ca în 48 de ore de la venirea la guvern, Mișcarea Legionară să încheie alianța politică și militară cu Italia și Germania. Nu anularea alianței cu Franța și Anglia, ci completarea necesară cu o alianță cu Italia și cu o alianță cu Germania.

Politica externă a Națiunii Române, deci a Statului Român, este tripla alianță politică, militară și economică cu Occidentul, dar nu cu Occidentul care abandonează sau tranzacționează, ci cu Occidentul care are voință și putere să apere istmul ponto-baltic, adică granița de est a continentului Europa.

În politica externă cu risc de a pierde granițele au eficiență nu tratamentele curative, ci tratamentele preventive.

În politică, la fel ca în război, tactica e subordonată strategiei, dar are prioritate asupra acesteia.

A doua condiție pusă de Iuliu Maniu a fost ca pe listele de candidați la Camera deputaților alături de dânsul să nu fie prof. Nae Ionescu, fost homo regius și fost eminentă cenușie a camarilei carliste și prof. Mihail Manoilescu, încă homo regius.

Iuliu Maniu avea alergie pentru toți cei care sunt în complicitate cu Regele Carol II, socotit „geniul Răului“, definiție dată de fostul lui secretar intim, Puiu Dumitrescu.

Campania electorală și alegerile parlamentare din 20 decembrie 1937 s-au desfășurat în condițiuni de legalitate și civilitate.

Necunoscuți, probabil de la Ministerul Ordinii Publice, generalul Gavrilă Marinescu-Victor Iamandi, au reușit să omoare doar trei legionari: la 12 decembrie 1937 pe legionarul Ion Țârcolea, din comuna Săveni, județul Ialomița, la 14 decembrie 1937 pe

legionarul Mihail Curcanu, din orașelul Siret, județul Rădăuți și pe studentul Virgil Teodorescu, din orașul Constanța.

Legalitatea și civilitatea din restul României s-a datorat: prim-ministrului Gh. Tătărescu, ministrului de interne, Richard Franasovici, ministrului de război, general Ilasievici și mai ales ministrului de justiție, Vasile Sassu. Acesta din urmă a fost un mare patriot și o minte foarte luminată.

La procesul din mai 1946 al mareșalului Ion Antonescu, polițistul Eugen Cristescu a făcut afirmația că la alegerile parlamentare din 20 decembrie 1937 s-au furat 300.000 de voturi ale partidului Totul pentru Țară. Afirmație făcută cu scopul de a majora pericolul legionar pentru a crește teroarea de stat care să aibe nevoie de serviciile sale, în calitate de mare specialist.

Intriga n-a reușit.

Pentru adevărul istoric, importanță are ce s-a petrecut în județul Olt, la Slatina, atunci, în noiembrie-decembrie 1937.

Fiind în vârstă de numai 55 de ani, Nicolae Titulescu a voit să-și continue marea sa carieră politică. A venit în București, s-a erijat în părinte al unirii Transilvaniei cu România, s-a înscris în Partidul național-țărănesc și a candidat pe lista acestuia ca deputatul județului Olt.

La sfatul lui Iuliu Maniu încerca să se împace cu Mișcarea Legionară. Publică în ziarul „Universul” trei articole intitulate: „Eu și Garda de Fier”, în care: a) afirmă a nu fi avut nicio participare la ilegalizarea din 10 decembrie 1933 a Mișcării Legionare și b) aruncă toată vinovăția pe Partidul național-liberal și pe I. Gh. Duca, care în realitate a fost victima constrânsă și terorizată chiar de el. Nu este exclus ca Nicolae Titulescu să fi crezut sincer în succesul minciunii și înșelătoriei, întrucât priza morfină și primul simptom al acestei intoxicații este pierderea contactului cu realitatea și plutirea în abstract.

Nicolae Titulescu a convocat o mare întrunire național-țărănistă în sala Martinescu, din Slatina. Cu trenul de la București, Nicolae Titulescu a sosit în Gara Slatina la ora 10 dimineța.

Micul peron al Gării Slatina era ocupat de 600 de persoane care se țineau de brațe și care au făcut baraj de netrecut. Coborât

din tren, Nicolae Titulescu n-a putut înainta un pas pe peron, fiind prins și imobilizat în masa compactă a celor 600 de necunoscuți.

Pe parcursul a mai multe ore s-a aplicat operațiunea de intimidare și demobilizare.

Din masa anonimă o voce: „Cine e musca aceasta care bâzâie?”. Și răspunde un cor: „O muscă ca toate muștele”. Din masa anonimă o voce: „Cine e țăntarul care se agită mereu?”. Și un cor răspunde: „Un țăntar ca toți țăntarii”. Din masa anonimă o voce: „Cine e impotentul ăla de acolo?”. Și un cor răspunde cu insistență și repetiție: „Un impotent ca toți impotenții. Afară cu acest impotent. Județul Olt nu vrea impotența. Afară cu el.”

Sub acest bombardament, Nicolae Titulescu a stat mobilizat pe peronul Gării Slatina timp de câteva ore. S-a urcat într-un tren venit de la Craiova și s-a reîntors la București.

Aici a cerut ajutorul lui Iuliu Maniu, și Iuliu Maniu a cerut ajutorul lui Corneliu Z. Codreanu.

Corneliu Z. Codreanu m-a chemat pe mine, ca președinte al UNSCR-ului și a chemat pe Bartolomeu Livezeanu și pe Laurian Țâlnaru, comandantii corpului studențesc legionar din Centrul Studențesc București și pe Anastasia-Sica Popescu din conducerea „Cetățuilor” de legionare.

Corneliu Z. Codreanu ne-a explicat:

„Nicolae Titulescu câștigă luptele de împăcare cu Națiunea. Cei 600 de necunoscuți de pe peronul Gării Slatina sunt 200 de la Prefectura Poliției Capitalei, 200 de la Siguranța Generală a Statului și 200 de la Serviciul Special de Informații al Armatei. Voi vă duceți 200 de legionari. Un legionar la trei polițiști e suficient. Cu pumnii și cu picioarele îi alungați afară din județul Olt. E nevoie de Nicolae Titulescu să fie prezent și să poată vorbi în Parlament.”

Am îndeplinit misiunea dar, ajunși în Gara Slatina, nu am mai găsit niciun polițist în județul Olt. Dar nici Nicolae Titulescu n-a mai avut curaj și n-a venit la Slatina.

Și-a imprimat discursul pe două plăci de gramofon și două automobile, unul condus de Costel Vișoianu și altul condus de Savel Rădulescu, mergeau pe străzi, se opreau la întretăieri și puneau plăcile de gramofon.

Niciun trecător n-a găsit interes și timp pentru a auzi „celebrul discurs“ electoral al lui Nicolae Titulescu.

Faliment total și definitiv.

Nu important, ci foarte important este ce s-a petrecut în ziua de 20 decembrie 1937 la secția de votare nr. 2 din Slatina, în localul Școlii Normale din apropierea gării.

Ceva groaznic.

Prin geamurile cu chiciură pe ele se vedeau țăranii așezați pe grupe după respectiva comună. Poate tremurau de frig, dar noi îi vedeam așteptând cu răbdare să intre în clădire pentru a vota.

Președintele Biroului electoral, un magistrat de carieră de la Tribunalul Slatina.

Delegație din partea Partidului național-țărănesc, învățătorul Dumitru Căpățaneanu și fostul ministru Savel Rădulescu.

Delegație din partea Partidului Totul pentru Țară: Sica Popescu și dr. Șerban Milcoveanu.

Idem din partea Partidului național-liberal Gh. Tătărescu, partidului național-creștin Octavian Goga și partidului național-liberal George I. I. C. Brătianu.

Pe la ora 14 sosește o trăsură cu un butoi de țiucă. Din mulțime un foc de revolver în butoi și țiuca se risipește în zăpadă. Niciun țăran n-a protestat și ulterior am aflat că glonțul a fost tras de ing. Dan Milcoveanu.

Pe la ora 17, odată cu căderea serii, sosește Ilie Popescu, directorul unei bănci din Slatina și președintele Partidului național-liberal din județul Olt. Mă ia deoparte și îmi spune confidențial: „Este dorința Majestății Sale Regelui și este ordinul de la București să nu intre în Parlament Nicolae Titulescu. Noi vom schimba urnele și vă cerem doar să fiți de acord și să tăceți. Aveți în județ 1.000 de voturi și noi vă dăm 2.000. Veți câștiga și dvs. și vom câștiga și noi.“

Închid citatul.

I-am răspuns:

„Domnule Ilie Popescu, eu am crescut cu imaginea dvs. de om perfect, cu suflet mare și cu adevărat patriotism. Noi, legionarii,

suntem pentru perfectă libertate a alegerilor parlamentare și avem ordin de la Căpitan să apărăm urnele cu voturi, chiar cu prețul vieții. Dacă încercați să schimbați urna cu voturi, eu fac un semn cu batista la fereastră și legionarii de afară vor intra cu revolvele și la grămadă ne vor omori pe toți, fără alegere.“

Închid citatul.

Drept dovadă l-am dus la fereastră și am fluturat o singură dată batista. În mulțimea de afară un foc de revolver, tras tot de ing. Dan Milcoveanu.

Îi spun domnului Ilie Popescu: „Dacă flutur de trei ori batista, legionarii cu revolvele lor vin peste noi și nu se știe ce se va întâmpla cu noi toți.“

Închid citatul.

Nu au fost schimbate urnele. La număratoarea voturilor, Nicolae Titulescu a ieșit deputat de județul Olt și noi, partidul Totul pentru Țară, am avut în județul Olt 2.215 voturi.

Decizia finală a fost la București.

În ziua de 21 decembrie 1937, Comisia Electorală centrală, prezidată de președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, magistratul Dimitrie Lupu, totalizează voturile și constată:

a) guvernul Gh. Tătărescu n-are 40% din voturile exprimate și, ca atare, nu primește „prima electorală“, pentru a avea în Parlament o majoritate confortabilă, pentru a nu spune obediență;

b) partidul Totul pentru Țară întrunește 473.378 de voturi și astfel obține 66 deputați cu 5 senatori, între care prof. ing. Mihail Manoilescu în județul Neamț și prof. Grigore Forțu în județul Covârnei-Galați.

c) partidul național-țărănesc Iuliu Maniu, plus partidul național-liberal George I. I. C. Brătianu, plus partidul Totul pentru Țară, ing. Gh. Clime, plus partidul social-democrat, Const. Titel-Petrescu, plus partidul evreiesc, Wilhelm Filderman, însumau mai multe voturi decât guvernul și astfel, conform Constituției, Iuliu Maniu urma să devină prim-ministru.

Regele Carol II, încă din iulie 1930 complota instituirea dictaturii. Hotărârea de a trece pe față la instituirea dictaturii a

luat-o în noaptea de 21/22 decembrie 1937, când a văzut că nu mai poate manipula corpul electoral și corpul magistraților și că îi scapă din mână pârghiile de comandă.

Uzurparea suveranității națiunii și instituirea dictaturii personale nu puteau fi posibile: a) fără acordul diplomației anglo-franceze, b) fără complicitatea Armatei în plus de Poliție, c) fără sprijinul ordinului Franc-Masonic și al Marii Finanțe și d) fără colaborarea, pentru a nu spune complicitatea, mai multor politicieni, până atunci cu definiție de democrați.

Pentru complicitatea Armatei a fost refuzat de ministrul de război, generalul Const. Ilasievici și atunci a apelat la generalul Ștefan Ionescu, zis Țiganul, care era șeful Marelui Stat Major.

Acesta e chemat la Palatul Regal în dimineața de 22 decembrie 1937. Nu este de acord cu implicarea Armatei în politică, cu argumentul că „nu vede necesitatea de stat”.

Regele Carol II se justifică cu argumentul „pericolul legionar”.

Generalul Ștefan Ionescu răspunde: „Nu cred că dracul e atât de negru pe cât se spune”.

În final, generalul Ștefan Ionescu cere și obține imediat o întrevedere explicativă în trei: Regele Carol II, generalul Ștefan Ionescu și Corneliu Z. Codreanu.

Generalul Ștefan Ionescu vine la sediul legionar din str. Gutenberg nr. 3 și cere o întrevedere între patru ochi cu Corneliu Z. Codreanu.

În biroul Căpitanului eram circa 20 de legionari. Suntem scoși în antecameră și vedem scena prin peretele de sticlă.

După câteva minute de convorbire, Corneliu Z. Codreanu scrie un text pe hârtie iar generalul Ștefan Ionescu pleacă cu acel text în mână.

Suntem reintroduși în birou.

Corneliu Z. Codreanu ne relatează cele menționate mai sus și ne spune ce a scris pe hârtie:

„Întrucât încă nu s-a publicat rezultatul alegerilor parlamentare, eu sunt încă în pact cu Iuliu Maniu și cu George I. I. C.

Brătianu. Astfel nu pot veni la Palatul Regal decât împreună cu dl Iuliu Maniu și cu dl George I. I. C. Brătianu.”

Surpriză și tăcere.

Consilierul politic nr. 1, Virgil Ionescu: „Ați greșit, Căpitane. Trebuia să mergeți la Palat și acolo să-i spuneți Regelui ce ați scris pe hârtie.”

Corneliu Z. Codreanu n-a comentat observația și a păstrat tăcerea.

Generalul Ștefan Ionescu, zis Țiganul, nu s-a vrut complice la politizarea Armatei și la instituirea dictaturii.

Carierea militară i-a fost stopată și pedeapsa a fost în continuare menținută de dictatura mareșalului Ion Antonescu.

Rezultatul alegerilor parlamentare s-a publicat în Monitorul Oficial numai la 29 decembrie 1937.

În aceste 7 zile, Regele Carol II și camarila au căutat un general și l-au găsit în persoana generalului Ion Antonescu și politicieni foști democrați sau pseudo-democrați cu care să alcătuiască un guvern prin tranziție până vine acordul anglo-francez pentru instituirea dictaturii, zisă regală.

La 29 decembrie 1937 s-a reușit.

Niciun eveniment mai sus evocat n-a obținut drept de menționare în cele două cronologii legionare, redactate de Horia Sima în 1941 la București și în 1992 la Madrid.

Nici măcar Pactul încheiat la 25 octombrie 1937 cu Iuliu Maniu, părintele Patriei din acea epocă și cu George I. I. C. Brătianu, poate cel mai mare istoric român.

Să revenim la ce s-a întâmplat în decembrie 1937.

În mod normal, Regele Carol II trebuia să invite la Palat și să dea guvernul lui Iuliu Maniu, care întrunise cele mai multe voturi din partea Națiunii suverane, dar în schimb a chemat la Palat și a dat guvernul lui Octavian Goga, al cărui partid național-creștin obținuse numai 9% din totalul voturilor.

Prima rațiune a Regelui Carol II a fost să fie la guvernare un partid mic, fără popularitate, pentru a fi ușor de eliminat.

A doua rațiune a Regelui Carol II a fost să alarmeze Occidentul cu excese antisemite necontrolate, pentru ca Occidentul să-i dea mai repede acordul de instituire a dictaturii personale.

Esențiale în acest guvern de 40 de zile n-au fost nici componența Octavian Goga și nici componența prof. A. C. Cuza, ci au fost: a) ministrul de interne, Armand Călinescu, angajat pentru a exercita teroarea de stat împotriva Mișcării Legionare, b) ministrul de război, generalul Ion Antonescu, angajat să aducă Armata în Politică și c) ministrul de externe, prof. Istrate Micescu, angajat cu pseudo-naționalismul său să obțină colaborarea cu Germania și Italia.

Singurul lucru pozitiv și meritoriu al guvernului Octavian Goga a fost acela de a pune capăt terorii ideologice exercitate de ziarele evreiești „Dimineața” și „Adevărul”.

În locul lor, prof. Nae Ionescu a reușit să reapară ziarul de mare tiraj „Cuvântul”, pe care îl va desființa din nou dictatura Regelui Carol II.

De la lipsa de urmare a vizitei făcute de generalul Ștefan Ionescu și de la nepublicarea imediată a rezultatelor alegerilor din 20 decembrie 1937, Corneliu Z. Codreanu și marii comandanți legionari au înțeles că la Palatul Regal se pune ceva rău la cale și care rău nu poate fi decât suprimarea ordinii constituționale, uzurparea suveranității și instituirea dictaturii personale.

Întrucât singurul argument al Regelui Carol II era instituirea dictaturii pentru așa-zisul „pericol legionar”, Corneliu Z. Codreanu a socotit necesar să acționeze preventiv alarma. În acest scop, în dimineața de 23 decembrie 1937, a elaborat și a difuzat o circulară de încetare a combativității, de trecere la odihnă și de pace politică din partea legionarilor.

Circulara aceasta a fost citită și însușită de toți legionarii din cele 72 de județe ale Țării și din cele 5 sectoare ale Bucureștiului.

Scopul a fost să convingă pe toată lumea din țară și din străinătate că Mișcarea Legionară, cu 66 deputați în parlament: nu urmărește război civil sau vreo lovitură de stat, vrea ordinea constituțională, este pentru armonia socială și nu poate aduce decât pace în România, și deci pace pentru România.

Această circulară, din 23 decembrie 1937, este perfectă dovadă că Mișcarea Legionară condusă de Corneliu Z. Codreanu și ing. Gh. Clime a făcut tot ce era în putință să se facă: pentru a evita războiul civil dintre Stat și Națiune și pentru a asigura României pacea politică necesară progresului social-economic.

Războiul civil dintre Stat și Națiune nu a fost voit de legionarii adevărați, ci a fost voit numai de camarila carlistă și de poliția secretă.

Anul 1938

Anul în care s-a decis destinul României contemporane.

Anul în care Națiunea a pierdut suveranitatea în propriul stat construit de eroismul și jertfele a 34 de generații.

Anul în care Regele Carol II a instituit dictatura personală, care a generalizat corupția și a abandonat trei granițele etnice.

Anul care a scos din viața publică pe Iuliu Maniu, stâncă de granit a ordinii morale în România și Partidul național-țărănesc selectat pentru creație socială.

Anul în care, la 27 mai 1938, Horia Sima a fost instituit la șefia supremă și a început degenerarea Mișcării Legionare.

În fine, anul în care, la 30 noiembrie 1938, a fost asasinat omul providențial Corneliu Z. Codreanu și a început războiul civil, suicidal, dintre stat și națiune.

Acest an 1938 a început pentru legionari cu mai multe necunoscute, neîngăduind previzibilitate la data de ianuarie-februarie 1938.

Prima necunoscută.

A fost în interiorul Mișcării Legionare.

Partidele politice și mișcările sociale au existența puterii lor de rezistență și au rezistența gradului de solidaritate.

Legea decisă de Corneliu Z. Codreanu și vizibilă în „Cărticica șefului de cuib” spune „unitate la bine cât și în rău”. Nu păstrarea unității în jurul celui care decide greșit și nu unitate pe drumul facerii de rele, ci păstrarea unității și continuarea unității atât în societățile care acordă libertate de acțiune, cât și în societățile care suprimă și interzic libertatea de acțiune.

Atunci, în ultimele zile ale lui decembrie 1937, a apărut prima informație despre o dezidență și atunci, în primele zile ale lui ianuarie 1938, s-au introdus primele minciuni în interiorul Mișcării Legionare.

Iată faptele concrete.

E vorba de „Ordinul de închidere“ a campaniei electorale care începea cu fraza: „Astăzi, 23 decembrie 1937, ora 11 dimineată“, prin care Corneliu Z. Codreanu ordonă demobilizarea Mișcării Legionare și trecerea tuturor legionarilor la odihnă.

Ordin repetat o săptămână mai târziu, 29 decembrie 1937, care se termină cu fraza: „Pe legionari nimic nu trebuie să-i tulbure și să-i scoată din ordinul pe care l-am dat la închiderea campaniei electorale: *Pace și Odihnă*.“

Aceste două documente ale conducerii centrale au fost citite și explicate în toate garnizoanele județene și în toate cuiburile legionare. Eu am fost prezent la citirea și explicarea lor: a) în cuibul Axa, condus de Mihail Polihroniade și Alex.-Cristian Tell, b) în Corpul Studențesc Legionar din București, condus de juriștii Bartolomeu Livezeanu și Laurian Țâlnaru și c) în Corpul Muncitoresc Legionar, condus de ing. Gh. Clime și Dumitru Groza.

Absolut nimeni n-a fost de altă părere și toată lumea, cu adevărat legionară, a înțeles *necesitatea tacticii de repliere* în fața informațiilor că se pregătește anularea democrației și instituirea dictaturii cu *argumentul* „pericolul legionar“.

Deciziile de mai sus ale conducerii legionare sunt menționate în Cronologia legionară din 1992 de la Madrid și nu sunt deloc menționate în Cronologia legionară din 1 ianuarie 1941, de la București.

Revenim la evenimentele de la sfârșitul lui decembrie 1937 și începutul lui ianuarie 1938.

Regionala Banat are trei județe sub conducerea lui Horia Sima.

Județana Timiș, condusă de prof. Const. Stoicănescu și județana Caraș-Severin, condusă de Octavian Roșu raportează la București că ambele documente din 23 decembrie 1937 și din 29 decembrie 1937 au fost explicate și înțelese de respectivii legionari.

Județana Lugoj, condusă de învățătorul Rusalim Olaru, raportează că, după citirea celor două documente semnate de Corneliu Z. Codreanu, a luat cuvântul Horia Sima care: a) declară greșite ambele decizii întrucât stopează din avânt Mișcarea Legionară când se știe că legea revoluțiilor este intensitate mereu crescândă și cu ritm mereu în accelerare și b) sugerează că el, Horia Sima, are capacitate de strateg și Corneliu Z. Codreanu are numai capacitate de tactician.

Raportul lui Rusalim Olaru a fost la București o surpriză negativă, dar nu i s-a dat mare importanță.

Ancheta a fost făcută de secretarul general, preotul Ion Dumitrescu-Borșa, care fiind dezinformată de către juristul Octavian Roșu și de către prof. Const. Stoicănescu a pus concluzia de aplicare a „legii de la Carmen Sylva“ și Rusalim Olaru a fost eliminat pe timp de 6 luni din Mișcarea Legionară, pentru vinovăția de a-și fi criticat șeful direct.

Problema a rămas cu un mare semn de întrebare, urmând ca după potolirea lucrurilor de la București să se facă o cercetare mai amănunțită de ing. Gh. Clime, președintele Partidului „Totul pentru Țară“, prof. Vasile Cristescu, vicepreședintele partidului „Totul pentru Țară“.

La 17 aprilie 1938, Rusalim Olaru a fost claustrat în Lagărul de la Miercurea-Ciuc. În mai 1938 s-a cercetat arhiva legionară confiscată de Siguranță și găsindu-se decizia de eliminare, Armand Călinescu a decis punerea lui în libertate cu condiția unei declarații de renunțare la Mișcarea Legionară. Învățătorul Rusalim Olaru a refuzat semnarea declarației și atunci a fost readus în lagăr, unde ne-a povestit toate cele de mai sus.

În timpul celor 127 de zile ale pseudoguvernării legionare, Rusalim Olaru n-a avut nicio funcție și nicio demnitate.

În timpul războiului a fost mobilizat în linia I, cu ordin special secret și a murit ca Erou al Națiunii, pe frontul de vest pentru eliberarea Transilvaniei.

A doua mare necunoscută cu care a început anul 1938 a fost ce *vrea să facă și ce va reuși să facă* Regele Carol II.

Înainte de emanciparea popoarelor și înainte de consolidarea statelor, *măreția* regilor și împăraților erau: puterea militară și abilitatea diplomatică.

Odată cu emanciparea popoarelor și odată cu consolidarea statelor, *măreția* regilor și împăraților constă în *înțelepciunea* de a fi *simbolul unității naționale* și în *înțelepciunea arbitrajului dintre partidele concurente*.

Întrebarea istoriei în ianuarie 1938 este dacă Carol II va fi *rege* din faza primitivă sau *rege* din faza evoluată a poporului român care a alcătuit statul și care răspunde în istorie.

Corneliu Z. Codreanu și marii comandanți legionari ing. Gh. Clime, prof. Vasile Cristescu, dr. Ion Banea, avocat Mihail Polihroniade și ing. Virgil Ionescu au plecat de la prezumția că Regele Carol II va continua tradiția Regelui Carol I cel Înțelept și a Regelui Ferdinand I cel Loial.

Regele nu face ce vrea el, ci face ce trebuie și acest *ce trebuie* sunt cererile națiunii și necesitățile statului.

La data aceea, după alegerile parlamentare din 20 decembrie 1937, cererile națiunii și necesitățile statului erau: persoana lui Iuliu Maniu și Partidul Național Țărănesc.

Pe la jumătatea lui ianuarie 1938 am fost de față la un eveniment demn de a fi semnalat și reținut.

Eram medic, încă intern, la clinica medicală din Spitalul Colentina. Ing. Nicolae Horodniceanu mă cheamă la telefon și îmi spune să vin la Casa Verde, întrucât Corneliu Z. Codreanu are febră mare și tușește cu expectorație.

Am diagnosticat bronșită acută difuză și am prescris: sulfamide bacteriostatice, sirop emolient și aplicare de ventuze dorsale.

Ventuzele sunt nu decongestionante, cum cred mulți, ci sunt auto-hemo-terapie, stimulantă de anticorpi și de leucocite.

În timp ce percutam spatele pentru a depista eventuala matitate de pneumonie, intră pe ușă doi mari ziariști, probabil doi mari diplomați italieni trimiși de Benito Mussolini să normalizeze lucrurile de la București.

Cei doi ziariști diplomați îmi fac semn să-mi continui consultația medicală și pe loc încep discuția politică cu Corneliu Z. Codreanu.

Înainte de a pleca, am auzit și reproduc numai începutul discuției.

Ziariștii: „Venim de la Palatul Regal, unde am constatat o mare înverșunare împotriva persoanei dumneavoastră și împotriva Mișcării Legionare. Care este realitatea și ce trebuie să se știe?”

Corneliu Z. Codreanu: „Mișcarea Legionară în totalitate, și eu mai mult decât toți, suntem pentru Instituția Regală și înțelegem să colaborăm sincer, loial și constructiv cu persoana M.S. Regelui Carol II.”

Ziariștii italieni: „Ne autorizați să ne întoarcem la Palatul Regal și să transmitem această declarație a dumneavoastră și acest angajament al Mișcării Legionare?”

Corneliu Z. Codreanu: „Da! Puteți transmite Regelui că suntem pentru colaborare în folosul Țării și că aceasta este hotărârea noastră definitivă.”

După arestarea mareșalului Ion Antonescu la 23 august 1944, s-a făcut o percheziție la locuința sa din Pădurea Băneasa și în casa de fier s-au găsit multe documente, mai mult sau mai puțin secrete. Între acestea și scrisoarea lui Corneliu Z. Codreanu din ianuarie 1938 pe care generalul Ion Antonescu, atunci ministru de război, n-a arătat-o Regelui Carol II.

În această scrisoare, Corneliu Z. Codreanu își arată poziția de colaborare sinceră, loială și constructivă cu Regele Carol II și afirma că îi stă la dispoziție să fie chemat în orice minut din zi sau din noapte. Era punctul de vedere din 22 decembrie 1937 a ing. Virgil Ionescu.

Generalul Ion Antonescu n-a dus scrisoarea la Palatul Regal, ci a păstrat-o ascunsă la el acasă.

După decembrie 1989, scrisoarea a fost găsită de ziaristul Ion Cristoiu, care a publicat-o într-o carte a sa și a prezentat-o la o emisiune T.V.

La 9 februarie 1938, Regele Carol II a primit acordul diplomației anglo-franceze și chiar a doua zi, 10 februarie 1938, a suprimat Constituția din 1923 și a instituit dictatura personală.

Această ieșire pe scenă, egală cu intrarea în arenă, însemna începerea războiului civil suicidal între Stat și Națiune.

Pericol de moarte pentru legionari.

Pentru oprirea dezastrului și pentru prevenirea războiului civil, Corneliu Z. Codreanu a decis fondarea „Corpului de sacrificiu Moța-Marin” sub comanda principelui Alex. Cantacuzino, cu adjunct prof. Nicoară Iordache de la catedra de chimie anorganică a Facultății de Științe.

Din Antichitate se știe și se speră a demobiliza pe cei răi, aducându-le din timp la cunoștință posibilitatea de reacție la relele pe care ei le conspiră.

Fondarea unui corp legionar de sacrificiu voluntar a fost propus de principele Alex. Cantacuzino încă din toamna 1935, când a apărut în ediție franceză celebra carte „Tehnica loviturii de stat”, a lui Curzio Malaparte.

În viața publică și în activitatea politică, factorii decisivi sunt: a) voința de victorie a nucleului conducător și b) oferta de sacrificiu voluntar a grupului de partizani cu numele japonez de *kamikaze*.

În 1935 Corneliu Z. Codreanu n-a dat urmare propunerii făcute de principele Alex. Cantacuzino, dar necesitatea și utilitatea s-au impus de la sine când la 10 februarie 1938 Regele Carol II a instituit dictatura personală și a pornit războiul statului împotriva națiunii.

În Antichitate armatele se măcelăreau reciproc pe câmpul de bătlie și își pierdeau viața mii și mii de eroi.

Încreștinarea omenirii a adus, pe cât posibil, umanizarea războielor socotite și dovedite inevitabile. Lupta nu s-a mai dat între trupe și s-a dat între comandanții celor două armate în conflict.

Acceași umanizare în viața publică și în activitatea politică a dus la atentatul individual care a luat locul masacrului dintre trupe cu sute și mii de morți.

Cei care își oferă viața în atentate împotriva conducătorilor adversari, de fapt apără viața celor mulți și anonimi care altfel vor fi antrenați în masacru general reciproc.

Voluntarii cu numele de kamikaze se jertfesc pentru viața și libertatea tuturor celorlalți.

Corpul de voluntari Moța-Marin a fost fondat nu cu scop ofensiv de terorizare, ci cu scop defensiv, prin intimidarea celor pregătind masacre.

A treia mare necunoscută cu care a început anul 1938 a fost de *politică externă*.

Geografia și istoria impun României nu o suveranitate absolută, ci o dependență externă.

Țările mari și puternice fac politica externă de prelungire a politicii lor interne, dar țările mici și amenințate sunt obligate a face politica internă dictată de politica lor externă.

În societate, la fel ca în natură: *legea vieții* e adaptare la ce nu poate fi schimbat și optimizarea celor putând fi transformate.

În aplicarea celor de mai sus, politica externă istorică a națiunii române, deci a statului român, este permanenta alianță politică și economică cu Occidentul. Dar nu cu oricare Occident, ci numai cu Occidentul care are putere și mai ales voință de a apăra granița de est a Europei, care este *istmul ponto-baltic*, adică Polonia și România.

În absența USA din politica Europei, România și Polonia nu au de ales decât între alianța cu Germania sau alianța cu Rusia.

Germanii sunt un popor cu viziune orientată pe verticală. Rușii sunt încă un popor cu viziune blocată pe orizontală. Germanii nu anexează și nu deznaționalizează. Rușii anexează și deznaționalizează.

La epoca aceea, a celui de al Doilea Război Mondial, Germania practică capitalismul și respectă proprietatea; iar Rusia, devenită URSS, aplică comunismul și confiscă proprietatea, odată cu libertatea.

Național-socialismul confiscă libertatea, dar respectă proprietatea și deci se mulțumește cu 50% din statul totalitar, lăsând cale de întoarcere. Comunismul confiscă atât libertatea, cât și proprietatea și deci înfăptuiește statul totalitar 100%, fără cale de întoarcere.

Proprietatea este mai importantă decât libertatea. Aceasta pentru că proprietatea este cazemata de apărare a libertății amenințate și dispozitivul de recucerire a libertății pierdute.

Privitor la destinul României și al Mișcării Legionare, necesitățile din politica externă se referă la: a) petrolul din Valea Prahovei, b) Munții Carpați Orientali, c) proiectul de fondare a Israelului european și d) gradul de sinceritate a Occidentului.

Să analizăm succesiv.

Petrolul din Valea Prahovei.

Petrolul este principala sursă de energie a industriei moderne și singura sursă de energie pentru războiul de mare viteză pe spații imense.

Continental Europa are mine de cărbune și căderi de apă pentru industrie, dar are o singură sursă de petrol și această unică sursă este în Valea Prahovei din sudul României.

Înainte de 1916, Germania deținea 75% din industria petroliferă din România; aceasta a trecut toată în proprietatea Angliei și a U.S.A. în schimbul recunoașterii unirii Transilvaniei la România.

Posedând cvasitotalitatea industriei petrolifere din România, Anglia și U.S.A. constituiau factorul decisiv dacă să reușească sau nu războiul antisovietic, anunțat în „Mein Kampf” și voit de Reichul III.

Ambasadorul Wilhelm Fabricius de la București și fűhrerul Adolf Hitler de la Berlin au avut de ales între soluția Corneliu Z. Codreanu în Mișcarea Legionară și soluția Regele Carol II stăpân pe aparatul de stat.

Munții Carpați Orientali.

„Istoria este geografia în mișcare“, a afirmat Johann Gottfried Herder, fondatorul disciplinei strategice *geopolitica*.

Câmpiile îngăduie agricultura și agricultura necesită ordinea și instituie statul pentru apărarea proprietății și recoltei.

Mările și oceanele sunt ferestre și porți pentru comerțul internațional și expansiune imperialistă.

Munții sunt excelentă graniță statală, în același timp fortificație în războaiele defensive și dispozitiv de atac în cele ofensive.

Necunoscuta istoriei este: cine pune mâna primul pe Podișul Transilvaniei, cu Munții Carpați la est și cu Munții Apuseni la vest?

De pe această formidabilă fortăreață construită de natură, armata sovietică poate pleca la pacificarea și comunizarea Occidentului și armata germană poate pleca la războiul antisovietic de cucerire a grănarului din Ucraina și a petrolului din jurul Mării Caspice.

Adolf Hitler a fost obsedat tot timpul de frica fără temei a armatei sovietice trecând prin teritoriul României în război preventiv pentru exterminarea național-socialismului și a antisemitismului european.

La Arbitrajul de la Viena din 30 august 1940, noua graniță pe diagonala Transilvaniei a fost decisă nu de Ioachim von Ribbentrop și contele Ciano, ci de mareșalul Wilhelm Keitel șeful Ober-Komando-Wehrmacht – Marele Stat Major al Armatei Germane: nu sovieticii, ci germanii să controleze Carpații Orientali și armata germană să fie mai aproape de Valea Prahovei decât armata sovietică.

Proiectul de Israel european.

În anul 70 după Hristos, Imperiul Roman a dăruit postul de comandă al iudaismului și a trimis pe evrei în diasporă planetară: nu pentru a-i extermina, ci pentru a-i salva de furia popoarelor prearabe. În cele trei milenii dinainte de Hristos, în Orientul Mijlociu evreii au practicat politica de războire și jefuire a celor mici și slabi și politica de agresiune și încălecarea a celor mari și puternici.

Țimp de 1.500 de ani, evreii au supraviețuit etnic și religios în ghetto-uri și această performanță este cu adevărat o minune macroistorică.

Din ghetto-uri i-au scos francmasoneria și Revoluția Franceză din 1789 și astfel au intrat, mai exact au reintrat în societate.

Individual, evreii din diaspora sunt foarte utili și triplu-utili: a) ca vaccin de provocare a forțelor de apărare, b) ca model de ascensiune socială pragmatică și c) ca antenă de orientare în viitor.

Colectiv, evreii sunt mai mult primejdie decât tezaur. Primejdie pentru că, din cauza temperamentului pasionat, întotdeauna se impun nu înțelepții moderați, ci extremiștii marxiști-leniniști.

Privitor la Europa, iudaismul reintrat în societate a avut două proiecte: proiectul maximal de a face unificarea Europei sub comanda lor din culise și proiectul minimal de a fonda în spațiul carpato-ponto-dunărean Israelul european, stat binațional cu evreii clasă conducătoare-exploatatoare în calitate de națiune învingătoare și cu autohtonii, ziși indigeni, clasă subordonată-exploatată în calitate de națiune învinsă.

Acest proiect al Israelului european a fost conceput de Cremieux, președintele Alianței Israelite din Europa și de Peyjotto, președintele Alianței Israelite din America.

Diplomația anglo-franceză a sprijinit proiectul Cremieux-Peyjotto și în anul 1938 evreii posedau, și prin aplicarea „legii Holding” controlau: 80% din bănci, 70% din comerț și 60% din industrie. Or, se știe că infrastructura economică decide mezostructura socială și aceasta decide suprastructura politică.

Gradul de sinceritate a Occidentului.

Atât individual, cât și colectiv, în noțiunea de sinceritate cele două calități care interesează pe cei mici și vulnerabili sunt *înțelegerea și solidarizarea*.

Gândirea și voința națiunii suverane în propriul stat au fost clar arătate la alegerile parlamentare din 20 decembrie 1937: Iuliu Maniu și Partidul național-țărănesc, cât timp Franța și Anglia sunt Europa și Corneliu Z. Codreanu și Mișcarea Legionară, dacă Germania și Italia devin Europa.

Politica externă istorică a națiunii române și a statului român sunt alianța cu Occidentul care are putere și care are voință de a apăra cel puțin istmul ponto-baltic.

Nu am nicio informație concretă dar, așa cum am intuit gândirea lui Iuliu Maniu și așa cum am cunoscut gândirea lui Corneliu Z. Codreanu cred că pentru ambele guvernări proiectate, ministru de externe urma să fie prof. George I. I. C. Brătianu,

continuatorul legitim și credibil al politicii brătieniste a realismului idealist.

Necunoscuta din politica externă era dublă atunci, la începutul lui 1938: ce înțelegere și ce solidaritate va avea Iuliu Maniu din partea Franței și Angliei și ce înțelegere și solidaritate va avea Corneliu Z. Codreanu din partea Germaniei și Italiei?

La începutul lui mai 1937, Iuliu Maniu a plecat în Franța pentru a informa guvernele francez și englez și pentru a convinge Franța și Anglia să nu-și dea acordul pentru ca la București Regele Carol II să anuleze Constituția din 1923, să uzurpe suveranitatea națiunii și să instituie dictatura personală.

Pentru a ajuta pe Iuliu Maniu în misiunea și întreprinderea sa, eu, în numele Uniunii Naționale a Studenților Creștini Români, i-am trimis de la București la Paris o telegramă cu textul semnificativ: „Abia acum, domnule președinte, ne dăm seama câtă dreptate aveți.” Tineretul universitar este viitorul țării și noi, prin această telegramă, ne alăturăm pe direcția prodemocratică a lui Iuliu Maniu.

Nu avem informații dacă Iuliu Maniu a crezut total în sinceritatea și convingerile prodemocratice ale Franței, ale Angliei și ale Statelor Unite ale Americii, dar le considera popoare cu tot atât de mare responsabilitate istorică și cu tot atât de mare drept la conducerea omenirii. A crezut în sufletul omenesc al Marilor democrații occidentale și în demnitatea lor de a nu se dezminți în practică.

În 1938, Anglia și Franța l-au abandonat în favoarea dictaturii lui Carol II.

În 1944, Anglia și Statele Unite ale Americii l-au abandonat în favoarea lui I.V. Stalin și a dictaturii comuniste.

Aceste mari democrații occidentale n-au abandonat oare și democrația odată cu abandonarea lui Iuliu Maniu?

Încă mai complicată, pentru a nu spune încă mai gravă a fost presupusa sinceritate a lui Adolf Hitler față de Corneliu Z. Codreanu și Mișcarea Legionară.

Esențialul a fost în ziua de 24 noiembrie 1938 și în cele trei zile după 30 noiembrie 1938.

Deocamdată să aducem la cunoștința istoriei ce s-a petrecut în ianuarie 1938.

Corneliu Z. Codreanu și marii comandanți legionari n-au cerut și n-au primit bani de la nimeni.

Aici, în mijlocul Bucureștiului, au dus viață de anahoreți. Nu s-a consumat alcool și nu s-a fumat, în parte din convingere de igienă și în parte pentru a nu cheltui modestele salarii.

Primul costum civil i-a fost dăruit lui Corneliu Z. Codreanu, în 1934, de ing. Eugen Ionică. Totodată, el i-a oferit locuință și masă, gratuite, în str. Francmasonă nr. 7, astăzi strada Pârcălabul Baldovin.

Cu toată vizibilitatea vieții austere, Corneliu Z. Codreanu n-a putut scăpa de calomniori.

Până la 30 ianuarie 1933, sicofanții plătiți și papagalii dresați au difuzat cum că Mișcarea Legionară este finanțată de I. V. Stalin de la Moscova. După 30 ianuarie 1933, aceiași sicofanți plătiți și aceiași papagali dresați au difuzat cum că Mișcarea Legionară este finanțată de Adolf Hitler de la Berlin.

Calomnatorii invocau o singură dovadă, și anume că nici I.V. Stalin sau Moscova și nici Adolf Hitler sau Berlinul nu dezmint informația de a fi dat subvenții lui Corneliu Z. Codreanu sau Mișcării Legionare.

În 1889-1892, la Paris, s-a desfășurat celebrul proces de trădare al căpitanului evreu Alfred Dryfus. Împăratul Wilhelm II a depus la Tribunalul Militar Francez o declarație oficială că Alfred Dryfus nu-i în serviciul Germaniei și că nu prin el Germania a ajuns în posesia documentelor militare secrete.

Cu Corneliu Z. Codreanu, Adolf Hitler n-a repetat gestul de onoare al lui Wilhelm II cu Alfred Dryfus.

La 28 septembrie 1937, la München s-a perfectat alianța dintre Germania și Italia. Corneliu Z. Codreanu, de la București le trimite o telegramă de admirație și felicitări. Benito Mussolini a răspuns, iar Adolf Hitler n-a răspuns.

La 12 martie 1938 are loc Anschlussul dintre Austria și Germania. Corneliu Z. Codreanu de la București trimite lui Adolf Hitler o telegramă de admirație și felicitări, dar acesta nu-i răspunde.

Semnul cel mai grăitor de ostilitate a avut loc la sfârșitul lui ianuarie 1938.

Oficiosul Partidului național-socialist „Völkischer Beobachter” publică un interviu luat lui Istrate Micescu, ministrul de externe în guvernul Octavian Goga.

La întrebarea „ce opinie aveți despre Mișcarea Legionară?”, Istrate Micescu întâi răspunde că n-a auzit să existe așa ceva în România și apoi, simulând un efort de memorie, răspunde: „O sectă religioasă care cultivă autodistrugerea și sinuciderea”. Referire la jertfa lui Ionel I. Moța și Vasile Marin în războiul civil din Spania.

Corneliu Z. Codreanu redactează un text explicativ și roagă același ziar „Völkischer Beobachter” să-l publice în *baza dreptului la replică*. Oficiosul Partidului național-socialist refuză și nu publică textul explicativ.

Corneliu Z. Codreanu a fost foarte afectat de acest refuz, dar, pentru binele României, a continuat *încrederea* în Führerul Adolf Hitler și în poporul german cu misiune de a construi unitatea continentului Europa.

Ce a pățit Iuliu Maniu cu marile democrații occidentale, a pățit Corneliu Z. Codreanu cu Germania național-socialistă de sub conducerea lui Adolf Hitler.

Mereu se verifică adevărul din Antichitate: *să nu te bazezi pe străini*.

Să trecem acum la evenimentele dintre 29 decembrie 1937 și 10 februarie 1938, aici, în interiorul României.

Guvernul prezidat de Octavian Goga între 29 decembrie 1937 și 9 februarie 1938: n-a fost exponentul unui partid politic, ci a fost o garnitură ministerială polimorfă, fabricată de Palatul Regal, recte Regele Carol II și Ernest Urdăreanu.

Decizia Regelui Carol II nu era acest guvern, ci era instituirea dictaturii personale, zisă regală. Conform tradiției istorice și necesității statale, a cerut în ziua de 22 decembrie 1937: a) acordul diplomației anglo-franceze și b) complicitatea Armatei.

Complicitatea Armatei i-a fost refuzată de generalul Ștefan Ionescu, zis Țiganul, șeful Marelui Stat Major, și au trebuit șapte

zile până să găsească un general care să accepte. Acest general găsit în șapte zile de căutare a fost Ion Antonescu, care nu avea nicio comandă militară din ianuarie 1937 și care avea din naștere obsesia de a fi dictator. În optica sa, generalul Ion Antonescu gândea că Regele Carol II se va ocupa cu femeile, pokerul, petrecerile și vânătoria și că dictatura va fi exercitată de persoana sa, cunoscută drept om perfect corect și drept român cu adevărat patriot. Generalul Ion Antonescu nu avea nicio relație cu Octavian Goga și cu prof. A.C. Cuza și, lipsit de sinceritate, nu le-a comunicat complotul de a institui dictatura când va veni la București acordul diplomației anglo-franceze.

Așa-zisul Partid național-creștin nu era un partid politic cu cadre și cu structură, ci era doar o mare firmă cu multe voturi. Marea firmă era persoana lui Octavian Goga, poet național, cu adevărat continuator direct al lui Mihail Eminescu. Iar multele voturi erau reacțiile de apărare a țărânimii din Basarabia, Moldova și Bucovina, exploatată de comercianții evrei și terorizată de autoritățile corupte.

În afară de firmă și de voturi, partidul național-creștin sau creștin-național nu exista.

La nominalizarea guvernului, acest partid a fost luat pe nepregătite și, în ziua de 29 decembrie 1937, s-a trezit cu o mare afluență de oportuniști și aventurieri veniți să apuce o halcă de carne: dacă nu un minister, măcar o prefectură și măcar o primărie și, dacă nu o primărie, măcar o chestură.

Printre oportuniștii atrași de mirosul fripturii a venit și avocatul Petre Pandrea, care însă a fost imediat identificat de cuziștii idealști și luat la bătaie, cu azvârlire în stradă.

Așa cum am spus, structura guvernului a fost decisă de Regele Carol II și Ernest Urdăreanu cu cadre deja câștigate pentru instituirea dictaturii, zise regale: Armand Călinescu la Ministerul de Interne, Istrate Micescu la Ministerul de Externe, generalul Ion Antonescu la Ministerul de Război, generalul Paul Teodorescu subsecretar la Ministerul de Război și pentru a supraveghea pe generalul Ion Antonescu să se țină de angajament.

Octavian Goga și prof. A. C. Cuza au fost niște mari naivi, care n-au știut că sunt marionete manipulate și că sunt puși pe un vulcan gata să erupă.

Dar cel mai păcălit a fost filosoful Lucian Blaga, care a fost numit subsecretar de stat la Ministerul de Externe și membru al Academiei Române, pentru ca nu cumva să accepte funcția de președinte al Partidului Totul pentru Țară.

Să revenim la Mișcarea Legionară.

Două vizite semnificative și un proiect de ucidere.

Prima vizită.

Doamna avocat Codin Cernoianu, evreică și rudă cu Elena Lupescu. Dânsa îl cunoștea pe Corneliu Z. Codreanu din ianuarie 1934 și, la decizia Elenei Lupescu, nu a anunțat în timp util pe generalul Gavrilă Marinescu pentru arestarea lui Corneliu Z. Codreanu.

Corneliu Z. Codreanu n-a acceptat s-o primească.

Ce scop a avut?

O ipoteză explicativă este că Elena Lupescu era informată de nevenirea acordului anglo-francez și căuta o formulă de non-ostilitate în viitor cu Corneliu Z. Codreanu.

A doua vizită.

Corneliu Z. Codreanu este chemat la telefon din America și ziarul „Christian Science” îi cere un interviu. Trei zile mai târziu vine respectivul ziarist și pune mai multe întrebări, oarecum generale. Corneliu Z. Codreanu răspunde clar și precis la toate întrebările. Ultima întrebare, care de fapt era scopul vizitei din America și scopul interviului pentru ziarul evreiesc, „cum socotiți să rezolvați problema evreiască din România?”.

Corneliu Z. Codreanu: „Problema evreiască este de 100 de ani în România și trebuie odată și odată rezolvată pentru ca națiunea română să se găsească în pace și să construiască România legionară. Vor rămâne în România numai evreii pământeni, care au drept legal de cetățenie și care acceptă legislația decisă de națiunea alcătuitoare a Statului și răspunzătoare în istorie”. Ziaristul: „Și ceilalți?” Corneliu Z. Codreanu: „Ceilalți vor pleca așa cum au

venit“. Ziaristul: „Permiteți-mi a vă încunoștiința că eu sunt evreu“. Corneliu Z. Codreanu: „Atunci ne veți ajuta să rezolvăm odată și odată această problemă evreiască, care ține România pe loc“.

Închid citatele.

Singura ipoteză verosimilă este că iudaismul mondial a participat la decizia anglo-franceză de a da acordul pentru instituirea dictaturii carliste și, eventual, pentru dispariția lui Corneliu Z. Codreanu.

Mergem mai departe.

Încercarea de asasinare.

„Liga Apărării Național-Creștine“ a prof. A. C. Cuza avea un corp de elită, gata de luptă și de jertă, cu numele de „lăncierii“, sub comanda avocatului Ion V. Emilian, de mare prestigiu moral și de mare patriotism românesc.

În timpul guvernului Octavian Goga a funcționat ca prefect al Județului Neamț, de unde era originar.

Este chemat la București și șeful său, ministrul de interne Armand Călinescu, îi spune: „Te duci la Ministerul de Externe și prof. Istrate Micescu îți va încredința o misiune de maximă importanță. Eu te sfătuiesc să accepți și s-o aduci la îndeplinire.“

Ion V. Emilian se duce la Ministerul de Externe și prof. Istrate Micescu îi spune: „Necesitatea Statului și dorința Majestății Sale este să dispară Corneliu Z. Codreanu. Ești șeful lăncierilor gata de luptă și sacrificiu. Te duci cu lăncierii la sediul legionar din str. Gutenberg nr. 3 și omorâți pe Corneliu Z. Codreanu și pe cei care s-ar opune. Vei rezolva o mare problemă de stat și MS Regele îți va fi recunoscător.“

Ion V. Emilian este uluit și răspunde: „Domnule ministru, lăncierii mei sunt luptători pentru un ideal, nu asasini de oameni. Nu primim această misiune care nu credem a veni de la Regele Țării.“

După audiența de la ministrul de externe, avocatul Ion V. Emilian comunică totul lui Corneliu Z. Codreanu și pleacă la Piatra-Neamț.

Conform Constituției din 1923, guvernul Octavian Goga a anunțat pentru începutul lui martie 1938 convocarea corpului electoral și alegeri parlamentare.

Conform acestei decizii a guvernului, campania electorală a început la jumătatea lui ianuarie 1938.

Am participat în județul Olt și relatez ca martor de la fața locului.

Bătălia nu s-a dat pentru voturile din orașe, unde toată lumea era pe deplin lămurită și avea deciziile luate.

La alegerile parlamentare din 20 decembrie 1937 la București, Partidul Totul pentru Țară a avut cele mai multe voturi mulțumită muncitorilor de origine ardeleană și mulțumită burgheziei a-române, care înainte se abțineau de la votare.

Acum, în ianuarie-februarie 1938, bătălia electorală s-a dat pentru scoaterea din indiferență și pentru mobilizare politică a țăranimii din sate și comune.

Tehnica electorală a Mișcării Legionare a fost identică în toată țara.

În fiecare sat și în fiecare comună erau 5-6 tineri legionari care anunțau venirea marilor legionari de la București, pentru duminică dimineată, după slujba religioasă, și chemau mulțimile în piața publică, să ia cunoștință de mesajul învierii naționale a României.

Din București veneam noi, intelectualii și studenții, să vorbim mulțimii de țărani. Se cântau imnurile legionare la începerea și la terminarea ședințelor. Aproape în toate satele și comunele veneau să participe preotul, învățătorul și medicul respectivei comune.

Noi, cei veniți de la București, explicam programul legionar și răspundeam la întrebări. Entuziasmul era foarte mare și în mod sigur se mergea la dublarea voturilor, deci în viitorul parlament la de două ori 66 de voturi.

În județul Olt campania electorală era condusă de preotul Ion Dumitrescu-Borșa cu doi adjuncți: avocatul Grigore Bellu și economistul Eugen Popescu.

Eu îi însoțeam conducând automobilul Chreiler al tatălui meu.

Printre legionarii din Slatina era și un spion foarte primejdios, cu numele de Mitrican. Dictatura carlisto-antonesciană l-a răsplătit făcându-l întâi profesor și apoi judecător, unde a făcut multe nedreptăți.

Punctul tare din programul legionar era comerțul exterior, și anume articularea dintre agricultura română, oferind cereale, vite și fructe și industria germană, oferind mașini, unelte și chimicale.

Învingătorii din Primul Război Mondial, pedepseau Germania cu aplicarea *blocadei economice*, și anume: să nu importe materii prime și să nu exporte produse finite, decât atât cât să nu moară de foame.

Această blocadă economică a făcut ca marea industrie germană să funcționeze numai cu 30% din capacitate și, încă mai grav, a acumulat șapte milioane de șomeri, care au trebuit să aleagă între comunism și național-socialism.

Victoria național-socialismului din anii 1933-1934 a făcut Germania să se ofere a cumpăra întreaga producție de cereale, vite și fructe a României și a le plăti cu aur sau cu mașini, unelte și chimicale.

Guvernele României tot timpul au vrut să reia comerțul cu Germania, dar puterile tutelare, Anglia și mai ales Franța, au opus interdicție. Mișcarea Legionară și-a pus în program să nu mai țină seama de interdicție și astfel să restabilească comerțul reciproc avantajos dintre agricultura română și industria germană.

De aici din ce în ce mai mare popularitate în clasa țărănească și nota bene la marii proprietari.

Prim-ministrul Octavian Goga a cerut și a obținut decretul Regal cu fixarea datelor: 2 martie 1938 alegerile pentru Camera Deputaților, 4 martie 1938 alegerile pentru Senat și 10 martie 1938 deschiderea oficială a Corpurilor legiuitoare.

Ministrul de Interne, Armand Călinescu, a cerut și a obținut un decret regal pentru schimbarea legii electorale.

Legea electorală Ionel I. C. Brătianu din 1926 prevedea candidarea partidelor politice fiecare cu câte un semn electoral ușor de diferențiat.

Partidul național-liberal, un stâlp; Partidul național-țărănesc, un cerc; Garda de Fier, în 1930, întretăierea a trei linii orizontale și a trei linii verticale semnificând unirea a nouă cruci; Partidul Total pentru Țară, un pătrat cu două puncte interioare exprimând chipul omenesc cu doi ochi.

Noua lege electorală preconizată de Armand Călinescu și aprobată de Regele Carol II prevedea alegerea de puncte. Fiecare partid candidat avea un număr de puncte și cetățeanul urmând a vota trebuia să numere punctele înainte de a pune ștampila.

Armand Călinescu a conceput 25 de partide candidate, fiecare cu câte un număr de puncte. Lista guvernului avea un singur punct, iar listele partidelor de opoziție, fiecare alt număr de puncte. Acestea între numărul cu două puncte și numărul cu 25 de puncte.

Armand Călinescu hotărâse ca Partidul Total pentru Țară să aibe numărul 17 și Partidului național-țărănesc să i se dea numărul cu 19 puncte.

Nefiind timp de numărat punctele, avea ca ștampila de vot să se pună la întâmplare pe cele 25 numere de puncte, din care 20 erau candidați fictivi din partide inexistente.

Nu se poate contesta că mintea lui Armand Călinescu era sinistru de infernală.

Numărul cu puncte era acordat în ordinea intrării candidaților în fața Comisiei Electorale Centrale, funcționând în localul Ministerului de Interne.

Mulțumită unui bun român din organizația secretă „Prietenii legionarilor“, ing. Gheorghe Clime, a ajuns în fața Comisiei Electorale Centrale: nu ultimul, cum decisese Armand Călinescu, ci al cincilea solicitant.

Astfel, Partidul Total pentru Țară a primit drept semn electoral numărul cu 5 puncte, ușor de memorat și ușor de numărat, ca cele cinci degete ale mâinii.

Pentru Armand Călinescu Faliment.

Cele de mai sus s-au petrecut la începutul lui februarie 1938.

Nereușind cu falsul și cu înșelăciunea, Armand Călinescu și de fapt Regele Carol II a trecut la teroare și intimidare.

Jandarmeriei și Poliției li s-au dat ordine de terorizare și de împușcare fără somație. O parte dintre aceste ordine secrete au ajuns la Corneliu Z. Codreanu, care le-a reprodus public în scris cu speranța de a demobiliza pe agresori. Nu s-a reușit și teroarea a continuat.

Primele victime au fost în ziua de Duminică, 6 februarie 1938. O camionetă cu studenți a fost oprită de jandarmi pe șoseaua dintre comuna Fierbinți și comuna Dridu din județul Ilfov. Jandarmii au amenințat că trag cu armele în roțile camionetei, studenții s-au așezat în dreptul roților, jandarmii au tras și au fost omorâți funcționarul Dumitru Mija și studentul Florin Popescu.

În alt text descriem ce s-a întâmplat într-o comună din județul Olt, unde jandarmii au tras gloanțele pe deasupra capetelor noastre.

Între timp au avut loc contacte în culise între Octavian Goga și Corneliu Z. Codreanu.

La cererea prim-ministrului Octavian Goga, Corneliu Z. Codreanu, în dimineața de 9 februarie 1938, a decis ieșirea partidului Total pentru Țară din campania electorală și încetarea oricărei activități legionare.

Această retragere din lupta electorală a legionarilor înseamna victoria electorală, aparent sigură, a guvernului Octavian Goga. Aparent, întrucât în absența candidaturilor legionare, Corpul electoral urma să voteze și să scoată învingător Partidul național-țărănesc al lui Iuliu Maniu, Ion Mihalache și Virgil Madgearu.

Optimist și sigur de victoria electorală, Octavian Goga s-a dus la Palatul Regal. Aici a aflat că venise de la Paris acordul diplomației anglo-franceze de aprobare a așa-zisei dictaturi regale.

Drept răsplată pentru demisia guvernului și pentru retragerea din alegeri a legionarilor, Regele Carol II i-a retras mandatul de a forma guvernul și i-a oferit postul de consilier regal în noul guvern pe care îl va numi.

Octavian Goga a refuzat complicitatea, a intrat în acces de hipertensiune arterială și, în mai 1938, a murit de accident vascular acut cerebral.

Formarea noului guvern.

Conform înțelegerii din decembrie 1937, noul prim-ministru al dictaturii regale urma să fie generalul Ion Antonescu, care adusese complicitatea Armatei și care se credea bun de dictator.

Regele Carol II nu-l vroia ca prim-ministru și, pentru a se sustrage angajamentului, l-a mobilizat pe prof. Nicolae Iorga cu pretenția de a fi noul prim-ministru.

A urmat o discuție violentă între prof. Nicolae Iorga și generalul Ion Antonescu, care n-a rămas fără urmare în ziua de 27 noiembrie 1940, când prof. Nicolae Iorga a fost asasinat de niște pseudo-legionari.

Ca să soluționeze conflictul dintre generalul Ion Antonescu și prof. Nicolae Iorga, Regele Carol II a scos din buzunar a treia soluție, și anume prim-ministru patriarhul Miron Cristea, care nici nu se gândea să joace vreun rol politic până la decesul său din primăvara 1939. Miron Cristea a fost un om de paie pus afiș în fruntea guvernului dictatorial.

Lovitura de stat dată de Regele Carol II la 10 februarie 1938 a găsit Mișcarea Legionară în plină ofensivă de popularitate.

La 13 ianuarie 1938, înființarea corpului Moța-Marin cu deviza „gata de moarte“, sub comanda principelui Alex. Cantacuzino și asistent universitar Nicoară Iordache.

La 20 ianuarie 1938 s-au înființat două școli de informare și instructaj: una pentru funcția de primar și alta pentru funcția de prefect, pentru a pregăti și a selecționa viitorul aparat de stat, după criteriile competenței administrative și eficienței realizatoare.

La 4 februarie 1938 se înființează „Corpul legionar al foștilor ofițeri ai Armatei Române“, sub comanda colonelului Const. Stănescu.

Mai mult decât sigur se mergea spre constituirea unui partid politic de mare popularitate și capabil de a susține libertatea de creație socială a Mișcării Legionare în cadrul democrației politice.

Urma deci să se remedieze defectul democrației de a nu putea da guverne creatoare putând fi susținute de partide politice.

Slăbiciunea guvernelor, provenind din slăbiciunea partidelor, este principala critică ce se aduce sistemului democratic și popularitatea Mișcării Legionare venea să corecteze această slăbiciune și deci să anuleze acuzația.

Lovitura de stat a schimbat cu 180° situația.

În sufletul și în viața poporului român, înalta conducere de stat a avut întotdeauna caracter de sfințenie care s-a păstrat și s-a respectat pe parcursul tuturor etapelor de conducători: voievozi, domnitori și regi.

Nici nu se poate altfel la o națiune mică, așezată între vecini uriași ca volum și ca putere.

A contrazice acest imperativ istoric înseamnă să provoci războiul civil și războiul civil înseamnă sinucidere statală.

În calitate de buni români, Corneliu Z. Codreanu și unanimitatea legionarilor au stopat ofensiva și au trecut la repliere.

Devenind dictator, Regele Carol II a asumat asupra persoanei sale dubla răspundere a independenței naționale și a granițelor etnice. Cu atât mai mult cu cât dictatura carlistă s-a înarmat cu girul și garanția foștilor prim-miniștri, deveniți consilieri regali: prof. Nicolae Iorga și dr. Alexandru Vaida-Voevod.

Ulterior, s-a aflat că mareșalul Alex. Averescu a fost nominalizat consilier regal, fără măcar să i se aducă la cunoștință și să i se ceară acordul.

La data aceea circulau două zvonuri care s-au dovedit adevărate.

Primul era că Regele Carol II obținuse acordul diplomației anglo-franceze oferind dispariția lui Corneliu Z. Codreanu și lichidarea Mișcării Legionare.

Al doilea zvon a fost că Ordinul Masonic se abține de la colaborare, dat fiind că situația nu-i sigură cât timp trăiește Corneliu Z. Codreanu și există Mișcarea Legionară.

Constrâns de primul zvon, Corneliu Z. Codreanu a cerut audiență la generalul Ion Antonescu, ministrul de război în noul guvern dictatorial prezidat formal de patriarhul Miron Cristea.

Generalul Ion Antonescu l-a asigurat pe Corneliu Z. Codreanu: a) că nimic în România nu se face fără acordul Armatei și b) că Armata nu va da niciodată acord pentru asasinare și masacrare de români.

La obiecțiunea că Armata și-ar putea da acordul prin altă persoană, generalul Ion Antonescu a răspuns fără drept de replică: „Armata sunt eu și eu spun nu.“

La 30 martie 1939 se schimbă guvernul: a) dispar consilierii regali și b) la Ministerul de Război generalul Ion Antonescu este înlocuit cu generalul Gh. Argeșanu.

Inevitabila completare a loviturii de stat de la 10 februarie 1938 a fost înlocuirea Constituției democratice Ionel I. C. Brătianu, din anul 1923 printr-o Constituție dictatorială a Regelui Carol II.

Autorii textului noii Constituții au fost: prof. Istrate Micescu și prof. Andrei Rădulescu.

Așa-zisa Constituție carlistă era „octroyată“ de sus în jos și introducea pedeapsa cu moartea pe motive politice.

Operațiunea de acceptare a noii Constituții s-a făcut prin ridicarea mâinii, în adunare generală, convocată la 24 februarie 1938, pe instituții, pe întreprinderi, pe cartiere și pe comune.

În București au fost 4 voturi de împotrivire: 1. Mircea Vulcănescu, la Ministerul de Finanțe; 2. ing. Ștefan Predescu, la centrala CFR; 3. dr. Vlad Dănulescu, la Asigurări Sociale și 4. dr. Șerban Milcoveanu, la Spitalul Colțea.

În Amfiteatrul Spitalului Colțea erau convocați 2.000 de medici. Persoana mea a fost pusă să scrie și să semneze pentru ce votează contra. Am scris și am semnat: „Ca medic nu accept pedeapsa cu moartea și ca cetățean nu accept uzurparea suveranității națiunii.“

Urmarea votului meu negativ a fost trimiterea cu serviciul militar în Basarabia, considerată atunci lada de gunoi a României.

Privitor la dispariția lui Corneliu Z. Codreanu, Regele Carol II a făcut prin generalul Gavrilă Marinescu două încercări pe altă cale decât cea prin autoritățile statului.

Să le descriem.

Generalul Gavrilă Marinescu, prefectul Poliției Capitalei, și, în plus, fost și viitor ministru al Ordinii Publice, a purtat tratative cu 200 de ocnași, „viețași“, adică condamnați la muncă silnică pe viață pentru crime de drept comun. Le promite „decret regal de grațiere“ dacă se duc cu topoarele la sediul legionar din strada Gutenberg nr. 3 și omoară pe Corneliu Z. Codreanu și pe toți legionarii găsiți acolo. „Viețașii“ acceptă, dar cer ca întâi să se dea decretul de grațiere și apoi ei să facă treaba, și decretul de grațiere cu identitatea lor precisă, să fie publicat în Monitorul Oficial și în trei ziare centrale, între care „Universul“ lui Stelian Popescu și „Curentul“ lui Pamfil Șeicaru.

Evenimentul este menționat în memoriile lui Armand Călinescu.

La a doua încercare am fost de față și de aceea cer voie să relatez cum s-a petrecut.

Era dimineața, în jurul orei 10. M-am dus la sediul din str. Güttemberg nr. 3 să-i relatez lui Corneliu Z. Codreanu cum a decurs așa-zisa votare a noii Constituții, în amfiteatrul Spitalului Colțea.

Îl găsesc îmbrăcat cu paltonul, gata de a pleca la Predeal și îmi spune: „Intră în mașină și îmi povestești pe drum.“

În mașină nu mai era loc și am stat pe genunchii juristului Nicolae Totu.

Conducătorul mașinii era Ilarie și Corneliu Z. Codreanu era în față, la dreapta.

După ce trecem de Aeroportul Băneasa, Ilarie spune: „Suntem urmăriți de o mașină mare, neagră.“ Corneliu Z. Codreanu cere: „Încetinește și apoi accelerează.“ Mașina urmăritoare făcea la fel și mereu se găsea la 10 metri în spatele nostru. În dreptul comunei Otopeni, astăzi Aeroportul Henri Coandă, mașina urmăritoare ne devansează și se așază de-a curmezișul soselei, în chip de baraj.

În aceeași fracțiune de secundă: din mașina urmăritoare ies 5 necunoscuți și din mașina noastră iese Corneliu Z. Codreanu, care, cu voce tunătoare strigă repetat: „Comisarul Clonța din Prefectura Poliției Capitalei, nu fi asasin. Comisarul Clonța din Prefectura Poliției Capitalei, bagă revolverul în buzunar.“

Aceste două fraze au fost repetate de 4-5 ori de Corneliu Z. Codreanu, astfel încât să audă niște țărani și niște bicicliști care treceau pe laturile șoselei.

Comisarul Clonța și cei 4 polițiști însoțitori s-au văzut demascați și imediat au reintrat în mașină și au plecat spre București.

La fel și noi ne-am reîntors la București.

Corneliu Z. Codreanu a intrat în biroul său și, în fața a 10-15 lideri legionari, și-a pronunțat primul Testament politic:

„Dacă voi fi omorât, vă duceți la domnul Iuliu Maniu și veți face ce vă va spune dânsul. Voi fi omorât, dar va fi întrebarea

„pentru ce a fost asasinat Corneliu Z. Codreanu? Această întrebare va mobiliza întreaga națiune și va fi pârgă de ridicare a României.“

Reproduc ce-am auzit cu urechile mele. E depoziție de martor de la fața locului.

Ulterior, pe parcursul lunii martie 1938, Corneliu Z. Codreanu își va completa Testamentul politic.

Revenim la februarie 1938.

În cadrul politicii de repliere, Corneliu Z. Codreanu: a) la 21 februarie 1938 autodizolvă Partidul Totul pentru Țară, b) închide toate sediile Mișcării Legionare, cu punerea la adăpost a arhivelor, c) închide cele trei restaurante legionare și cele cinci magazine alimentare și d) redactează trei scrisori către patriarhul Miron Cristea, dr. Alexandru Vaida-Voievod și prof. Nicolae Iorga.

În aceste scrisori îi invită să gândească istoric în plus de politic și să judece responsabilitatea suprimării libertăților cetățenești, uzurparea suveranității națiunii și împiedicarea cursului firesc al autoguvernării în România.

Patriarhul Miron Cristea și dr. Alex. Vaida-Voievod n-au reacționat la scrisorile primite.

Prof. Nicolae Iorga, dimpotrivă, s-a sesizat și a reclamat la Tribunalul Militar, jignit în funcția lui oficială de consilier regal.

Vom reveni cu explicații.

La sfârșitul lui martie 1938 a avut loc a treia întrevedere cu Iuliu Maniu. Corneliu Z. Codreanu îi declară următoarele:

a) nu împărtășește politica proraristă și antisemită a socialismului, b) militează pentru alianța cu Germania din admirație și din încredere pentru marele popor german și c) este în interesul României să aibă o alianță încheiată preventiv cu Germania, dacă aceasta e victorioasă în războiul ce urmează.

Privitor la persoana sa, Corneliu Z. Codreanu avea de ales între trei soluții.

Prima soluție: plecarea în exil.

Corneliu Z. Codreanu a cerut pașaport care însă, după 48 de ore, i-a fost retras. Probabil că pașaportul a fost aprobat de Armand Călinescu și a fost retras de Regele Carol II.

Italia a acordat azil politic cu libertate de activitate particulară. Idem din proprie inițiativă, Ambasada Japoneză a acordat azil politic, ca invitat personal al Împăratului.

După retragerea pașaportului, principele Alecu Ghica de la Iași, i-a oferit pașaportul său, întrucât chipurile lor erau foarte asemănătoare.

A doua soluție: intrarea în ilegalitate.

Existau mai multe posibilități la marii proprietari cu conacele izolate în câmp deschis. Iuliu Maniu i-a oferit lui Corneliu Z. Codreanu o gazdă național-tărănistă în Transilvania.

A treia soluție: acceptarea prigoanei.

Aici pot aduce o depoziție de martor.

Imperativul medicinei din România a fost și sigur va fi în viitor: studii universitare în țară și specializarea în Occident, de preferință Franța, Germania sau Anglia.

Eu sunt total adeptul clinicii franceze, bazată pe cunoașterea semeiologiei, observarea precisă și raționarea logică. Dar am optat pentru specializare în Germania dintr-un punct de vedere aparte. Îmi făcusem opinia că anatomia patologică explică o treime din patologie, că microbiologia explică a doua treime din patologie și că a treia treime din patologie ar trebui să fie explicată de chimia fizică.

Niciun medic român n-a atacat această disciplină științifică a chimiei fizicale, care este altceva decât biochimia și fitochimia.

La epoca aceea, chimia fizică încă era un monopol al științei din Germania.

Un văr de al meu, Victor Brabețanu, era consilier nr. 1 la Ambasada noastră de la Berlin și prin el am obținut posibilitatea de practică la Spitalul Charité din Berlin și posibilitatea de înțiere la Institutul de Chimie Fizică. Părinții mei erau mari proprietari agricoli și îmi asigurau întreținerea pe doi ani.

La București îmi făcusem externatul și internatul în Spitalele Eforiei Civile și aveam un post de medic secundar la consultațiile Spitalului Brâncovenesc.

Există riscul unui conflict cu serviciul militar, dar speram a-l putea rezolva la întoarcerea din Germania.

M-am dus la Corneliu Z. Codreanu să-i spun proiectul meu, să reglementăm președinția la UNSCR și să-i cer sfatul.

Privitor la UNSCR, dânsul mi-a spus că lucrurile sunt înghețate pe loc, dat fiind dizolvarea tuturor organizațiilor studențești, prin decizia Ministerului Ordinii Publice din martie 1937.

La cererea de a-mi da un sfat, dânsul mi-a spus: „Legionarii sunt liberi să facă ce vor și ce decid. Eu nu vă dau niciun ordin și niciun sfat.“

Eu: „Dacă nu ne dați niciun sfat înseamnă că noi trebuie să ne luăm după modelul persoanei dumneavoastră.“

Corneliu Z. Codreanu: „Eu rămân în țară orice s-ar întâmpla și orice vor decide autoritățile de stat. Dăm o altă bătălie în care vom lupta cu alte arme, și anume cu tăcerea, suferința și răbdarea.“

Am reținut nuanța că „vom lupta“ și nu nuanța că „vom învinge“.

Luând ca model ce-a decis și ce face Corneliu Z. Codreanu, i-am spus că și eu rămân în țară orice s-ar întâmpla și orice ar decide autoritățile de stat.

La plecare, Corneliu Z. Codreanu a mai spus: „Cine crede că are în el putere de rezistență, va intra în lagăre sau închisori. Cine crede că nu are putere de rezistență, are libertate din partea mea să facă ce crede a fi mai bine.“

Închid citatul.

Câteva zile mai târziu primesc ordin militar de prezentare în 48 de ore la garnizoana Corpului III Armată de la Chișinău.

Ulterior am aflat că a fost decizia Palatului Regal.

Ministrul sănătății, dr. Ion Costinescu, i-a spus tatălui meu, Jean Milcoveanu: „E ordin foarte de sus. Nimeni nu poate interveni. Pentru ce ai lăsat băiatul să meargă la legionari? Avea toate posibilitățile de ales altceva.“

Înainte de a pleca în Basarabia, am asistat la cea de-a doua completare a Testamentului politic.

Corneliu Z. Codreanu ne-a chemat în biroul lui pe toți legionarii prezenți în sediu.

Iată dialogul ce-a urmat:

Corneliu Z. Codreanu: „Dacă voi fi omorât, spuneți-mi, pe cine alegeți în locul meu la conducerea Mișcării Legionare?”

În cor, cei prezenți: „Mergem la camarazii Văcăreșteni”.

Corneliu Z. Codreanu: „Foarte bine. Comandanții Bunei Vestiri sunt autoritare de recunoaștere și de legitimare. Întrebarea este pe cine anume alegeți în locul meu de șef la Mișcării?”

În cor, noi, cei prezenți: „Pe domnul inginer Gh. Clime.”

Corneliu Z. Codreanu: „Foarte bine. Dar domnul Clime mă iubește pe mine prea mult și nu va avea suficientă libertate pentru inițiative personale. Ce e curios este că niciunul dintre voi nu s-a gândit la domnul Banea, care conduce Mișcarea Legionară din Transilvania și singur a rezolvat și rezolvă toate problemele, fără să fie nevoie de intervenția mea.”

Atât a fost când eu am fost martor. După două-trei săptămâni, sub forma unui dialog, Corneliu Z. Codreanu și-a definitivat Testamentul politic: „Legionarul este subordonat Mișcării; Mișcarea e subordonată Națiunii și Națiunea e subordonată Adevărului egal cu Dumnezeu”.

Această completare și precizare a Testamentului politic a fost receptată și publicată de prof. Constantin Stoicănescu de la Timișoara.

Textul e publicat în nr. 2 al arhivei istorice „Învierea”, din aprilie 1993, la pag. 14-15.

În 1938 Basarabia a fost aleasă pentru campania de eradicare a endemiei de tifos exantematic și eu, în cadrul serviciului militar, am fost încadrat în această campanie.

Fiind activitate pur profesională, relatez în alte texte memorialistice.

La 17 aprilie 1938 sunt arestat în comuna Nisporeni, județul Lăpușna, și, după o anchetă sumară, făcută de inspectorul Blânde, sunt trimis sub escortă în lagărul de prizonieri politici de la Sfânta Mănăstire Tismana.

Ce urmează are mare importanță.

În primele zile ale lunii aprilie 1938: a) din ordinul Ministerului de Interne, instituțiile statului și unele întreprinderi mari de stat

desfac contractele de muncă la sute de muncitori, acuzați a fi legionari; b) Poliția și Jandarmeria percheziționează sediile legionare, confiscă arhivele și pun lacăte la uși; c) prin decizie ministerială sunt suprimate ziarele „Cuvântul” și „Buna Vestire” și d) ziarul „Curentul” al lui Pamfil Șeicaru pornește campanie pentru claustrarea legionarilor în Insula Șerpilor din Marea Neagră.

La 17 aprilie 1938 sunt arestați aproximativ 500 de lideri legionari.

Corneliu Z. Codreanu este arestat: nu la Predeal, cum spune Cronologia legionară din 1992 de la Madrid, ci la București, cum scrie corect Cronologia legionară din 1 ianuarie 1941.

Arestarea s-a produs la Casa Verde din Bucureștii Noi.

Aici s-a încercat asasinarea. Casa a fost înconjurată de polițiști perfect ascunși prin tufișuri și prin curți. S-a strecurat o informație secretă la cunoștința comandantei legionare Nicoleta Niculescu. Aceasta a venit cu informația la Casa Verde, spre sfârșitul zilei de 16 aprilie 1938. Polițiștii sperau în încercarea lui Corneliu Z. Codreanu de a se sustrage arestării și astfel să-l împuște noaptea pe străzi, în chip de hoț de drept comun, prins asupra faptului.

Corneliu Z. Codreanu n-a căzut în capcană și a așteptat Poliția să-l aresteze, odată cu căderea nopții.

Nicoleta Niculescu n-a plecat, ci a stat pe trotuar în apropierea Casei Verzi.

Poliția a făcut percheziție și a arestat pe Corneliu Z. Codreanu.

Dimineața la ora 7 a plecat de la Casa Verde Corneliu Z. Codreanu arestat într-o mașină cu polițiști.

Nicoleta Niculescu, într-o mașină condusă de ing. Tache Funda, s-a angajat în urmărirea mașinii cu Corneliu Z. Codreanu. Spre uimirea legionarilor, mașina Poliției a plecat din București și a mers la Predeal. Planul polițiștilor, instrumentat de Gavrilă Marinescu și de Armand Călinescu, era ca pe șoseaua București-Predeal să simuleze un accident rutier în care să moară singur Corneliu Z. Codreanu și ei să scape „ca prin minune”. Evenimentul

n-a putut fi realizat din cauza mașinii cu Nicoleta Niculescu și cu ing. Tache Funda, care se ținea la 10 metri în spatele mașinii cu Corneliu Z. Codreanu arestat.

Astfel au eșuat ambele încercări de asasinare a lui Codreanu: cu aparență de legalitate și fără răspunderea autorităților.

De la Predeal, Corneliu Z. Codreanu a fost readus la București de polițiști și închis la Închisoarea Militară Jilava, sub paza unor jandarmi.

Cei aproape 500 de lideri legionari arestați în noaptea de 16 spre 17 aprilie 1938 au fost încarcerați în trei lagăre: Mănăstirea Tismana, Mănăstirea Dragomirna și Miercurea-Ciuc.

Persoana mea a fost dusă la Mănăstirea Tismana, transformată în închisoare.

Două zile mai târziu, 19 aprilie 1938, Corneliu Z. Codreanu este dus la Tribunalul Militar București și condamnat la 6 luni închisoare la reclamația prof. Nicolae Iorga și pentru așa-zisă ofensă.

Acest mic proces cu mică pedeapsă a fost de fapt un test pentru a se vedea ce sensibilitate au și cum reacționează Adolf Hitler și Germania ai căror singuri prieteni sinceri și singuri aliați loiali erau legionarii, în frunte cu Corneliu Z. Codreanu.

Absența oricărei reacții și tăcerea totală a presei din Germania au convins pe Regele Carol II și pe Armand Călinescu că pot merge mai departe la marele proces cu mare condamnare.

Legionarii și opinia publică acuză pe prof. Nicolae Iorga de a fi autorul moral întâi al condamnării și apoi al asasinării lui Corneliu Z. Codreanu.

Adevărul este însă mai complicat.

Marele prof. Nicolae Iorga n-a fost mai mult decât un instrument în mâinile foarte abile ale Regelui Carol II și ale lui Armand Călinescu.

Prof. Nicolae Iorga n-a fost o singură persoană, ci trei persoane: a) Nicolae Iorga geniul, Nicolae Iorga copilul și Nicolae Iorga sălbaticul.

Nicolae Iorga copilul a fost câștigat cu câteva bomboane, așa cum negrii din Africa au fost câștigați de englezi cu mărgelile de sticlă colorată.

Copilul Nicolae Iorga a fost câștigat cu reeditarea întregii sale opere, la tipografia Ministerului de Interne, a celor 1.200 cărți scrise de el, între care niște piese de teatru supra-patriotice, dar mediocre ca estetică literară.

Sălbaticul Nicolae Iorga se manifesta cu furie nimicitoare dar care de la sine se consuma în cuvinte și nu ajungea la fapte.

În Parlamentul de la Iași din 1917, marele prof. Nicolae Iorga a cerut și s-a consemnat în Monitorul Oficial „disparația avocatului Codin Cernăianu cu mijloacele pe care le cunoaște Ministerul de Interne“, adică asasinarea pe ascuns.

În iarna 1937-1938 prof. Nicolae Iorga a avut trei manifestări publice antilegionare: toate trei cerute de Regele Carol II.

În decembrie 1937 la o ședință a Senatului cu majoritate național-liberală, prof. Nicolae Iorga ține un discurs care se termină cu: „Vă e frică de legionari? Vă dau eu soluția pe care ne-o recomandă vânătorii canadieni: când sunt atacați de lupi iarna, ei împușcă primul lup din vârful haitei. Ceilalți se opresc din urmărire și consumă cadavrul și astfel se mărește distanța, iar vânătorii scapă de urmărire.“

Închid citatul.

În februarie 1938 prof. Nicolae Iorga publică în ziarul „Neamul Românesc“ un editorial cu punerea în paralel: Cicero și Catilina în Roma antică și Armand Călinescu și Corneliu Z. Codreanu în România de astăzi. Așa cum Cicero a avut curajul să omoare pe Catilina, la fel Armand Călinescu să aibe curajul de a omorî pe Corneliu Z. Codreanu.

Deci a doua instigare la crima politică.

În martie 1938 tot în ziarul „Neamul Românesc“ prof. Nicolae Iorga cere desființarea comerțului legionar și închiderea restaurantelor legionare, „unde printre bliduri și pahare se pun la cale conspirații“.

Acest din urmă text l-a determinat pe Corneliu Z. Codreanu să-i scrie, întrebându-l când a fost sincer: atunci când i-a acuzat pe români că nu muncesc și nu produc, sau când acuză și cere desființarea comerțului legionar?

Aceste trei manifestări l-au adus pe prof. Nicolae Iorga la conflict cu legionarii și toate aceste trei manifestări s-au produs la cererea abilă a lui Carol II.

Geniul cu numele de Nicolae Iorga a fost victima abil manipulată de Regele Carol II.

Într-o celulă din închisorile terorii staliniste, secretarul politic al prof. Nicolae Iorga, Dumitru Munteanu-Râmnic, a povestit un episod semnificativ:

Reclamația contra lui Corneliu Z. Codreanu a fost redactată și dactilografiată de Armand Călinescu, care a venit la prof. Nicolae Iorga s-o semneze. După plecarea lui Armand Călinescu, prof. Nicolae Iorga îi comunică secretarului său, Dumitru Munteanu-Râmnic, ce-a semnat. Acesta îi spune: „N-ai făcut bine, domnule profesor, să vă amestecați în conflictul dintre Călinescu și legionari“. Atunci prof. Nicolae Iorga îi spune: „Ai dreptate. Du-te la Călinescu și adu-mi înapoi reclamația.“

În 1956 am avut o discuție cu prof. Victor Brătulescu, colaboratorul nr. 1 al prof. Nicolae Iorga, la „Comisia Monumentelor Istorice“. Acesta îmi spune: „Să știi și să reții, domnule Milcoveanu, că nimeni dintre noi nu l-am instigat pe prof. N. Iorga contra legionarilor. Dimpotrivă, am căutat să nu se amestece în conflictul dintre Rege și Codreanu.“

Încă o dată afirm: prof. Nicolae Iorga a fost victima Regelui Carol II.

Revenim la Mișcarea Legionară.

Mai 1938.

Arestările în masă din 17 aprilie 1938 au fost o tragedie și au fost începutul sfârșitului pentru Mișcarea Legionară.

Aceste arestări masive din 17 aprilie 1938: a) au claustrat etanș în lagăre și închisori conducerea cunoscută a problemelor și capabilă de rezolvare și b) au lăsat în libertate și pradă tentațiilor sutele de mii de mici legionari fanatici, rămași fără conducere și ajunși în final sub conducerea lui Horia Sima.

Să analizăm întâi ce s-a întâmplat cu legionarii liberi și apoi ce s-a întâmplat cu legionarii claustrați.

Din devotament, din disciplină și de bine cunoscători ai gândirii și ai strategiei lui Corneliu Z. Codreanu s-au constituit în *Comandament de Prigoană* sub conducerea supraeminentului Ion Belgea, licențial în Litere și Filosofie, și șeful Serviciului de disciplină interioară și de aplanare a conflictelor din interiorul Mișcării Legionare.

Iată componența inițială a Comandamentului de Prigoană: Radu Mironovici, preot Ion Dumitrescu-Borșa, George Furdui, Nicoară Iordache, Ion Antoniu-Păsu, Gh. Dragomir-Jilava, Nicoleta Niculescu, Victor Dragomirescu, ing. Nicolae Horodniceanu, Andrei C. Ionescu, Ion-Victor Vojen, Alex. Constant, Viorel Trifa, Lucia Trandafir, Titi Cristescu și Napoleon Popescu-Buzău.

Pe parcurs s-au adăugat venind din provincie: Const. Papanace, Victor Silaghi, Valeriu Cându și Horia Sima.

Acesta din urmă a adus și a introdus în Comandament pe prof. Nicolae Pătrașcu de la Sibiu și pe juristul Victor Biriș de la Oravița.

Cu acest Comandament de Prigoană s-au întâmplat două lucruri de neînțeles.

Primul lucru a fost insistența cu care Horia Sima a căutat să impună o nouă strategie, și anume de violență la violență în locul strategiei lăsate de Corneliu Z. Codreanu și ing. Gh. Clime: „Tăcere, suferință și răbdare“.

Al doilea lucru neexplicabil a fost arestarea celor care erau partizani ai strategiei „tăcere, suferință și răbdare“ și nearestarea celor care nu-și exprimau vreo acțiune, cum era Const. Papanace și a celor care susțineau strategia „violență la violență“, cum au fost Nicolae Pătrașcu, Victor Biriș și Titi Cristescu.

La începutul lui mai a fost arestat George Furdui și la începutul lui iunie 1938 a fost arestat Ion Belgea. Aceste două arestări au dezorganizat Comandamentul de Prigoană care în august 1938 a ajuns total și complet în mâinile și la decizia lui Horia Sima.

Nimeni nu se putea lămuri cum se făceau arestările.

În iulie 1938 a fost arestat Ion Antoniu-Păsu, care, adus în lagărul de la Miercurea-Ciuc a spus: „Am fost trădat de Horia Sima. El era singura persoană care îmi cunoștea adresa secretă“.

Preotul Ion Dumitrescu-Borșa a spus și a repetat: „Eu aveam două domiciliu secrete. La una primeam vizite și la alta dormeam noaptea. Horia Sima cunoștea adresa de zi și nu cunoștea adresa de noapte. Poliția a venit să mă aresteze la adresa de zi, cunoscută de Horia Sima și niciodată n-a venit la adresa de noapte, necunoscută de Horia Sima.“

Aceste două fapte n-au fost cunoscute de legionarii liberi de afară și dacă le-au aflat, nimeni nu le-a crezut, neputând realiza mental reeditarea trădării lui Mihail Stelescu.

Au fost totuși două indicii care trebuiau să pună pe gânduri.

Primul lucru care era de observat și care trebuia să fie observat la Horia Sima era neîntrerupta lui stare de agitație psihomotorie.

Era peste tot și venea peste tot, neîncetat, cu idei de gândire extremistă și cu proiecte de anarhie revoluționară.

Într-adevăr, inteligența constă și se definește prin imaginația creatoare. Dar nu orice imaginație, ci numai acea imaginație care păstrează fără întrerupere contactul osmotic cu realitatea și care se autosubordonează propriei rațiuni logice.

Fără realism și fără raționalitate este fantezia și nu imaginația.

În politică, la fel ca în război, tactica este subordonată strategiei, dar are prioritate asupra acesteia.

Această prioritate a tacticii asupra strategiei este semnul diagnosticant al însușirii de realism în gândire și în activitate.

Imaginația e determinantă pentru reușita devenirii, iar realismul este determinant pentru reușita existenței.

Lui Horia Sima i-a lipsit constant însușirea de realism și ce-i produceau emisferele cerebrale: nu era imaginație creatoare sau măcar productivă, ci era fantezie mai mult anarhică decât responsabilă și, în cel mai bun caz, cu capacitate de a învinge mințile simpliste. Norocul lui personal și nenorocul evident al Mișcării Legionare a fost că el n-a fost luat în seamă de Statul Major Legionar în timp util și înainte de ireparabil.

Al doilea lucru care era de observat și care trebuia observat era versiunea pe care Horia Sima și-a fabricat-o asupra stării sale

de libertate la arestările din 17 aprilie 1938 și pe tot parcursul anilor 1938-1939.

Iată ce s-a difuzat și ce s-a luat drept minune în lumea minților imature și în lumea minților simpliste din straturile de jos ale Mișcării Legionare.

Iată ce difuzează simiștii atunci, în 1938-1939 și la fel astăzi, după decembrie 1989.

La ordinul din București, Poliția și Siguranța din Lugoj au venit în noaptea de 16/17 aprilie 1938 să-l aresteze pe Horia Sima. Dată fiind marea lui personalitate nu l-au arestat și doar au înconjurat locuința, neîngăduindu-i să plece la serviciu. În dimineața de 17 aprilie 1938 au venit trei țărani bănățeni în costum național și Poliția și Siguranța le-a respectat dorința de a spune „bună dimineața“ profesorului Horia Sima. După o jumătate de oră cei trei țărani bănățeni în costum național au părăsit locuința și Poliția și Siguranța i-au lăsat să plece, fără identificare nici la venire și nici la plecare.

Unul din cei trei țărani bănățeni era chiar prof. Horia Sima, îmbrăcat în costum național.

Aceasta ca explicație pentru ce n-a fost arestat ca toți legionarii, atunci, în 17 aprilie 1938. Evident, basm de adormit copii încă în leagăn.

Ajuns în București, Horia Sima s-a agitat în dreapta și în stânga și continua fără încetare și fără oboseală să adune așchiile și să regrupeze legionarii.

A putut să circule liber și nestingherit dintr-un motiv – după simiști – foarte simplu, și anume că figura lui nu era cunoscută de spionii și informatorii Poliției, Siguranței, S.S.I.-ului și Jandarmeriei.

Iarăși basm de adormit copii.

La epoca aceea a terorii carliste, Siguranța Generală avea în teren 30 brigăzi de așa-zii detectivi.

Astfel repartizate după scop: 26 de brigăzi contra legionarilor, o brigadă contra partidelor istorice, o brigadă contra comuniștilor, o brigadă pentru sectele religioase și o brigadă pentru lumea interlopă, bordelele cu prostituate, jocurile de noroc și traficanții de valută.

Detectivii celor 26 de brigăzi antilegionare aveau, adică ar fi trebuit să aibă în buzunar fotografiile tuturor legionarilor cu activitate zisă subversivă și cu domiciliu clandestin.

Prima tragedie a fost trecerea conducerii Mișcării Legionare de la lideri arestați la legionarii liberi. A doua tragedie a fost că, dintre legionarii nearestați, a rămas în libertate numai Horia Sima și cei câțiva voiți de el să-i fie subofițeri docili.

Lucrurile au fost posibile întrucât sub dictatura Regelui Carol II întreg aparatul de spionaj și întreg aparatul represiv au fost concentrate în mâinile și la voința unei singure persoane: Mihail Morusoff.

Cine a fost Mihail Morusoff?

1887-1940.

Originar din Tulcea, fiu de preot, etnie bulgară cu ereditate mongolă, patru clase de gimnaziu și în schimb școala vieții.

O inteligență de mare clasă prin perspicacitate de bisturii chirurgical, orientare cu precizie electronică și decizie de blitz-Krieg mereu învingător.

Profesiune de spion internațional, cu România drept tribună oficială și drept postament al statuii. Până în 1927 a spionat Europa în favoarea Uniunii Sovietice și din 1936 a spionat Uniunea Sovietică în favoarea Germaniei național-socialiste. A vândut Franței informații culese din Germania și a vândut Germaniei informații culese din Franța. În martie 1939 a colaborat cu Intelligence Service la asasinarea pe teritoriul României a colonelului Joseph Peck și la dispariția arhivei secrete poloneze. Iar un an mai târziu, în martie 1940, a colaborat cu amiralul Wilhelm Canaris la nereușita proiectului englez de blocare a Dunării cu saci de ciment la Porțile de Fier.

Cu fondurile secrete ale poliției politice române a finanțat propaganda pentru suirea pe tron la 8 iunie 1930 a Regelui Carol II. Din 1930 până la 4 septembrie 1940 a fost și a funcționat ca nr. 2 după Carol al II-lea în ierarhia statului.

Ce-a făcut și cum a dispărut se analizează în cartea din 1999 a Editurii Crater, în cele patru Testamente politice: Corneliu

Z. Codreanu, Mihail Morusoff, mareșal Ion Antonescu și general Aurel Aldea.

Îată cum Horia Sima a intrat în atenția lui Mihail Morusoff și a fost făcut „conservă” în interiorul Mișcării Legionare.

Nu Horia Sima a cerut să facă serviciul militar obligatoriu la S.S.I., ci Mihail Morusoff l-a selecționat și l-a recrutat.

Primul criteriu: șef de promoție la Liceul Negru-Vodă din Făgăraș și șef de promoție la Facultatea de Filosofie din București.

Al doilea criteriu: Horia Sima n-avea tată care să-l controleze și astfel depindea total și sigur de S.S.I.

Horia Sima n-a fost agent cu angajament și salariu, ci a fost în parteneriat cu Serviciul Special de Informații al Armatei Române din 1930 până în 1940.

Timp de 20 de ani nimeni n-a știut și nimeni n-a lămurit cele de mai sus. S-a aflat numai în anul 1961, când cel mai important colaborator al lui Horia Sima, juristul Victor Biriș, a făcut mărturisiri complete în fața camarazilor legionari, deținuți în Închisoarea Aiud.

Informația a făcut lumină și a dat explicație la tot ce-a făcut și la tot ce n-a făcut Horia Sima în calitate de șef unic absolut al Mișcării Legionare 1938-1940.

De la legionarii liberi, nearestați, sub comanda lui Horia Sima să trecem la legionarii arestați, sub comanda legionarilor Corneliu Z. Codreanu și a ing. Gh. Clime.

Fiind printre arestați, pot vorbi în perfectă cunoștință de cauză.

În lagărul de la sfânta mănăstire Tismana eram claustrați aproape 200 legionari din București.

Personale gânduri nostalgice.

La începutul secolului al XVII-lea aici a fost închis și aici a decedat un străbunic al meu, căpitanul Preda Milcoveanu, implicat în procesul boierului Staicu, care fusese de partea familiei Cantacuzino în lupta cu familia Brâncoveanu.

Pentru toți legionarii claustrați era de mare interes peștera unde, timp de 5 ani, Tudor Vladimirescu, cu banii boierului Glogojanu,

a adunat și a ascuns arme pentru viitoarea Mișcare a Pandurilor din primăvara 1821.

În curtea mănăstirii cădea de la mare înălțime o cascadă cu apă foarte rece.

Preoții, diaconii și călugării n-aveau voie să ne vorbească, dar se vedea că tremurau de emoție când ne vedeau și de frica jandarmilor.

Eram sub paza unei companii de jandarmi, toți cu armele gata de foc. Niciodată nu vorbeau cu noi și se vedea să fuseseră prelucrați și îndoctrinați pentru ostilitate, la nevoie chiar și masacu.

În schimb, populația autohtonă venea să ne arate simpatie, compasiune și solidaritate. Veneau cu zecile și se uitau îndelung la noi, suiți pe stâncile din jurul mănăstirii și se închinau în fața sfintelor icoane.

Condițiile de cazare și alimentare, acceptabile. S-a aflat că avem exact porția jandarmilor.

N-aveam voie de vizite și nici de corespondență.

La sfârșitul celei de a doua săptămâni a venit o inspecție condusă de un colonel de jandarmi care s-a recomandat Craioveanu, probabil pentru că venea de la Craiova.

Conform regulamentului militar, colonelul Craioveanu și-a încheiat inspecția cu întrebarea: „Aveți ceva de raportat?”

La cererea să fim vizitați de familie, el a răspuns: „Problema este în studiu și se va lămuri de Inspectoratul General al Jandarmeriei.”

La cererea de corespondență cu familia, colonelul Craioveanu a răspuns: „O singură carte poștală pe lună și fiecare veți primi una pentru familie.”

La cererea să se instaleze dușuri pentru igienă, colonelul Craioveanu a răspuns: „Nu-i nevoie să vă instalăm dușuri. Aveți în fața voastră cascada cu apă. Dar n-aveți curaj să vă băgați în apă rece și asta vă privește numai pe voi.”

Instantaneu și reflex ne-am dezbrăcat 5 legionari și, numai în chiloți, am intrat în cascada cu apă rece ca gheața. Colonelul Craioveanu n-a comentat și a decis terminată inspecția.

Nu s-au instalat dușuri cu apă caldă.

Pe la jumătatea lui mai 1938 Armand Călinescu a decis desființarea lagărelor de la Mănăstirea Tismana și Mănăstirea Dragomirna și concentrarea noastră, a tuturor legionarilor arestați, în lagărul de la Miercurea-Ciuc. O veche cazarmă militară austriacă, aflată la mijlocul câmpului, la mare depărtare de orice populație, înconjurată cu trei rânduri de sârmă ghimpată, ca în război pe front și, foarte important, un teritoriu cu populație ungară, presupusă a fi ostilă.

Diagnostic greșit: ungurii de condiție simplă n-au fost niciodată ostili față de legionari, care luptau pentru libertate și care erau mereu prizoniți. La ceremoniile de înmormântare a lui Ionel I. Moța și Vasile Marin, populația ungară din Transilvania a îngenunchiat și s-a rugat laolaltă cu populația română. În octombrie 1937, la Institutul medico-militar unde ne-am făcut serviciul militar obligatoriu: medicii unguri au votat candidatul legionar împotriva candidatului comunist, propus și susținut de medicii evrei, aproape egal numeric cu medicii români.

Cu ungurii se poate discuta și există soluție la problemele de naționalitate conlocuitoare.

Jandarmii intrau în lagăr numai de două ori pe zi, când aduceau cazanele cu mâncare caldă și apoi plecau, lăsând ca legionarii să distribuie porțiile individuale. În schimb, dincolo de sârmele ghimpate se găseau cca 200 de jandarmi cu puști și mitraliere gata de foc în caz de „rebeliune” sau de „evadare”.

Acolo, în lagărul de la Miercurea-Ciuc se găsea și prof. Nae Ionescu, arestat, probabil, cu toți legionarii la 17 aprilie. Era înconjurat tot timpul de elevi și admiratori. În fiecare după-amiază dânsul ținea câte o prelegere de două ore, cu subiecte de filosofie, urmată de întrebări și răspunsuri. Într-o cameră retrasă, prof. Nae Ionescu pune să i se cânte cele 33 imnuri legionare și foarte multe cântece populare.

După transferarea noastră la Jilava, a fost adus și claustrat în lagărul de la Miercurea-Ciuc și Mircea Eliade.

Iată în ce împrejurări.

Din punct de vedere politic, Mircea Eliade nu justifica arestarea și claustrarea la 17 aprilie 1938, odată cu marii lideri și marii comandanți legionari.

Legionarii liberi l-au rugat pe Mircea Eliade să viziteze pe prof. Nae Ionescu și să le aducă consiliul lui. Mircea Eliade a cerut autorizație pentru a obține de la prof. Nae Ionescu recomandările sale, în calitate de profesor, la programul de prelegeri pentru cursul de logică și metafizică cu studenții de la Universitate. Întrebat ce consiliu dă legionarilor liberi, prof. Nae Ionescu a recomandat linia lui Corneliu Z. Codreanu de „tăcere, suferință și răbdare” și a deconsiliat propunerile lui Horia Sima de contraviolență revoluționară.

Consiliul dat de prof. Nae Ionescu a ajuns la Mihail Morusoff și la Armand Călinescu și s-a decis claustrarea lui Mircea Eliade în lagărul de Miercurea-Ciuc.

Mulți legionari se ocupau de sport și organizau întreceri la tenis, baschet, ping-pong, alergări 1.000 m, săritura cu prăjina. La aproape toate aceste concursuri a luat premiul I un student macedonean, Polispermon Șupila. Sigur ajungea campion mondial dacă nu era, la 22 sept. 1939, asasinat de jandarmi din ordinul Regelui Carol II.

La sosirea noastră de la Tismana la Miercurea-Ciuc avusese loc un eveniment ultrasemnificativ care e trecut sub tăcere, foarte probabil intenționat.

Odată cu legionarii, au fost internați în lagăre și spioni ai Siguranței Generale și ai Serviciului Special de Informații.

Unul dintre acești spioni în lagărul de la Miercurea-Ciuc a fost avocatul Petre Dinescu, originar din Pitești și cu activitate în viața studențească, unde se arăta mare legionar.

În lagărul de la Miercurea-Ciuc el organizează un complot: după ce evadează din lagăr se duc la București și omoară pe Regele Carol II la mitingul național de la 10 mai 1938.

Cei solicitați s-au prefăcut a accepta și în ajunul evadării din lagăr au dat totul pe față.

Între aceștia preotul Chivu, comandant legionar din comuna Viișoara, județul Constanța.

S-a convocat „Tribunalul Onoarei”, sub președinția lui George Furdui. Petre Dinescu a făcut mărturisiri complete și, după judecată, el a fost azvârlit afară din lagăr, dincolo de sârmele ghimpate.

Semnificația acestui complet era foarte mare. Armand Călinescu, Gavrilă Marinescu, Victor Iamandi și, mai ales, Mihail Morusoff cunoșteau instabilitatea psihică a Regelui Carol II și se temeau ca nu cumva să-și schimbe hotărârea de asasinare a legionarilor. Fabricând acest presupus complot, ei vroiau să consolideze decizia ca Instituția Regală să patroneze crimele și masacrele proiectate.

În 1945 l-am întâlnit pe stradă pe Petre Dinescu, care era acum trecut în serviciul ocupației sovietice și regimului comunist.

Între 23 mai și 27 mai 1938 a avut loc la Tribunalul Militar București procesul de așa-zisă trădare a lui Corneliu Z. Codreanu.

România și-a pierdut granițele în vara 1940 și independența în primăvara 1945: în parte ca urmare a Forțelor Oculte din politica mondială, dar și ca urmare a războiului civil pornit de stat împotriva Națiunii.

Războiul civil care a împiedicat adaptarea politicii externe la prioritatea tacticii asupra strategiei.

Acest război civil dintre stat și națiune a fost decis la 20 februarie 1937, când Corneliu Z. Codreanu a refuzat complicitatea Mișcării Legionare drept partid unic de stat al dictaturii zise Regale și a început operativ la 21 decembrie 1937, când Dimitrie Lupu, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, a refuzat cererea de a falsifica rezultatul alegerilor parlamentare din 20 decembrie 1937.

Partidul unic de stat construit de Regele Carol II pentru presupusa reușită a dictaturii personale a fost constituit, în loc de legionari, cu hoți și cu mafioți care aveau afaceri necurate. Aceștia se temeau de politica legionară, zisă „primatul ordinii morale în viața publică”.

Înainte de toți hoții și de toți mafioții, aparatul represiv al României: Siguranța, S.S.I., Poliția, Jandarmeria și Tribunalele Militare. Marele secret al aparatului represiv al României era

comercializarea măsurilor de ordine publică și, mai ales, comercializarea sentințelor de condamnare publică.

Sursa cea grasă era Partidul Comunist care obținea fonduri bănești de la întreprinderile evreiești și care cu aceste fonduri plătea Poliția Secretă și Tribunalul Militar.

Marea vinovăție de pedepsit a legionarilor a fost refuzul acestora de a se înțelege financiar cu anchetatorii și cu judecătorii.

Dat fiind refuzul de imoralitate a magistraților civili, dictatura carlistă a trecut procesele politice la Justiția Militară. Și dat fiind sentimentul de onoare al ofițerilor combatanți, dictatura carlistă a schimbat structura completelor de judecată: de la 5 ofițeri combatanți s-a trecut la 3 și apoi la niciun ofițer combatant în completele de judecată.

Începând cu dictatura carlistă, toate procesele politice au fost decise în numele Armatei nu de ofițeri combatanți, ci de magistrați militari.

Ce s-a întâmplat în acea epocă a dictaturii carlisto-antonesciene, în niciun caz nu putea fi adevărata justiție.

Tribunalele militare au fost spectacol de teatru.

Primul proces al lui Corneliu Z. Codreanu, din 19 aprilie 1938, terminat cu condamnarea la 6 luni, a avut două scopuri: un scop diversionist, pentru a arunca responsabilitatea asupra persoanei profesorului Nicolae Iorga, care a semnat reclamația și care a căzut în capcană din alte motive decât înțelepciunea și prevederea.

Al doilea scop a fost de testare a reacției din partea Germaniei, știindu-se că legionarii erau în România singurii, chiar absolut singurii prieteni sinceri și singurii partizani loiali ai Germaniei.

La Ambasada Germană din București funcționau două voințe paralele: Arthur Konrady, care era șeful organizației național-socialiste, și ambasadorul Wilhelm Fabricius, în a cărui intimitate Mihail Morusoff plasase o frumoasă spioană cu numele de doamna Butculescu.

Dictatura carlistă nu știa deocamdată care e mai tare dintre cele două voințe și care dintre ele decide opțiunea fűhrerului Adolf Hitler.

Scopul dictaturii carliste era procesul cel mare, care a început la 23 mai și s-a terminat la 27 mai 1938.

Același procuror, colonelul Vasile Zeciu, și același președinte judecător, colonelul Constantin Dumitru.

Rechizitoriul a fost semnat pentru ziare și a fost pronunțat în instanță de maiorul Radu Ionescu, un specimen aparte.

În instanță la proces a citit numai o parte din rechizitoriul publicat în ziare.

În septembrie 1940 și-a salvat hoitul, denunțând legionarului Const. Iepure-Constantinescu adresa secretă unde se ascunde șeful său, colonelul Vasile Zeciu.

În 1941-1944 a devenit directorul Închisorii Aiud și bătea deținuții politici legionari cu 100 lovituri la spate, în fața propriului său copil de 12 ani, pentru a-i face educație de viitoare fiară.

În dimineața de 24 august 1944 a eliberat pe comuniști, oferindu-le revolvare și cerându-le să nu plece fără a omorî pe adversarii lor legionari.

A fost refuzat cu indignare.

Procesul lui Corneliu Z. Codreanu din 23-27 mai 1938.

Acuzația de trădare n-a fost justificată cu argumentul de a suprima democrația și de a institui dictatura.

Carol II a instituit dictatura după ce a subminat și a sabotat democrația timp de 8 ani.

În plus, era evidentă deosebirea dintre dictatura personală de sus în jos, a lui Carol al II-lea și dictatura populară de jos în sus, a lui Corneliu Z. Codreanu.

Acuzația de trădare n-a fost justificată cu argumentul de a utiliza violența ca armă politică și de a institui un regim de teroare, întrucât nu era greu de văzut că toate violențele făcute de legionari au fost contra-violențe la violențele începute și excitate de autoritățile statului, presupuse a apăra legea prin aplicarea ei.

În plus, Corneliu Z. Codreanu, atunci, în ianuarie-martie 1938, a dat publicității nu puține ordine secrete ale Ministerului de Interne cu semnătura Armand Călinescu și ale Inspectoratului

Jandarmeriei cu semnătura general Ion Bengliu, de aplicare în teren a celei mai feroce terori de stat.

Idem acuzarea de trădare n-a fost justificată cu argumentul subversivității clandestine.

Mișcarea Legionară n-a avut organizații teritoriale care pot fi ușor infiltrate de polițiști cu acoperire, ci a avut organizații pe cuiburi, autoconstituite pe bază de dragoste și încredere și care nu pot fi penetrate și manipulate de polițiști cu acoperire.

Acuzația nu putea fi formulată: primo, din cauza complicității dictaturii carliste cu legile masonice bazate pe loji secrete și secundo, pentru că aceeași organizare au avut în faza de opoziție fascismul italian și național-socialismul german, cu care dictatura carlistă se voia înrudită ideologic.

Organizarea internă se schimbă de la sine, odată cu trecerea de la opoziție la guvernare.

Acuzarea de trădare în sarcina lui Corneliu Z. Codreanu a fost justificată cu: a) deținere și publicare de acte secrete ale Ministerului de Interne și b) legături anti-românești cu o putere străină care în proces n-a fost nominalizată, dar care, știa toată lumea, nu putea fi decât Germania.

Politica externă istorică a poporului român este deschidere culturală spre întreg Occidentul și alianță militară cu Occidentul care apără granița de est a Europei.

Nu cu Occidentul care abandonează și nu cu Occidentul care vinde estul Europei, ci cu Occidentul care are interes, putere și voință de a apăra granița de est a continentului, adică istmul ponto-baltic.

În epoca celui de al Doilea Război Mondial, România, la fel ca întreaga Europă de est, nu avea de ales decât între Germania și Rusia.

Germania care nu anexează, nu deznaționalizează și nu comunizează și Rusia care anexează, deznaționalizează și comunizează.

Tertium non datur la epoca aceea 1937-1941.

Chiar dacă victoria finală nu era a Germaniei, în politică la fel ca în război, tactica e subordonată strategiei, dar are prioritate

asupra acesteia. Și tactica este să ne păstrăm granițele etnice, independența națională, plus propria Armată.

Proiectul lui Corneliu Z. Codreanu din decembrie 1937 nu excludea, ci completa alianța României cu Franța și Anglia.

În politică, la fel ca în toate: trebuie să ai viitorul în minte și trebuie să te aperi preventiv, ante-factum și nu ulterior, post-factum.

A doua acuzație de așa-zisă trădare a fost publicarea ordinelor secrete de practicare a terorii de stat de către Armand Călinescu în numele Ministerului Afacerilor Interne și de generalul Ion Bengliu- colonel Ștefan Gherovici, în numele Inspectoratului General al Jandarmeriei.

Evident, ordine abuzive înlocuind libertățile cetățenești, drepturile omului și prevederile Constituției. Iar dacă considerăm abuzul a fi trădare, atunci trădarea nu-i la victime, ci este la agresori.

Agresorii erau Regele Carol II, Armand Călinescu, Victor Iamandi, Mihail Morusoff și generalul Gavrilă Marinescu.

Clar ca lumina zilei.

Completul de judecată: colonel Const. Dumitru, locotenent-colonel Nicolae Ionescu, maior Dumitru Grumăzescu, căpitan Gh. Bărdacă și căpitan Nicolae Dumitrescu, prim procuror maior magistrat Ionescu Radu, grefier Tudor Petre.

Actori dresați, judecând teatru pe scenă.

Procuror acuzator în instanță: maior Radu Ionescu.

Grefier: Petre Tudor.

În sala de judecată au fost aduși numai: ziariști acreditați, avocați apărători, membrii liberi ai familiei Codreanu și numeroși spioni și polițiști.

N-au fost acceptați să pledeze decât următorii avocați: Horia Cosmovici, Lizeta Gheorghiu, Sebastian Radovici, Emil Zgoanță și Const. Hentzescu.

Printre cei neacceptați să pledeze: Scarlat Spirescu din București și Nicu Păun din Buzău.

N-a venit să pledeze marele avocat Nelu Ionescu din Iași, care l-a apărat pe Corneliu Z. Codreanu în toate procesele anterioare.

În schimb, s-a prezentat să pledeze Lizeta Gheorghiu, o juristă super-talentată și agentă a Siguranței Generale a Statului.

Corneliu Z. Codreanu o cunoștea a fi spioană și tocmai pentru a raporta mai sus i-a dictat testamentul său civil, din care se vedea a nu poseda avere materială.

Din 117 martori ai apărării au fost acceptați și audiați numai 17, între care prof. Nichifor Crainic și generalul Ion Antonescu.

Regele Carol II se aștepta ca Nichifor Crainic să acuze pe Corneliu Z. Codreanu. Dimpotrivă, prof. Nichifor Crainic a depus în favoarea lui Corneliu Z. Codreanu.

Generalul Ion Antonescu a fost acceptat cu scopul ca prin apărarea lui Corneliu Z. Codreanu să se compromită în fața Angliei care avea încredere numai în persoana sa.

Generalul Ion Antonescu a răspuns cu perfectă hotărâre la toate cele trei întrebări:

a) publicarea ordinelor secrete ale Ministerului de Interne nu este trădare, ci este datorie cetățenească;

b) în convorbirile dintre el și Corneliu Z. Codreanu, acesta n-a avut decât comportare respectuoasă și gândire de colaborare cu Regele Carol II;

c) privitor la acuzația de trădare în favoarea Germaniei, generalul Ion Antonescu și-a afirmat convingerea de total devotament patriotic a lui Corneliu Z. Codreanu și drept dovadă s-a îndreptat spre boxa acuzatului și i-a întins mâna lui Corneliu Z. Codreanu, strângând-o cu putere.

Nici nu se putea o depoziție mai pozitivă și mai curajoasă.

Așa-zisele dezbateri ale acestui proces sunt reproduse și analizate de prof. Gh. Buzatu, în cartea sa, editată în 1993.

Așa-zisele dezbateri ale procesului s-au terminat seara târziu, 27 mai 1938.

Evenimentul hotărâtor s-a petrecut o jumătate de minut înainte ca jandarmii să-l ia pe Corneliu Z. Codreanu pentru a-l duce la Închisoarea Jilava.

Desigur din ordinul lui Mihail Morusoff, Lizeta Gheorghiu atacă pe Corneliu Z. Codreanu cu următoarele: „Căpitane, trebuie

să nominalizați un înlocuitor al d-voastră la comanda legionarilor din libertate. Vă propun pe prof. Horia Sima, care are avantajul de a nu fi cunoscut de agenți ai Siguranței și de a se putea deplasa liber.”

Corneliu Z. Codreanu răspunde prompt și hotărât: „Nu, Horia Sima să se limiteze la strângerea cotizațiilor din teren și la predarea lor către Comandantul de Prigoană.”

Fraza e auzită de Horia Cosmovici și de Scarlat Spirescu, care erau de față în apropiere.

Corneliu Z. Codreanu a fost luat de jandarmi și din acel moment nu a mai fost văzut de legionari.

Sala de ședință s-a golit.

Afară în stradă așteptau legionarii liberi care nu fuseseră admiși să intre în Tribunal.

Lizeta Gheorghiu le comunică: „Căpitanul a nominalizat pe prof. Horia Sima ca înlocuitor al său la comanda Mișcării Legionare. Martor este Horia Cosmovici care a fost de față și care a auzit așa cum am auzit și eu.”

Horia Cosmovici nici n-a confirmat și nici n-a infirmat, fiind probabil înfricoșat de teroarea de stat și fiind sub influența protectoare a Lizetei Gheorghiu.

Agenții Siguranței Generale au intervenit împrăștiind lumea să se risipească și să nu se facă comentarii.

Avocatul Scarlat Spirescu, fiind de față, a încercat să nege afirmațiile Lizetei Gheorghiu dar a fost arestat și claustrat în lagărul de la Miercurea-Ciuc.

Astfel, prin Lizeta Gheorghiu, s-a făcut instalarea lui Horia Sima la conducerea comandamentului de prigoană și ipso facto la conducerea întregii Mișcări Legionare.

A se reține data de 27 mai 1938, când Corneliu Z. Codreanu a fost condamnat la 10 ani închisoare și când Horia Sima a fost instituit la conducerea Mișcării Legionare. Este aceeași zi din calendar cu data de 27 mai 1821, când, prin decizia Ordinului Masonic, a fost asasinat Tudor Vladimirescu, în favoarea lui Alexandru Ipsilante și al Eteriei grecești.

Destinele sunt similare, poate că și instanțele judecătorești sunt aceleași.

Mișcarea Pandurilor este Mișcarea Legionară din secolul XIX și Mișcarea Legionară este Mișcarea Pandurilor din secolul XX.

Tudor Vladimirescu este Corneliu Z. Codreanu din anul 1821 și Corneliu Z. Codreanu este Tudor Vladimirescu din anul 1938.

Nominalizat de Lizeta Gheorghiu, Horia Sima a devenit și a rămas șeful unic absolut al Mișcării Legionare: nu în virtutea recunoașterii și acceptării de legionari și nu în virtutea pasivității legionarilor care nu se mai interesau de mișcare, ci în virtutea arestării și claustrării legionarilor contestând pe Horia Sima și în virtutea lăsării în libertate și în activitate a legionarilor care recunoșteau și acceptau șefia lui Horia Sima.

Intrigă perfect gândită și perfect regizată de Mihail Morusoff: patronul politic al lui Horia Sima și atotputernicul șef al întregului aparat de spionaj și represiune din dictatura carlistă.

Consolidarea și definitivarea șefiei lui Horia Sima s-au realizat ulterior, în iunie 1940, când prof. Ion Zelea Codreanu l-a recunoscut „fiul meu sufletesc și urmașul Căpitanului” și în septembrie 1941 când noul dictator, generalul Ion Antonescu, a optat pentru ramura simistă și nu pentru ramura condrenistă a Mișcării Legionare.

Când prof. Ion Zelea Codreanu și apoi generalul Ion Antonescu s-au lămurit: era prea târziu și Horia Sima nu a mai putut fi scos de la conducerea Mișcării Legionare.

Revenim la evenimentele din iunie 1938.

În lagărul de la Miercurea-Ciuc au venit ambele informații. Întâi informația condamnării lui Corneliu Z. Codreanu și apoi informația arestării legionarilor din Comandamentul de Prigoană.

În dimineața de 16 iunie 1938 suntem aduși la cancelarie, luați în primire de jandarmi sub comanda căpitanului Pișchir și trimiși la București pentru proces: ing. Gh. Clime, principele Alex. Cantacuzino, prof. Vasile Cristescu, ing. Eugen Ionică, ing. Virgil Ionescu, jurist Alexandru Cristian-Tell, jurist Mihail Polihroniade,

ing. Aurel Serafim, jurist Nicolae Totu, jurist Radu Budișteanu, economist Dobre Bănică, comerciant Gh. Apostolescu, economist Gheorghe Istrate, prof. Sima Simulescu, jurist Traian Cotigă, teolog Gheorghe Furdui, prof. Grigore Cristescu, preot Nicolae Georgescu-Edineți, dr. Paul Craja, dr. Șerban Milcoveanu.

În total 20 de persoane reprezentând, în viziunea dictaturii carliste, Statul Major Legionar, complice la trădare cu Corneliu Z. Codreanu.

Câteva precizări.

Preotul Nicolae Georgescu-Edineți, dr. Paul Craja și dr. Șerban Milcoveanu nu făceam parte din Statul Major Legionar și noi aveam numai încrederea și iubirea Mișcării. Preotul Nicolae Georgescu-Edineți era inclus în proces pentru a pedepsi corpul preotesc care din ce în ce mai mult sprijinea Mișcarea Legionară. Idem dr. Paul Craja a fost inclus în proces pentru a pedepsi pe macedoneni care în cvasiunanimitate sprijineau Mișcarea Legionară. Idem dr. Șerban Milcoveanu a fost inclus în proces ca președinte al U.N.S.C.R. și pentru a pedepsi studențimea română încadrată în Mișcarea Legionară.

De la Miercurea-Ciuc la București am fost transportați într-un vagon cu jandarmi înarmați la ambele extremități și care în stații coborau și înconjurau vagonul pentru a nu lua contact cu nimeni.

S-a călătorit toată noaptea. Probabil un tren accelerat.

În compartimentul ing. Gh. Clime s-a decis evadarea: prof. Vasile Cristescu, care să ia comanda organizațiilor Totul pentru Țară, principele Alex. Cantacuzino, care să ia comanda corpului de sacrificiu Moța-Marin și Gheorghe Istrate, care să ia comanda Frățiilor de Cruce.

Evadarea s-a produs prin zvârlire pe fereastră când trenul încetinea să se apropie de gara Brașov.

Gheorghe Istrate n-a putut sări pe fereastră din cauza felinarelor aprinse pe laturile căii ferate.

Evadarea a fost sesizată numai 4 ore mai târziu, când dimineața am ajuns la Închisoarea Jilava și s-a făcut predarea noastră nominală.

Scopul evadării a fost să înlocuiască Comandamentul de Prigoană despre care se auzise că a fost arestat și cei nearestați s-au ascuns, devenind inactivi.

Despre Horia Sima nu auzisem nimic.

Introduși în celulele Închisorii Jilava, unul dintre noi a găsit pe un perete, grafiat cu un cui, un text scris de Corneliu Z. Codreanu și care se termina cu fraza: „Cu Dumnezeu înainte!”. Domnul ing. Gheorghe Clime, în asentimentul întregului Statul Major Legionar, a decis ca aceste cuvinte, „Cu Dumnezeu înainte!” să fie salutul oficial al Mișcării Legionare.

Am transmis după decembrie 1989 această decizie, dar nu s-a luat în seamă.

Tribunalele Militare din epoca dictaturii carliste au fost niște spectacole de teatru cu aceiași actori, același scenariu și același regizor.

Singura schimbare: căpitanul de justiție militară, Țăranu, în locul maiorului de justiție militară Radu Ionescu.

O singură acuzație și anume complicitatea noastră cu Corneliu Z. Codreanu la vinovăția sa de dublă trădare, dovedită de sentința premergătoare a condamnării lui Corneliu Z. Codreanu de către același tribunal. Scopul acestei condamnări este generoasa ofertă să ne recăpătăm libertatea prin inversarea gândirii și inversarea convingerilor. În capcană a căzut unul singur dintre noi, și anume preotul Grigore Cristescu, profesor de omilectică la Facultatea de Teologie din București.

S-a dezis de Mișcarea Legionară și a condamnat pe toți legionarii, dar cel mai mult pe dl ing. Gh. Clime.

Președintele, colonelul Constantin Dumitru îl stimula în dezvăluiri și acuzații, dar dl ing. Gh. Clime nu l-a onorat cu niciun răspuns și i-a arătat mai multă milă decât dispreț.

Secretul trădării preotului Grigore Cristescu era dependența de alcool și frica de a i se refuza alcoolul odată cu detenția.

Ne-au apărat aceiași avocați, în frunte cu Horia Cosmovici, unul dintre cei mai strălucitori avocați ai justiției Române.

O inteligență greu de egalat și imposibil de întrecut.

Tatăl meu, Jean Milcoveanu a angajat și un avocat celebru: Petrișor Viforeanu, fiul procurorului de la Înalta Curte de Casație și Justiție.

Socrul inginerului Eugen Ionică, acuzat în proces, era generalul Neculce: descendentul cronicarului Ion Neculce, primar mereu reales al orașului Fălticeni și erou din războiul 1916-1919. Generalul Neculce, timp de trei zile, de dimineața până seara, a stat în picioare în fața completului de judecată, exact ca statuia care reprezintă Judecata Istoriei.

Baza juridică a procesului a fost acuzația de complicitate cu trădarea lui Corneliu Z. Codreanu, complicitate dovedită nu cu participare ante-factum, ci cu aprobare post-factum.

Legea invocată era articolul 209 din Codul Penal. Regele Carol II a alcătuit acest articol din Codul Penal, astfel încât putea condamna la mulți ani de închisoare pe orișicine în România.

Acest articol 209 al Codului Penal a fost votat în Parlamentul din 1936 mulțumită asigurărilor date de ministrul Justiției, Valer Pop că *nu va fi niciodată aplicat*.

La începerea procesului, un devotat secretar al organizației Prietenii Legionarilor i-a adus d-lui ing. Gh. Clime o copie de pe ordinul primit de Tribunalul Militar. Ordinul provenea de la Palatul Regal prin Ministerul de Război și toți aveau condamnări de 7 și 9 ani, în afară de doi: dr. Paul Craja și dr. Șerban Milcoveanu, care aveau numai 5 ani.

Pe parcursul procesului a intervenit Patriarhul Miron Cristea și astfel preotul Nicolae Georgescu-Edineț a primit condamnare 1 an și jumătate în loc de 7 ani închisoare. Iar cele declarate în instanță de dr. Paul Craja și de Șerban Milcoveanu au determinat Tribunalul Militar să majoreze pedeapsa de la 5 ani la 7 ani.

Sentința ne-a fost citită în închisoarea Jilava de căpitanul Țăranu, care ne-a anunțat posibilitatea de apel sau recurs la Înalta Curte de Casație și Justiție Militară.

Scopul apelului sau recursului era de natură psiho-socială, și anume ca, pe parcursul celor 31 de zile ale lunii iulie 1938, să retractăm cele declarate în timpul procesului și să trădăm, ipso facto, prin recunoașterea acuzațiilor aduse lui Corneliu Z. Codreanu.

Nu s-a produs nicio defecțiune și, la 31 iulie 1938, toți acuzații nu și-au dezis solidaritatea cu Corneliu Z. Codreanu.

Astfel, pe tot parcursul lunii iulie 1938, am stat în Închisoarea Jilava, în așteptarea soluționării apelului sau recursului de către așa-zisa Înalta Curte de Justiție și Casație Militară.

Două evenimente pe parcursul lunii iulie 1938.

Primul eveniment.

Din celule eram scoși în curte, „pentru aer și soare“ în mod neregulat.

De două-trei ori am fost scoși laolaltă cu comuniștii. Probabil să se vadă comportamentul nostru reciproc. Domnul ing. Gh. Glime îl cunoștea pe șeful comuniștilor, un avocat Vasiliu din Iași, care după 15 ani închisoare pentru evenimentele de la Odesa, 1917-1919, acum executa o pedeapsă de 2 ani pentru o scrisoare trimisă lui I.V.Stalin în favoarea lui Cristian Rakovski, condamnat la moarte.

În alte zile eram scoși numai noi în curte, probabil pentru a se afla ce discutăm între noi.

De cele mai multe ori eram scoși în curte succesiv câte unul pentru o jumătate de oră. Într-o zi, eu priveam pe fereastră și dl ing. Gh. Clime, singur în curte, mergea în cerc cu mâinile la spate.

Deodată, pe un zid interior al Închisorii Jilava, apare o persoană care întreține o conversație de câteva fraze cu dl ing. Gh. Clime.

Recunosc persoana: studentul de la medicină, Mihail Vârfureanu, suspectat de mine că este spion infiltrat de Siguranță în Corpul Studențesc Legionar din București.

La revenirea în celulă, dl ing. Gh. Clime îmi spune că s-a recomandat legionar și s-a oferit să facă legătura între noi, cei din închisoare, și legionarii liberi de afară.

Dl ing. Gh. Clime n-a căzut în capcană și i-a spus că n-are niciun mesaj de transmis.

La începutul lui noiembrie 1938 Horia Sima a demis de la comanda Corpului Studențesc Legionar pe Bartolomeu Livezeanu și pe Laurian Țâlnaru, iar în locul lor a numit pe Mihail Vârfureanu.

Între alte fărâdelegi, acesta, la 7 iulie 1938, a capturat-o pe Nicoleta Nicolescu și a predat-o Poliției pentru a fi asasinată și incinerată.

Al doilea eveniment.

Procesul fiind în recurs, regulamentul Închisorii militare Jilava îngăduia ca o dată pe săptămână să ne viziteze familia, pentru a ne aduce rufe curate și supliment alimentar.

Vizitele aveau loc la grefa închisorii. Jumătate din cameră avea din tavan la podea o rețea de metal: de o parte erau vizitatorii, de o parte eram noi și conversațiile se desfășurau prin găurile rețelei. Găurile erau atât de mici încât nu se putea transmite nimic.

Cealaltă jumătate a camerei avea o masă, de o parte avocații apărători și de cealaltă parte deținutul apărât. În procesul nostru, avocatul Horia Cosmovici și din partea noastră dl ing. Gh. Clime.

În mijlocul camerei, un plutonier care supraveghea convorbirile.

Tribunalul Militar București este în subordinea Corpului II Armată.

Tatăl meu, Jean Milcoveanu, fost magistrat civil, a cerut o audiență și a fost primit chiar de comandatului Corpului II Armată, generalul Iosif Iacobici. La relatările nu critice, dar interrogative ale tatălui meu, generalul Iosif Iacobici a plecat privirea și a spus: „Da, se fac abuzuri și nedreptăți cu acești tineri“.

Tatăl meu a înțeles că ordinele veneau mai de sus și în continuare a cerut audiență la ministrul de război și la Palatul Regal.

Despre aceste audiențe am aflat numai după ianuarie 1939 și le voi relata mai jos.

Al treilea eveniment.

Părinții mei, fiind mari agricultori, n-au mai putut veni la București, fiind ocupați cu treieratul grâului. În locul lor a venit cu rufe și alimente fratele meu, ing. Dan Milcoveanu, care absolvise Politehnica din Timișoara și care în Mișcarea Legionară din Banat avea gradul de instructor legionar.

În timpul vizitei îmi cere să pun urechea la rețeaua de metal și îmi șoptește: „Nu pierdeți speranța și păstrați-vă curajul. Căpitanul

va fi omorât, dar Mișcarea Legionară merge înainte și va învinge pentru că s-a născut un nou Căpitan!“

Întorc capul și întreb: „Cum!? Voi, de afară, ați ajuns la concluzia morții Căpitanului?“

El îmi șoptește: „Da! Dar Mișcarea are un nou Căpitan!“

Eu întreb: „Și cine este acest nou Căpitan?“

Cu oarecare ezitare și cu mare precauție să nu fie auzit de plutonierul supraveghetor, fratele meu îmi răspunde: „Horia Sima.“

Întors în celulă îi raportez d-lui ing. Gh. Clime și adaug părerea mea: „Dacă au ajuns la această concluzie, involuntar vor face ce nu trebuie. Vor grăbi moartea Căpitanului.“

Domnul ing. Gh. Clime m-a pus să relatez în fața celorlalți și în unanimitate s-a luat următoarea decizie cu trei puncte:

Punctul 1: „Horia Sima părăsește Bucureștiul, se duce în comuna sa natală și de acolo va veni numai când va fi chemat.“

Punctul 2: „Avocatul Ion Antoniu-Pâsu este numit șeful Comandamentului de Prigoană și va exercita comanda asupra întregii Mișcări Legionare din afară.“

Punctul 3: „Legionarii liberi și legionarii ascunși vor asculta numai de ordinele avocatului Ion Antoniu-Pâsu și nu vor face nimic din ce va spune Horia Sima.“

Reproduc cele de mai sus ca depoziție de martor cu depunere de jurământ.

Această împotrivire a Statului Major Legionar a fost transmisă afară prin avocatul Horia Cosmovici.

Eram la grea închisorie, unde primeam vizita mamei mele, Margareta Milcoveanu, și de la trei metri distanță n-am auzit cu urechile, dar am văzut cu ochii scena când dl ing. Gh. Clime dicta și când Horia Cosmovici dădea din cap în semn că a auzit și că va transmite.

După decembrie 1989 am încercat să confirm cele relatate mai sus, dar Horia Cosmovici a răspuns: „Nu-mi aduc nimic aminte din ce spune Milcoveanu.“

În cartea sa „Fără Căpitan“, Constantin Papanace notează că, în iulie 1938, a asistat la un acces de înverșunare a lui Horia

Sima împotriva dlui ing. Gh. Clime și că el, C. Papanace, nu-și poate explica de unde atâta înverșunare, pe deasupra nemotivată, a lui Horia Sima împotriva d-lui ing. Gh. Clime, aflat în închisoare.

Câteva zile mai târziu, Ion Antoniu-Pâsu este arestat de Poliție și internat în lagărul de la Miercurea-Ciuc, unde a fost asasinat în masacrul din 22 septembrie 1939.

Adus în lagărul de la Miercurea-Ciuc la sfârșitul lui iulie 1938, Ion Antoniu-Pâsu a spus legionarilor din celulă: „Am fost trădat de Horia Sima. Era singura persoană care cunoștea adresa unde eu mă ascundeam.“

Sursa mea informativă este avocatul Onu, comandant legionar și originar din Huși.

La data aceea, 1938, lucrurile erau inexplicabile. Nimeni nu credea în trădare și maximum ce se putea spune despre Horia Sima era că este o minte nativă de anarhist iresponsabil. Lucrurile s-au lămurit târziu, chiar foarte târziu, și anume în 1961, când, în Închisoarea Aiud, colaboratorul lui de încredere, Victor Biriș, a făcut mărturisiri aproape complete și a dat pe față colaborarea secretă dintre Horia Sima ca factor de execuție și Mihail Morusoff ca factor de comandă.

Revenim la vara 1938.

În luna iulie 1938 am fost în Închisoarea Jilava în speranța autorităților că de frica anilor de detenție vom capitula și vom trăda. Eram 19 și niciunul dintre noi n-a arătat vreun semn de slăbiciune sau vreo înțelegere de tranzacție cu autoritățile stăpâne pe România.

În ultima zi din iulie 1938, Înalta Curte de Casație și Justiție Militară a respins recursul făcut de avocații noștri și, în aceeași noapte, toți 19 am fost transferați, sub paza jandarmilor, la Închisoarea din Râmnicu-Sărat.

În sistemul penitenciar din România, era închisoarea cea mai rea, pentru *devitalizarea și reificarea „viețașilor“*.

„Viețașii“ sunt cei condamnați la muncă silnică pentru crimă cu repetiție și comportament de fiare sălbatice imposibil de recuperat pentru societate.

Ni s-au luat hainele civile și ne-au îmbrăcat în pseudo-uniforme rupte, de ocnași.

Ni s-au luat amprente digitale și am fost fotografiati din față și din profil.

Am fost introduși fiecare în câte o celulă mică și supramurdară.

Eu am căpătat celula 25 de la etaj.

Tavanul de fier ondulat, care vara dogorea de căldură și iarna era rece ca gheața.

Pat de fier, vechi de multe decenii. În loc de saltea, o rogojină măcinată de timp și cu urina defunctului premergător.

Nu mii, ci milioane de ploșnițe care se suiau pe tavan și cădeau exact unde ne așezam.

Pentru urină, în celulă.

Pentru scaun, o dată pe zi, când ne venea rândul, și numai trei minute.

Apa de băut era într-un butoi și avea pe ea fel de fel de vietăți, iar noi ne luam litrul de apă într-o gamelă de pământ ars.

Masa era inexistentă: o felie de mămligă în loc de pâine și de trei ori pe zi o apă fiartă cu 10 boabe de fasole și multă boia de ardei.

În prima zi masa ne-a fost adusă de un „viețăș“ de la bucătăria închisorii și ne-a spus: „Noi nu ne atingem de această mâncare. E vai de voi dacă nu aveți mâncare de la familii.“

Jandarmii erau instruiți să ne urască și să ne insulte.

Două zile a funcționat un medic civil, dr. Harbuz, care aproape că plângea când ne vedea. După două zile a venit un medic militar evreu, mi se pare Radovici, care n-avea niciun fel de sentiment.

Comandantul închisorii, maior de jandarmi, Varo, care de la 16 iunie 1938 avusese în pază la Închisoarea Doftana pe Corneliu Z. Codreanu.

Închisoarea Râmnicu-Sărat este construită în apropierea gării și era înconjurată de un zid înalt cu turele pentru supraveghere.

La 1 august 1938 am fost aduși simultan: a) Statul Major Legionar de la Închisoarea Jilava; b) Nicadorii și Decemvirii de la Închisoarea Aiud și c) Corneliu Z. Codreanu de la Închisoarea Doftana.

Noi am fost introduși în celule din corpul principal. Corneliu Z. Codreanu, singur în celula de la parter, aripa din stânga a închisorii. Iancu Caranica era singur în celula de pedepsă care era în aripa dreaptă a închisorii.

Această din urmă celulă n-avea fereastră și cândva era folosită pentru pedepsire.

Două zile mai târziu au fost aduși de la Închisoarea Cluj doi comandanți legionari ai Transilvaniei: căpitanul Emil Șiancu și dr. Ion Banea. Evident, au fost aduși pentru a completa numărul de 21 în locul preotului Grigore Cristescu care, după trădare, a fost pus în libertate și preotul Nicolae Georgescu-Edinești care a fost condamnat numai la un an și jumătate. Această necesitate de completare a numărului de 21 era urmare a promisiunii făcute de Carol al II-lea forțelor din Occident: Corneliu Z. Codreanu și 20 de așa-ziși complici.

O lună mai târziu, la începutul lui septembrie 1938, a fost adus principele Alexandru Cantacuzino.

Nu atunci, ci ulterior am elucidat împrejurările arestării.

Horia Sima, încă din 17 iunie 1938 a încercat să le afle ascunzătorile și să stabilească relații. Prof. Vasile Cristescu a refuzat orice relație și Horia Sima i-a aflat adresa numai în ianuarie 1939. Cu principele Alex. Cantacuzino a mers mai ușor și Horia Sima a intrat în relație la sfârșitul lui august 1938. După ce i-a aflat toate gândurile și i-a identificat principalele legături i-a propus mici servicii personale. Principele Alex. Cantacuzino a acceptat să fie vizitat la adresa secretă de soția sa, Flori, născută Milcoveanu și vară primară cu mine. Astfel, în dosarele din arhive, se scrie că ascunzătoarea principelui Alex. Cantacuzino a fost identificată prin urmărirea pas cu pas a soției sale. În realitate, Mihail Morusoff îi cunoștea adresa secretă de la Horia Sima și aranjamentul cu urmărirea soției a avut scopul de camuflare a adevăratei surse informative. Procedul e practicat de toate Polițiile Secrete politice și non-politice: *acoperirea sursei informative*.

În Închisoarea Râmnicu-Sărat, persoana mea a avut celula 25 de la etaj. Exact sub mine, la parter, era Nicolae Constantinescu,

la parter exact în față era dl ing. Gh. Clime, la etaj, în stânga mea era dr. Ion Banea și la etaj în dreapta mea era Nicolae Totu, iar în următoarea celulă principele Alex. Cantacuzino.

Această topografie a celulelor mi-a permis să aud prin vizetă foarte importante convorbiri cu dl ing. Gh. Clime.

Trebuie să le reproduc din datorie față de adevărul istoric.

Convorbirile, la plural, dintre Nicolae Constantinescu și ing. Gh. Clime.

Nicolae Constantinescu era supra-furios și avea perfecte motive.

După 5 ani de detențiune la Închisoarea Aiud, Nicadorii și apoi Decemvirii stabiliseră o relație de bunăvoință cu autoritățile și chiar obținuseră prietenii de totală încredere.

Aflând de arestarea și condamnarea lui Corneliu Z. Codreanu, Nicadorii și Decemvirii au făcut planul să evadeze, să vină la București și în ilegalitate să constituie o forță de contralovitură pentru eventualitatea că se trece la uciderea lui Corneliu Z. Codreanu. Planul era perfect organizat, nu avea nicio fisură și nu putea decât reuși perfect. Dacă Corneliu Z. Codreanu este lăsat în viață, Nicadorii și Decemvirii se întorc în Închisoarea Aiud pentru a-și continua condamnarea oficială.

Conform disciplinei militare, funcționând în Mișcarea Legionară, Nicadorii și Decemvirii au încunoștințat comandamentul de prigoană unde singurele persoane nearestate erau Horia Sima și Const. Papanace.

De la comandamentul de prigoană din București a venit interdicție cu explicația că interdicția de evadare a fost decisă de ing. Gh. Clime.

Nicolae Constantinescu era furios și, în plus, era convins că și la Comandamentul de Prigoană există trădare întrucât, fără explicații și fără necesitate, au fost transferați de la Închisoarea Aiud, cu ceva libertate, la Închisoarea Râmnicu-Sărat, cu claustrare absolut etanșă.

Închisoarea Aiud avea gardieni civili în subordinea Ministerului Justiției; iar Închisoarea Râmnicu-Sărat avea gardieni militari în subordinea Ministerului de Interne.

Din cele auzite și înțelese de mine, dl ing. Gh. Clime a confirmat responsabilitatea de a fi interzis evadarea și a invocat decizia lui Corneliu Z. Codreanu de „tăcere, suferință și răbdare“, întrucât factorul Timp lucrează în favoarea Mișcării Legionare și în defavoarea dușmanilor.

Cu Nicolae Constantinescu am avut convorbiri mai ample prin ferestre, fără să ne vedem. Dânsul scria o carte despre *Onoare*, mai precis despre onoarea Națiunii, cu obligații în plus față de onoarea individuală.

Convorbirea dintre dr. Ion Banea și dl ing. Gh. Clime.

Din 17 aprilie 1938 până la 1 august 1938, dr. Ion Banea și căpitanul Emil Șiancu au fost deținuți în închisoarea civilă din Cluj, unde aveau legături regulate cu legionarii liberi de afară.

Acum, în Închisoarea Râmnicu-Sărat, dr. Ion Banea relatează că prin instigatori neidentificați se instalează „o stare de spirit nesănătoasă și îngrijorătoare printre legionari. Sunt pe cale să piardă din disciplină, să iasă de sub comandă și să răspundă cu acte de violență necontrolată“.

Nu l-am auzit pe dr. Ion Banea pronunțând vreun nume de instigator, dar sensul era că instigările vin de la București la Cluj.

După 1990, dr. Gheorghe Voicu-Vereș mi-a relatat că, în toamna 1938, a fost vizitat de Horia Sima, care i-a cerut să treacă la acte de violență.

Tot după 1990, jurist Filon Lauric, șeful legionarilor din Cernăuți, mi-a spus că, în toamna 1938, a venit de la București Horia Sima, care i-a cerut acte de violență. Filon Lauric l-a refuzat, invocând politica decisă de Corneliu Z. Codreanu și de Vasile Iasinski de „tăcere, suferință și răbdare“. Atunci Horia Sima, în numele Comandamentului de Prigoană din București, i-a retras comanda asupra legionarilor din Bucovina și l-a înlocuit cu Mihai Stănescu, care s-a dovedit a fi agentul provocator al Siguranței Generale a Statului și care, în noiembrie 1938, a provocat acte de violență, complet nejustificate.

Convorbirea dintre principele Alex. Cantacuzino și ing. Gh. Clime.

Convorbirea a avut loc la începutul lui septembrie 1938, când a fost adus la Închisoarea Râmnicu-Sărat.

Principele Alex. Cantacuzino nu credea în succesul politicii de „tăcere, suferință și răbdare” și era de părere că dușmanii Mișcării Legionare nu pot fi aduși la legalitate și înțelegere decât prin riscul de contraviolență la violență și prin producere de frică în persoana Regelui Carol II, cunoscut pentru lașitate și poltronerie. Știu că atunci când era în libertate, înainte de 1 septembrie 1938, a cerut dezlegare de la Corneliu Z. Codreanu și acesta a răspuns din Închisoarea Doftana: „Nu numai că nu-l dezleg, dar îl leg.” Principele Alex. Cantacuzino era comandantului corpului de sacrificiu Moța-Marin și avea ca adjunct pe chimistul Nicoară Iordache.

În Cronologia legionară editată în 1992 la Madrid este menționat un manifest, datat 13 septembrie 1938, redactat și semnat de Alex. Cantacuzino, și nu i se reproduce textul. Probabil că manifestul era intenționat, dar între timp principele Alex. Cantacuzino a fost arestat.

La data aceea, 13 septembrie 1938, principele Alex. Cantacuzino era arestat și claustrat alături de celula mea, în Închisoarea Râmnicu-Sărat și de aici ipoteza, chiar întrebare, dacă nu cumva Horia Sima în posesia manuscrisului l-a tipărit și l-a difuzat tocmai din ordinul lui Mihail Morusoff pentru a înverșuna încă mai mult pe Regele Carol II să treacă la asasinat.

În diferite cărți legionare sau, mai exact, pseudolegionare, se scrie cum că principele Alex. Cantacuzino a fost arestat și adus la Închisoarea Râmnicu-Sărat în ianuarie 1939, eu însă sunt martor de la fața locului și afirm că a fost arestat și adus la închisoarea Râmnicu-Sărat la începutul lui septembrie 1938.

Minciuna e afirmată atât de Horia Sima, cât și de Poliția Secretă Politică din 1938 până în zilele noastre, 2007.

Scopul minciunii este să se camufleze modalitatea prin care a fost identificată adresa secretă a principelui Alex. Cantacuzino și care sursă este Horia Sima, care, în a doua jumătate a lui ianuarie 1939 a plecat din România în Germania. Și deci nu putea fi bănuțit de autor al trădării.

Evenimentul care a decis destinele a fost Acordul de la München din 30 septembrie 1938.

Înainte de a-l analiza, să menționăm ce s-a petrecut cu Mișcarea Legionară pe parcursul lunilor august-septembrie 1938.

Din lagărul de la Miercurea-Ciuc a evadat Victor Silaghi, comandant legionar. În București a fost arestat în ilegalitate Nicoară Iordache, asistent la catedra de chimie anorganică și valoros comandant legionar.

Ministrul de Interne recte Armand Călinescu înființează Lagărul de la Vaslui, semn că teroarea de stat își intensifică prigoana împotriva Mișcării Legionare.

Un amănunt important.

După audiența la generalul Iosif Iacobici, tatăl meu a cerut audiență la ministrul de război, general Gh. Argeșanu, și la Inspectoratul Jandarmeriei, general Ion Bengliu.

Deși amândoi sunt originari din Slatina și au copilărit pe aceeași stradă cu tatăl meu, ambii generali nu l-au primit în audiență și nu i s-a dat nicio explicație.

La Ministerul de Interne, tatăl meu a ajuns până la secretarul nr. 3 al lui Armand Călinescu: un tânăr, Zamfirescu, care s-a arătat cu multă înțelegere și cu dorință de bine.

Tatăl meu a mers și mai sus și a cerut audiență la colonelul Ernest Urdăreanu, cu funcția de mareșal al Palatului Regal.

Ernest Urdăreanu provenea dintr-o veche familie boierească din Slatina și copilărise cu frații mai mici ai tatălui meu.

Ernest Urdăreanu l-a primit în audiență pe tatăl meu și în continuare l-a luat acasă să servească masa împreună.

În timpul mesei, Ernest Urdăreanu îi spune tatălui meu:

„Asta e situația generală și nu trebuie ca Mișcarea Legionară să se afișeze pe scenă, în fața publicului internațional. Spune-le legionarilor să intre în pământ, ca și cum n-ar mai exista și să nu se mai audă în străinătate de existența lor. După ce trece furtuna o să văd ce-o să fac cu băiatul tău.”

Cele pronunțate de Ernest Urdăreanu, tatăl meu le-a transmis avocatului Horia Cosmovici care, din toate probabilitățile,

le-a transmis mai departe avocatei Lizeta Gheorghiu și lui Horia Sima.

După două săptămâni, tatăl meu a cerut din nou audiență, dar Ernest Urdăreanu a refuzat să-l primească.

Trebuie să se fi întâmplat ceva grav.

În 1945 am avut ocazie și în mare secret mi s-a dat voie să citesc dosarul meu individual din arhiva Siguranței Generale a Statului. Am găsit în dosar un raport al discuției dintre Ernest Urdăreanu și tatăl meu. Raportul nu menționa sursa informativă care nu putea fi decât Lizeta Gheorghiu sau Horia Sima.

În niciun caz Horia Cosmovici. Fiind vorba de arhiva Siguranței Generale și nu de arhiva SSI-ului, cred că nu e vorba de Horia Sima care activa în parteneriat direct cu Mihail Morusoff, ci era Lizeta Gheorghiu, veche agentă cu acoperire a Siguranței Generale, întâi împotriva comuniștilor și apoi împotriva legionarilor.

Cele spuse de Ernest Urdăreanu erau de pe poziția unui consilier regal, în același timp înțelept și devotat, dar veneau în contradicție cu politica grupului conducător Mihail Morusoff, Armand Călinescu, Gavrilă Marinescu și Victor Iamandi care vroiau împingerea terorii la etapa a II-a, a crimei și masacrului și care se temeau de instabilitatea psihică a Regelui Carol II.

Dovada că Regele Carol II ar fi putut să-și schimbe decizia de asasinare a lui Corneliu Z. Codreanu poate fi interviul dat unui ziarist englez, în care afirma: „Garda de Fier este o biciușcă pusă la saramură“, deci cu înțeles de lichidare și dispariție.

Recomandarea formulată de Ernest Urdăreanu nu contrazicea, ci confirma politica lui Corneliu Z. Codreanu de „tăcere, suferință și răbdare“.

Să analizăm Acordul de la München din 30 septembrie 1938.

În istoria bimilenară a poporului român, rasismul intolerant și antisemitismul scop în sine au fost produsul situației sigur anormale a României după Primul Război Mondial. Drept pedeapsă în plus de înfrângere, Germania a fost pusă în cămașă de forță cu interdicție de a importa materii prime și cu interdicție de a exporta produse finite.

Urmarea acestui blocaj economic a fost acumularea a șapte milioane de șomeri obligați să opteze pentru comunism mondial sau războiul de revanșă.

Führerul Adolf Hitler și național-socialiștii au determinat opțiunea pentru războiul de revanșă în loc de opțiunea pentru comunismul mondial.

Ceea ce nu credea nimeni, Adolf Hitler și național socialiștii în trei ani au transformat potențialul militar în mașină de război și în al patrulea an, 1938, erau singura putere militară gata de război mondial.

Anglia, Franța și U.R.S.S. nu erau încă capabile de război mondial.

Prim-ministrul Neville Chamberlain și ministrul de externe lord Halifax, în acord cu prim-ministrul Edouard Daladier și ministrul de externe Georges Bonnet, au conceput politica ca, până la înarmarea Angliei și Franței, să direcționeze spre est, împotriva Uniunii Sovietice, mașina de război, gata de acțiune a Germaniei hitleriste.

Din cauza generalului spațiu și generalului ger, Rusia e imposibil de cucerit, având în secolul XX, la fel ca în secolul XIX, posibilitatea retragerii strategice în adâncime.

După reciproca distrugere a armatei germane și a armatei sovietice urma ca Anglia și Franța să intervină pe câmpul de luptă pentru a face pace și a impune ordinea în Europa.

Din această gândire înțeleaptă și prevăzătoare a lui Neville Chamberlain a provenit Acordul din 30 septembrie 1938 de la München, care: a) acorda egalitate de influență Germaniei la petrolul din România și b) desființa din spatele armatei germane fortăreața militară reprezentată de Munții Boemei, Cehia.

Planul guvernului englez în acord cu guvernul francez n-a fost acceptat de Iudaism și Masonerie, care vroiau cât mai repede al Doilea Război Mondial pentru extirparea antisemitismului din Europa și distrugerea național-socialismului german.

În România și, mai exact, la București Acordul de la München a provocat panică mare și înverșunare mortală la grupul

care se angajase în distrugerea Mișcării Legionare și dispariția lui Corneliu Z. Codreanu.

Primul semn de mare dificultate a celor care comandă este intrarea în inactivitate și pasivitate a celor care execută.

Fapte concrete doveditoare.

Încă de la 1 august 1938, familiile celor care eram închiși la Râmnicu-Sărat cereau Inspectoratului Jandarmeriei din Bd. Ștefan cel Mare dreptul să ne viziteze săptămânal, așa cum fuseseră lucrurile în iulie 1938 la Închisoarea Jilava.

Au fost mereu refuzate cu ură și cu amenințări de către teribilul colonel Ștefan Gherovici, șeful direcției politice a Jandarmeriei.

În octombrie 1938 s-au prezentat cu cerere de a ne vizita la Închisoarea Râmnicu-Sărat doamna Maria, soția ing. Virgil Ionescu, doamna Vera, soția juristului Nicolae Totu, și doamna Mary, soția juristului Mihail Polihroniade. De la poartă au fost introduse în biroul colonelului Ștefan Gherovici care, cu extraordinară politețe și cu tot felul de complimente, le-a dat aprobare necondiționată și, cu aceeași politețe și aceleași complimente, le-a însoțit la plecare până la automobilul din stradă.

La fel s-au petrecut lucrurile cu noi, cei din Închisoarea Râmnicu-Sărat. Jandarmii au căpătat brusc politețe și amabilitate. Ni s-au deschis ușile de la celule: să ne vedem între noi și să stăm în curte cât vrem.

Plutonierul Eftimiu de la Serviciul Intendență a venit să ne anunțe că ni se vor da saltele, perne, păaturi, cearceafuri și veselă metalică.

Raiul a ținut cinci zile.

În aceste cinci zile i-am cunoscut de aproape pe Nicadori și pe Decemviri, care toți erau oameni de înaltă clasă, cu intelect și caracter.

Fiind în comuna Milcov, județul Olt, părinții mei n-au apucat să vină în vizită.

Brusc, în ziua de 10 sau 11 octombrie 1938, lucrurile s-au schimbat și au revenit la mizeria dinainte de Acordul de la München.

N-am mai fost scoși din celule, jandarmii au redevenit feroci, plutonierul Eftimiu n-a reapărut și ni s-au astupat micile ferestre cu scânduri din afara gratiilor și astfel să nu mai avem lumină solară.

Noi nu știam ce se întâmplă. Am aflat ulterior, după ianuarie 1939.

Primul care a tras alarma împotriva Acordului de la München a fost Armand Călinescu chiar în dimineața de 1 octombrie 1938.

Fraza auzită de Amedeu Bădescu, șeful Tineretului național-liberal la acea dată:

Armand Călinescu: „Ai auzit ce-au făcut proștii ăia de la Londra?”

Victor Iamandi: „Nu știu.”

Armand Călinescu: „Au recunoscut Germaniei egalitate de influență în România. Aceasta înseamnă că va trebui să punem în libertate pe Codreanu și cu popularitatea lui el va putea ajunge la guvernare în câteva luni. Codreanu trebuie să dispară înainte ca Acordul de la München să-și facă efectul în România.”

Amedeu Bădescu se găsea în biroul lui Victor Iamandi și, înainte de a se retrage, a asistat și a memorat începutul discuției dintre Armand Călinescu și Victor Iamandi.

Informația mi-a fost dată de Amedeu Bădescu (1910-1987) în anul 1960, când dădeam asistență medicală nefericitului său unic copil, pentru hemoragie digestivă prin ulcer duodenal florid, de natură psihogenă.

Următoarea informație o am de la doamna Any Seulescu, din înalta societate a Bucureștiului și directoare de secție în organizația Crucea Roșie Română.

La 10 octombrie 1938, la Palatul Regal a avut loc o ședință secretă a așa-ziselor „Permanențele Statului”:

Regele Carol II

Armand Călinescu

Victor Iamandi

general Gavrilă Marinescu

Mihail Morusoff

Niki Ștefănescu

și, inevitabil, Ernest Urdăreanu.

Din partea armatei n-au fost chemați nici ministrul de război Nicolae Ciupercă și nici șeful Marelui Stat Major, generalul Ștefan Ionescu, zis Țiganu', și a fost chemat generalul Gheorghe Argeșanu, cunoscut ca baionetă oarbă în armată și comandantul Corpului II Armată, București.

S-a decis trecerea terorii de la etapa I, lagăre și închisori, la etapa a II-a, executarea lui Corneliu Z. Codreanu și a celorlalți închiși la Râmnicu-Sărat.

La auzul numelui de Alexandru Cantacuzino, generalul Gh. Argeșanu, pentru prima oară în cariera sa militară, a deschis gura și a pronunțat în numele Armatei cuvântul „Nu“.

Așa am fost exceptați de la asasinare noi, cei 20 ziși Statul Major Legionar“.

În România interbelică: a) nimic nu se făcea fără acordul Armatei și b) orice decizie a armatei se înfăptuia din oficiu.

România era Armata și Armata era România și aceasta fără întrerupere de la Regele Decebal și de la Domnitorul Mircea cel Bătrân.

Comuniștii au anulat această lege istorică.

„Permanențele Statului“ au mai luat următoarele decizii:

a) execuțiile să se facă în absența din țară a Regelui Carol II, auto-invitat la căsătoria Reginei Elisabeta a Angliei.

b) executarea să se facă pe cât posibil cu aparență de legalitate, și anume fuga de sub escortă sau a tentativei de evadare.

c) execuția lui Corneliu Z. Codreanu să fie precedată de tulburări publice, acte anarhice și atentate nereușite, pentru a fi posibilă unica soluție de păstrare a ordinii publice și a siguranței Statului.

Aceste hotărâri au fost luate în secret și constituiau *secret de Stat* pe care îl respectă toate istoriografiile: cea din epoca dictaturii carlisto-antonesciană, cea din epoca ocupației sovietice și dictaturii comuniste și încă mai mincinoși, de istoriografia actuală a anilor de tranziție.

Întrebarea Istoriei și nu mai puțin întrebarea Națiunii sunt dacă aceste hotărâri puteau fi evitate.

„Permanențele Statului“ nu erau Consiliul de Coroană și ele aveau existență și putere în funcție de *voința Regelui Carol II*.

Regele Carol II suferea de instabilitate psihică și oricând își putea schimba deciziile.

Au fost două încercări, poate două posibilități de a-l opri, mai exact de a-l apăra pe Regele Carol II de la decizia de asasinare a lui Corneliu Z. Codreanu. Ambele încercări, adică ambele posibilități au fost anulate de Mihail Morusoff prin intermediul, adică cu utilizarea lui Horia Sima, perfect conștient de ce face și va urma.

Prima posibilitate. Poate o șansă.

La procesul din 23-27 mai 1938 generalul Ion Antonescu a făcut depoziție de martor și Corneliu Z. Codreanu l-a rugat să răspundă la trei întrebări.

Prima întrebare: dacă considera a fi trădare posesia și publicarea ordinelor secrete date Jandarmeriei și Poliției de către titularul Ministerului de Interne.

A doua întrebare: dacă în calitate de militar, în calitate de cetățean și în calitate de cavaler al Ordinului Mihai Viteazul, generalul Ion Antonescu considera pe Corneliu Z. Codreanu a putea fi trădător.

A treia întrebare: dacă în cele câteva întrevederi în 1936, 1937 și 1938 generalul Ion Antonescu a sesizat în gândirea sau în comportamentul lui Corneliu Z. Codreanu ceva putând fi interpretat drept ostilitate prezentă sau ostilitate viitoare față de Regele Carol II.

Generalul Ion Antonescu a răspuns cu perfectă convingere și cu perfectă claritate la toate cele trei între întrebări. Importantă și decisivă era întrebarea a treia, întrucât răspunsul din partea generalului Ion Antonescu putea face pe Carol II să fie întâi rege al Țării și apoi înverșunat contra lui Codreanu.

La anchetarea sa de către Avram Bunaciuși la procesul său de la Tribunalul Poporului, din mai 1946, generalul Ion Antonescu

a menționat cele trei întrebări puse de Corneliu Z. Codreanu și a reprodus cele trei răspunsuri pe care le-a dat atunci, în mai 1938. Declarațiile acestea din mai 1946 ale generalului Ion Antonescu sunt publicate în mai multe cărți și o revistă „Magazin Istoric” după 1990.

În august 1938, Mișcarea Legionară a editat o carte intitulată „Adevărul în procesul lui Corneliu Z. Codreanu”. De editarea cărții s-a ocupat personal și exclusiv Horia Sima și din depoziția generalului Ion Antonescu lipsește a treia întrebare pusă de Corneliu Z. Codreanu și răspunsul celui întrebat. Ce-a făcut Horia Sima a fost din ordinul lui Mihail Morusoff care nu vroia să se schimbe decizia Regelui Carol al II-lea de a asasina pe Corneliu Z. Codreanu.

Factorul subiectiv era decisiv în deciziile Regelui Carol II.

A doua posibilitate. Poate a doua șansă.

Acordul de la München din 30 septembrie 1938 a fost surpriză pentru toată lumea, în afară de legionarii din România.

Procesul de devenire, singur firesc, a) pace și conlucrare în vest cu Anglia și Franța și b) unificarea Europei de către Germania prin expansiune în est.

În Mișcarea Legionară: războiul dintre Germania și Franța era privit drept catastrofa întregii Europe, iar conclurarea dintre Franța și Germania era privită ca singura șansă și marea șansă a întregii Europe, începând cu România.

Politica externă istorică a poporului român este alianța militară și alianța politică cu Occidentul, dar nu cu Occidentul care tranzacționează estul Europei, ci cu Occidentul care are putere și care are voință de a apăra granița de est a Europei, care minimum este istmul ponto-baltic.

În Mișcarea Legionară se cunoștea importanța și influența iudeo-masoneriei și se credea că această atotputernicie urmărește fondarea Israelului european în spațiul carpato-ponto-dunărean.

În Mișcarea Legionară se cunoștea patriotismul lui Zamfir Arbore, șeful Franc-Masoneriei între 1918-1929 și se credea în existența și în puterea Franc-Masoneriei românești, tot atât de patriotă ca Franc-masoneriile din toate celelalte țări ale Europei.

Evident eroare: Zamfir Arbore la fel ca Nicolae Bălcescu, Ion C. Brătianu, Mihail Kogălniceanu etc. a fost înainte de toate bun român.

Vestea Acordului de la München a determinat două acte publice din partea Mișcării Legionare aflată în libertate.

Imediat după Acordul de la München din 30 septembrie 1938, comandamentul de prigoană decide să ajute politica internă a României să se adapteze la egalitatea de influență a Germaniei în România.

Sub semnătura preotului Ion Dumitru-Borșa, prof. Vasile Cristescu și Ioan-Victor Vojen se difuzează un manifest prin care Mișcarea Legionară în toamna 1938 continuă cu aceeași sinceritate și cu aceeași convingere declarațiile de politică externă filo-germană și filo-italiană din decembrie 1937 ale lui Corneliu Z. Codreanu.

Acest manifest semnat de preotul Ion Dumitrescu-Borșa, prof. Vasile Cristescu și Ioan-Victor Vojen: este menționat în Cronologia legionară editată în 1992 și nu este menționat în Cronologia legionară tipărită la 1 ianuarie 1941.

Explicația este foarte simplă: preotul Ion Dumitrescu-Borșa a fost șeful ramurii legionare codreniste anti-simiste.

La 1 ianuarie 1941 era arestat de Horia Sima și declarat dușman, iar în 1992 era decedat de 9 ani, din 1983 și deci nu mai era pericol pentru Horia Sima.

Tot atunci, în raport cu Acordul de la München din 30 septembrie 1938, prof. Vasile Cristescu, în calitate de istoric, elev al lui Vasile Pârvan, și în numele Mișcării Legionare: a) redactează o scrisoare către Regele Carol II și b) redactează o broșură explicativă pentru Națiunea Română.

Atât scrisoarea către Regele Carol II, cât și broșura explicativă pentru Națiune pledau pentru punerea interesului național istoric al României deasupra interesului politic antilegionar al guvernărilor de atunci. Adică: a) adaptarea politicii externe la noile realități europene și b) adaptarea politicii interne a României la noile exigențe ale politicii externe.

Atât scrisoarea către Regele Carol II, cât și broșura explicativă pentru Națiune duceau la concluzia: nu politica de teroare, ci politica de înțelegere cu Mișcarea Legionară și de conlucrare cu Corneliu Z. Codreanu.

Adică: exact ce era necesitatea istorică a României și exact ce trebuia să fie interesul personal al Regelui.

Dar tot atât de exact era ce nu convenea și ce nu vroia grupul de politicieni care împingea la omorârea lui Corneliu Z. Codreanu prin ordin regal și cu răspunderea Regelui, și la războiul Statului împotriva Națiunii, cu instituționalizarea Terorii de Stat.

În Cronologia legionară din 1 ianuarie 1941: a) nu se menționează nimic despre scrisoarea prof. Vasile Cristescu către Regele Carol II și se menționează în trecere broșura explicativă către Națiune a prof. Vasile Cristescu.

În Cronologia legionară tipărită la Madrid în 1992 de Horia Sima se scrie:

„Octombrie 1938 început. Vasile Cristescu trimite un memoriu Regelui Carol II, care s-a răspândit și în țară... Manifestul a fost predat Palatului prin generalul Moruzzi.“

Închid citatul.

Nici scrisoarea către Rege și nici broșura către Națiune, ambele semnate de prof. Vasile Cristescu, nu s-au publicat printre documentele Mișcării Legionare și nu se face mențiune în literatura istoriografică contemporană.

Eu am alte informații.

Prof. Vasile Cristescu a rugat pe generalul George Moruzzi să prezinte scrisoarea personal Regelui Carol II și generalul George Moruzzi și-a asumat această misiune. Dar a fost vizitat de Horia Sima care, în numele Comandamentului de Prigoană a Mișcării Legionare, i-a cerut înapoi scrisoarea pentru a o aduce a doua zi cu completări și cu modificări. Generalul George Moruzzi i-a dat crezare, dar Horia Sima n-a mai revenit cu scrisoarea completată și modificată.

Horia Sima executa ordinul lui Mihail Morusoff și Mihail Morusoff nu vroia ca Regele Carol II să treacă de la gândirea

politică la gândirea istorică și astfel, pentru binele României, nu să omoare, ci să se înțeleagă cu Corneliu Z. Codreanu.

Generalul George Moruzzi a fost rugat de prof. Vasile Cristescu să prezinte personal scrisoarea Regelui Carol II și nu s-o depună la Registratura Palatului Regal, ceea ce se putea face ușor prin recomandată poștală.

Arhiva Regelui Carol II a fost vândută de Monica Urdăreanu, nepoata Elenei Lupescu și scrisoarea din octombrie 1938 a prof. Vasile Cristescu nu este semnalată în nicio arhivă.

Să revenim la Închisoarea Râmnicu-Sărat, după data de 10 octombrie 1938 și fără întrerupere până la data nefastă de 30 noiembrie 1938.

Regim îngrozitor.

Se iese din celulă numai trei minute în 24 de ore pentru necesități fiziologice la un closet turcesc, cu teribilă murdărie și miros.

Mâncare mult sub minimum vital.

Foamea cronică e torturantă.

Frigul continuu e demoralizant.

Fără lumină solară, având ferestrele acoperite cu scânduri în exteriorul zăbrelelor.

Brutalitatea verbală și gestică a jandarmilor anume instruiți.

Indiferența totală a presupusului serviciu medico-sanitar.

Era ceva care depășea severitatea maximă a nevoii și a obligației de pază claustrantă.

Dovadă „viețășii“ condamnați la muncă silnică pe viață, care în primele zile ale lui august 1938 s-au îngrozit ei înșiși de regimul care se aplica persoanelor noastre.

Era ceva care de asemenea depășea ferocitatea fiarelor sălbatice în plăcerea de a-și chinui victimele înainte de a le mânca carnea.

Dovadă rotația, mai exact schimbarea din 15 în 15 zile a jandarmilor care ne păzeau și ne chinuiau. Fiecare serie ce venea cu ură înverșunată, spre terminarea celor 15 zile de așa-zis serviciu, dădea ea însăși semne de obosire și de demobilizare.

Regimul care ni s-a aplicat de la 1 august 1938 până la 30 noiembrie 1938 avea un scop și nu putea fi decât în scop anume gândit, anume organizat și anume voit.

Scopul nu putea fi decât aducerea noastră la acel grad de disperare și de insuportabilitate, în care se pierde autocontrolul și se fac acte iresponsabile.

Spre exemplu: o rebeliune în interiorul închisorii, în cursul căreia să fim mitraliați, sau o încercare de evadare, în cursul căreia să fim împușcați în mod legal și reglementar.

Scopul acesta al guvernărilor (Regele Carol II, Armand Călinescu) n-a avut însă capacitatea de a înfrânge disciplina de legionar și decizia lui Corneliu Z. Codreanu de „tăcere, suferință și răbdare“.

S-a îndurat tortura: nu în mod pasiv, ca ființe reificate, ci în mod activ, cu convingere de a obține victoria prin rezistență.

În Închisoarea Râmnicu-Sărat cred că niciunul nu știam nimic de cele hotărâte în ajun de 10 octombrie 1938 la Palatul Regal de așa-zisele „Permanențe ale Statului“.

Iată cum a încercat Armand Călinescu să pună în aplicare decizia de împușcare a lui Corneliu Z. Codreanu pentru „fugă de sub escortă“.

La Tribunalul Militar Cernăuți se montează un mare proces cu 70 de studenți inculpați de a fi ridicat asistența în picioare și de a fi cântat imnurile legionare la ședința de deschidere a anului universitar.

Evenimentele reale.

Studentul Sebastian Mocanu a ținut un discurs, cerând încetarea prigoanei și eliberarea legionarilor.

Cronologia legionară tipărită la Madrid în 1992 de Horia Sima greșește când spune că de față era ministrul Educației Naționale, Victor Iamandi. Acesta era ministrul Justiției și nu a venit la Cernăuți. Ministru de Interne al Educației Naționale era Armand Călinescu, care, de asemenea, n-a venit la Cernăuți.

Spre surpriza generală și în special a celor 70 de studenți cernăuțeni, este citat ca martor în proces Corneliu Z. Codreanu,

deținut în Închisoarea Râmnicu-Sărat. Planul lui Armand Călinescu era ca, în drumul de la Râmnicu-Sărat la Cernăuți, să se însceneze o tentativă de fugă și Corneliu Z. Codreanu să fie împușcat în mod legal și reglementar de către paznici.

Planul n-a reușit pentru că Corneliu Z. Codreanu n-a vrut să fie scos din Închisoarea Râmnicu-Sărat fără lanțuri la picioare și fără cătușe la mâini.

Amănunt important.

Comandantul Închisorii Râmnicu-Sărat, maiorul de jandarmi Varo, a fost acuzat că n-a trimis la Cernăuți pe Corneliu Z. Codreanu fără lanțuri și fără cătușe și pentru vinovăție de incapacitate a fost înlocuit cu căpitanul de jandarmi Iliescu, care și-a luat angajamentul să reușească operațiunea de fabricare a tentativei de evadare din închisoare.

Deschizând o paranteză, menționăm următoarele: în 1918 viitorul maior Varo a fost împreună cu Corneliu Z. Codreanu la Școala de ofițeri de infanterie de la Botoșani. În septembrie 1938 nu în Închisoarea Doftana, ci în Închisoarea Râmnicu-Sărat a primit de la Corneliu Z. Codreanu, în păstrare, săculețul ce îl avea la gât, cu pământ sfânt adunat de legionari din locurile cu marile bătălii: Rovine, Călugăreni, Oituz, Mărăști, Mărășești etc. La masacrul din 22 septembrie 1938, maiorul Varo comanda Legiunea de Jandarmi din județul Vlașca și n-a executat ordinul regal de a omorî între 3-5 legionari din județ.

Tot o dovadă este prezumția noastră că tot prin maiorul de jandarmi Varo, textul intitulat „Jurnalul de la Jilava“ a fost trimis afară din Închisoarea Doftana de către Corneliu Z. Codreanu către Nicoleta Niculescu care l-a multiplicat și astfel acest document are existență în istorie.

La Închisoarea Doftana, 17 iunie-31 iulie 1938, Corneliu Z. Coreanu a primit o singură vizită, și anume mama sa, doamna Eliza prof. I. Codreanu. După vizită, la ieșirea din închisoarea Doftana, dânsa a spus lui Cătălin Z. Codreanu: „Corneliu mi-a spus să transmit legionarilor liberi că oricare dintre ei poate lua comanda, în afară de Horia Sima“.

Ordinul lui Corneliu Z. Codreanu a fost transmis de Cătălin Z. Codreanu principelui Alecu Ghica, venit de la Iași la București și acesta l-a transmis lui Horia Sima, care l-a făcut inexistent.

Închid paranteza despre maiorul de jandarmi Varo.

Să mi se îngăduie a arăta cum s-a pus la cale și cum n-a reușit planul ca Corneliu Z. Codreanu să încerce evadarea din Închisoarea Râmnicu-Sărat.

Niciunul dintre noi cei din Închisoarea Râmnicu-Sărat n-am cerut asistență sanitară. Cum puteam cere un asemenea lux, când n-aveau niciun fel de asistență medicală și nu ni se dădea nici măcar un piramidon?

În plus, eram aduși la Închisoarea Râmnicu-Sărat pentru moarte, nu pentru conservare, la dispoziția Țării. Iar „Permanențele Statului“, în ședința lor secretă din 10 octombrie 1938, deja hotărâseră pentru săptămânile următoare moartea lui Corneliu Z. Codreanu, a Nicadorilor și a Decemvirilor.

Nu a existat asistență sanitară nici în lagărul de la Miercurea-Ciuc, nici în lagărul de la Vaslui, nici în lagărul de la Sadaclia, nici la Închisoarea Jilava și nici la Închisoarea Doftana.

Și iată că, pe neașteptate, la 20 octombrie 1938, sosește la Închisoarea Râmnicu-Sărat un medic militar, căpitan, medic dentist, Adrian Petrescu.

Identitatea lui.

Doctor Petrescu Adrian, născut la 8 noiembrie 1898, în comuna Urzicuța, județul Dolj. Doctor al Facultății de Medicină București, 1924. Medic militar, atunci în 1938, cu grad de căpitan. Specialitate dentist, în 1938, la garnizoana din Buzău și mai târziu cu cabinet dentar la Marele Stat Major din București, Știrbei Vodă.

Atunci în 1938 avea cabinet dentar în Buzău, Unirii nr. 148.

După 1945 am aflat că era agent secret al S.S.I.-ului și că a avut sarcini mari de spionare a generalilor și coloneilor din Marele Stat Major.

Iată cum a activat ca spion și provocator, în octombrie-noiembrie 1938 la Închisoarea Râmnicu-Sărat.

Pe la sfârșitul lui octombrie 1938 suntem încunoștiințați că a venit un medic dentist și că vom fi duși pe rând în fața lui pentru eventuale lucrări dentare.

Comandantul închisorii a nominalizat pe dr. Paul Craja să fie un fel de soră medicală. Cred că după criteriul că dintre noi, cei trei medici, celula lui era cea mai aproape de intrarea în închisoare.

Așa că tot ce se știe este ce-a auzit dr. Paul Craja și ce-a raportat el ing. Gh. Clime.

Eu am fost dus la dentist o singură dată, 3 minute, și mi s-a spus că voi fi readus prin programare.

Iată ce-am observat în cele 2-3 minute de consultație dentară:

O foarte amplă aparatură dentară. Deci posibilitate să fie plasată o ureche electrică pentru ascultare la distanță. Căpitanul dr. Adrian Petrescu nu vorbea cu glas obișnuit, ci cu glas șoptit, așa cum se comportă spionii și diversioniștii.

Comandantul închisorii, maiorul Varo, stătea la distanță de 3 metri: în picioare, cu spatele spre dentist, cu privirea afară pe fereastră, fără a pronunța vreun cuvânt.

Am fost consultați succesiv câteva minute și ni s-a făcut o fișă dentară pentru atunci când vom fi programați pentru intervenție.

Nu știu să fi fost scos din celulă și readus la dentist niciunul dintre noi – Nicadorii, Decemvirii și Statul Major Legionar, ci doar o singură persoană, Corneliu Z. Codreanu.

În luna noiembrie 1938, căpitanul dentist dr. Adrian Petrescu a venit de 4 ori la interval de o săptămână și s-a ocupat de dantura lui Corneliu Z. Codreanu.

Iată ce-a raportat dr. Paul Craja dlui ing. Gh. Clime și eu am auzit prin vizor.

Prima consultație.

Căpitanul dr. Adrian Petrescu i-a șoptit lui Corneliu Z. Codreanu: „Sunt rudă apropiată a lui Radu Demetrescu Gyr și sunt membru cu cotizație la zi în organizația „Prietenii Legionarilor“. Poți avea încredere în mine și spune-mi cu cine să fac legătura la Comandamentul de Prigoană.“ Corneliu Z. Codreanu a răspuns că „nu-i nevoie de nicio legătură cu legionarii liberi de afară.“

A doua săptămână.

Căpitanul dr. Adrian Petrescu i-a șoptit lui Corneliu Z. Codreanu: „Am fost contactat de Horia Sima care prin mine vă roagă să transmiteți ce ordine dați legionarilor liberi de afară.“

Corneliu Z. Codreanu a răspuns: „Tăcere, liniște și răbdare. Nimic altceva și nimic în plus.“

A treia săptămână.

Căpitanul dr. Adrian Petrescu i-a șoptit lui Corneliu Z. Codreanu: „Masele populare din Ardeal sunt în fierbere revoluționară. Prof. Horia Sima încearcă să-i oprească să treacă Carpații și să vină la București.“

Corneliu Z. Codreanu: „Să stea pe loc și să nu facă nimic. Dacă nu-și pot stăpâni nervii să ia tonice. Și dacă cu tonice nu se pot liniști, să fie eliminați din Mișcare, oricine ar fi acești neastâmpărați.“

A patra săptămână și ultima.

Căpitanul dr. Adrian Petrescu i-a șoptit lui Corneliu Z. Codreanu: „Prof. Horia Sima raportează că a pierdut comanda asupra mulțimilor înverșunate care vin cu scop revoluționar spre București.“

Corneliu Z. Codreanu: „Să fie oprite și dacă nu pot fi oprite, cel puțin să fie împiedicate la trecerea la violență.“

Acestea sunt tot ce-a raportat dr. Paul Craja și ce-am auzit cu urechile mele.

Ulterior, din relatări între legionari am aflat că i se atribuie lui Corneliu Z. Codreanu ordinul sau opinia de „a difuza plăcintă“.

Eu nu știu nimic și dacă ar fi aici un sămbure de adevăr, așa-zisa „plăcintă“ nu putea fi decât un text scris: poate un manifest sau poate broșura de politică externă a prof. Vasile Cristescu.

Despre altceva nu știu nimic. Legionarii liberi de afară n-aveau niciun fel de armament sau explozibil.

Deschid o paranteză.

La 15 septembrie 1940, noul dictator, generalul Ion Antonescu, își asociază ramura simistă a Mișcării Legionare și instituie statul național legionar.

Persoana mea n-a participat la acest stat național legionar, dar cu cel mai mare număr de voturi am fost ales în comitetul de conducere al Asociației, la epoca aceea numită Colegiul Medicilor.

Chiar la începutul lui octombrie 1940 m-am dus la Buzău să vizitez pe căpitanul dr. Adrian Petrescu la cabinetul său dentar din Str. Unirii nr. 146.

M-a primit cu amabilitate, dar când i-am spus scopul vizitei, și anume de a clarifica lucrurile de la Închisoarea Râmnicu-Sărat s-a ridicat în picioare și cu pumnii m-a azvârlit în stradă cu fraza: „Nu te cunosc. Te-am confundat cu altcineva.“

Închid paranteza.

După 1990 am aflat adevărul, direct de la doamna Elena, colonel Praporgescu, fosta soție a lui Corneliu Z. Codreanu.

Reproduc exact ce mi-a povestit dânsa după 52 de ani.

În ziua de 23 noiembrie 1938 este chemată la Inspectoratul General al Jandarmeriei din Bd. Ștefan cel Mare și colonelul Ștefan Gherovici o încunoștiințează că s-a aprobat cererea de a vizita pe Corneliu Z. Codreanu la Închisoarea Râmnicu-Sărat. Aici a fost primită de comandatul căpitan Iliescu, care, cu deosebită amabilitate, a dus-o de la cancelarie la locuința particulară, o mică clădire în curtea din față, de la stradă, a închisorii.

Aici îi spune confidențial că s-a organizat evadarea lui Corneliu Z. Codreanu, îmbrăcat în uniformă de căpitan medic al Armatei Române. Corneliu Z. Codreanu nu este de acord să evadeze și dânsa este rugată să-l convingă a accepta propunerea, întrucât totul este organizat perfect și reușita este sigură.

După câteva minute este adus în locuința particulară a căpitanului Iliescu însuși Corneliu Z. Codreanu, ca noi toți, în uniformă de ocnaș și palid la față.

Căpitanul Iliescu s-a retras pentru a face pază la poartă.

Corneliu Z. Codreanu a refuzat oferta de evadare și și-a exprimat convingerea că factorul Timp lucrează în favoarea Mișcării Legionare și că, mai curând decât ne așteptăm, lucrurile se vor clarifica și legionarii vor fi puși în libertate.

Corneliu Z. Codreanu era foarte sigur în ce spune și era total optimist. Legionarilor liberi de afară Horia Sima a difuzat calomnia că în Închisoarea Râmnicu-Sărat Corneliu Z. Codreanu a căzut într-o stare de misticism complet rupt de realitate.

Ani de zile mai târziu am aflat de la legionarii din jud. Buzău și din jud. Prahova că Horia Sima, în marele său „devotament legionar“, organizase echipe care să preia pe Corneliu Z. Codreanu la evadarea din Închisoarea Râmnicu-Sărat.

Totul era minciună, întrucât Corneliu Z. Codreanu trebuia să fie omorât de jandarmi, cu forme legale, pentru tentativă de evadare din închisoare.

Să revenim la ședința secretă din 1 octombrie 1938 de la Palatul Regal.

A treia decizie era ca asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu să fie precedată de tulburări publice, acte anarhice și atentate nereușite, care să fie etichetate „gimnastică revoluționară“ și asasinarea să fie invocată ca soluție de restaurare a ordinii publice și a siguranței Statului.

Această sarcină a fost dată de Mihail Morusoff lui Horia Sima.

Legionarilor din Comandamentul de Prigoană Horia Sima le spunea că se respectă decizia lui Corneliu Z. Codreanu de tăcere, liniște și răbdare, iar legionarilor din teren Horia Sima le spunea că Comandamentul de Prigoană ordonă respectivele acte anarhice, tulburări publice și activitate revoluționară pentru a obliga punerea în libertate a lui Corneliu Z. Codreanu.

În total au avut loc 23 de acte violente, între care unul la Teatrul Evreiesc și altul la Sinagoga din Timișoara și două atentate nereușite: unul la Cluj și altul la Cernăuți.

Nici astăzi, după 70 de ani, n-au putut fi identificați legionarii sau pseudo-legionarii care, între 15 octombrie și 29 noiembrie 1938, au executat în țară ordinele lui Horia Sima de tulburări publice și acte anarhice. După 1 decembrie 1938 au fost executați sau au fost condamnați la moarte mai mulți legionari adevărați din Transilvania și Bucovina, dar nu este exclus ca acești martiri, cu

voie sau fără voie, să fi fost niște victime manipulate de organizatori apoi dispăruți în neantul anonimatului.

Ceea ce se știe sigur este că toate ordinele veneau de la Horia Sima care executanților din țară le spunea să sunt ordinele Comandamentului de Prigoană pentru salvarea din închisoare a lui Corneliu Z. Codreanu.

Ilustrul și valorosul ing. Dului Sfîntescu de la Paris ne-a relatat când a venit la București, în 1992, un fapt incredibil.

Ing. Dului Sfîntescu a absolvit Politehnica din Paris și în 1937 a venit la București: salariat la Direcția Mișcare a C.F.R.-ului și perfect convins s-a încadrat în Mișcarea Legionară, având încrederea lui Corneliu Z. Codreanu.

La 17 aprilie 1938 n-a fost arestat întrucât nu avea dosar de urmărire continuă.

La începutul lui noiembrie 1938 este vizitat la serviciu de Horia Sima care, în numele Mișcării Legionare, îi cere ca la o anumită zi și o anumită oră să provoace deraierea unui tren, pe ruta București-Brașov-Cluj-Napoca în care, după spusele lui Horia Sima, se vor găsi Regele Carol II și Elena Lupescu.

Prostie în plus de minciună, întrucât pentru Sinaia Regele se deplasa în automobil și pentru distanțe lungi avea tren special, regal.

Inginerul Dului Sfîntescu l-a refuzat, dar n-a avut curajul să-l demaște public.

Conducătorul Frăților de Cruce din întreaga Transilvanie era dr. Laurențiu Vereș-Voicu și în 1940 dânsul mi-a spus a fi refuzat să conlucreze cu Horia Sima în 1938-1939.

În cărțile sale, Horia Sima n-a dat nicio explicație, ca și cum n-ar fi existat în acele evenimente din noiembrie 1938.

Regele Carol II.

Așa cum am amintit, decizia ședinței secrete din 10 octombrie 1938 de la Palatul Regal era ca asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu să aibe loc în timpul absenței din țară a Regelui Carol II, auto-invitat la căsătoria Reginei Elisabeta a Angliei. Poate că aici greșesc, fiind vorba de alt eveniment al familiei regale engleze, poate moartea reginei premergătoare.

Sigur este numai că Regele s-a autoinvitat în calitate de rudă, prin regina noastră Maria, de origine engleză.

Plecarea din București, 13 noiembrie 1938, cu tren special regal.

Regele Carol II a luat cu el pe Elena Lupescu, pe Ernest Urdăreanu și pe Mihail Morusoff și n-a luat cu el pe ministrul de externe, Nicolae Petrescu-Comneni.

În schimb, a luat pe viitorul ministru de externe, Grigore Gafencu, deja prezent în camarila regală.

Fapt neașteptat.

În Anglia decide guvernul, nu Casa Regală.

Foreign Office a încuviințat sosirea Regelui Carol II la Londra, dar a pus o condiție, mai mult decât neașteptată.

Condiția a fost ca, din suita oficială a Regelui Carol II, să facă parte diplomatul Ștefan Florescu, în intimitate „Fanache”.

Cine a fost acest Ștefan Florescu, în intimitate „Fanache”? Un om cu totul deosebit.

Originar din Bacău, născut în 1897, fiul unui mic salariat C.F.R., care a adunat bănuț cu bănuț să-l trimită la Paris pentru studii superioare. Aici devine primul secretar al viitorului Rege Carol II. Asistă la toate mataprazlăcurile acestuia și la falsificarea unui așa-zis testament politic al Regelui Ferdinand I cel Loial, decedat la 20 iulie 1927.

Indignat de complicitatea cu bancherii Hugo Bacher, Wieder și Leibovici, zis Barbu Ionescu, Ștefan Florescu rupe relația cu Carol II și cu Elena Lupescu și tipărește o carte „L’Affaire Carol”, cu demascarea acestui complot. Cartea e cumpărată din tipografie și distrusă de bancherii evrei, astfel că în România au intrat doar câteva exemplare.

Întors de la studii, Ștefan Florescu intră în corpul diplomatic, dar între 8 iunie 1930 și 7 septembrie 1940 n-are voie să intre în Ministerul de Externe și primește salariu să lucreze la domiciliu.

La comanda Angliei este introdus în suita Regelui Carol II, sub supravegherea a 8 agenți ai S.S.I.-ului, între care diplomatul Raul Gheorghiu, fratele avocatei Lizeta Gheorghiu.

Plecarea din București, 13 noiembrie 1938, din Gara Mogoșoaia, cu tren special.

Regele Carol II și suita sa participă la ceremonia Casei Regale Engleze și la o serată a Ministerului de Externe, dar li se refuză audiențele la prim-ministrul Neville Chamberlain și la ministrul de externe, lord Halifax.

La fel la Paris, Regele Carol II nu e primit în audiență de primul ministru, Eduoard Daladier și de ministrul de externe, Georges Bonnet.

La serata de la Ministerul de Externe al Angliei, șeful Direcției Politice ciocnește paharul de șampanie cu cel al lui Ștefan Florescu și îi șoptește: „La ora 3 noaptea ieșiți pe poarta din spate a hotelului. Vă aștept pentru o convorbire de câteva minute.”

În automobil, englezul îi spune: „Domnule Florescu, avem cartea dumneavoastră și n-avem încredere decât în cuvântul dumneavoastră. Spuneți-ne dacă Regele Carol II este cu noi sau este cu Hitler și cu Germania?”.

Ștefan Florescu îi răspunde: „Nu este nici cu d-voastră, și nici cu Hitler. Este numai și numai cu persoana sa. Dacă d-voastră îi dați mai multe decât Hitler, va fi cu d-voastră. Dacă Hitler îi dă mai mult decât d-voastră, va fi cu Germania.”

Sursa informativă este ziaristul Ion Negru, fost Schwartz, prietenul intim și executorul testamentar al lui Ștefan Florescu, decedat de stop cardiac în ianuarie 1945.

După vizita la Londra și la Paris, Regele Carol II: a) a telegrafiat lui Armand Călinescu să amâne executarea lui Corneliu Z. Codreanu și b) a cerut întrevedere cu Adolf Hitler și Herman Goering la reședința de la Bechtesgarden.

Nu Adolf Hitler l-a invitat pe Regele Carol II, ci acesta s-a invitat, adică a cerut întrevederea.

Foarte probabil nu era mulțumit de Anglia și Franța și a vrut să vadă ce-i oferă Germania mai mult.

Executarea lui Corneliu Z. Codreanu a fost propusă de Regele Carol II și achiesată prin tăcere de șefii Angliei și șefii Franței. Iar neprimirea în audiență a Regelui Carol II are

semnificația că acești șefi ai Angliei și Franței n-au vrut să se facă oficial complici la asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu.

La Bechtsgarden: Elena Lupescu în compania lui Grigore Gafencu i-a așteptat în trenul regal. La întrevvedere cu Adolf Hitler, Herman Goering și Ioachim von Ribbentrop au participat numai Regele Carol II, Mihail Morusoff și Ernest Urdăreanu.

Pe parcursul celor 60 de minute au vorbit numai Adolf Hitler și Regele Carol II și toți ceilalți au asistat, păstrând tăcerea.

Ca toate actele fűhrerului Adolf Hitler, convorbirea a fost stenografiată de Smith. Dar după cele întâmplate la București, stenograma a fost distrusă și din voluminoasa arhivă a regimului național-socialist, 30 ianuarie 1933-9 mai 1945 este singurul document care lipsește. Mai mult decât probabil, lui Adolf Hitler i-a fost rușine de ușurința cu care a fost, sau mai exact singur s-a păcălit.

Despre convorbirea dintre Adolf Hitler și Regele Carol II nu există decât o singură sursă informativă și persoana mea, după 1940, a avut acces indirect.

La întoarcerea în București, din Gara Mogoșoaia până la Palatul Regal, Regele Carol II a fost însoțit, în mașină, de ministrul de externe, Nicolae Petrescu-Comneni, căruia i-a relatat cum a decurs întrevvedere cu Adolf Hitler. Nicolae Petrescu-Comneni a relatat-o colaboratorilor săi intimi, între care diplomatul Victor Brabeșteanu.

Iată cum a decurs ședința de la Bechtsgarden din 24 noiembrie 1938.

Tot timpul a vorbit Adolf Hitler, care avea defectul de a gândi prin vorbire și care utiliza tactica de a copleși interlocutorii cu volumul sonor.

Adolf Hitler avea numai două preocupări: a) România să nu-și ofere teritoriul patriei pentru trecerea armatei sovietice pentru război preventiv contra Germaniei național-socialiste și b) România să nu contigenteze exporturile de petrol și Germania să poată cumpăra cu aur oricâtă cantitate.

Prima preocupare a lui Adolf Hitler era obsesivă, întrucât Rusia refuzase și România nu putea face decât la fel.

În cursul monologului său de o oră, Adolf Hitler de cinci ori a repetat fraza: „Germania n-are absolut niciun interes în interiorul României. Eu nu intervin în niciun fel în politica internă a României. La a cincea repetare a frazei, Regele Carol II a intervenit: „Aceasta înseamnă că eu am «mână liberă» în politica internă?”.

Prompt și repetat Adolf Hitler a spus: „Da, aveți mână complet liberă în politica internă a României.”.

Atunci Regele Carol II i-a întins mâna. Adolf Hitler i-a strâns-o și așa s-a decis asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu.

Nu se poate susține că Adolf Hitler n-a știut la ce se angajează. Decizia de asasinare a lui Corneliu Z. Codreanu era la ordinea zilei și cunoscută de toți diplomații.

Șeful partidului național-socialist din România, diplomatul Arthur Konrady, dăduse de mai multe ori alarma că se proiectează asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu și urmarea acestor intervenții a fost retragerea lui de la Ambasada din București.

Despre Corneliu Z. Codreanu și legionari a vorbit numai mareșalul Herman Goering, dar nu la ședința de Bechtsgarden, ci în trenul spre graniță.

Herman Goering a cerut ca lui Corneliu Z. Codreanu și legionarilor să li se respecte drepturile sanitare și drepturile culturale decise de Convențiile Internaționale pentru deținuții politici, altfel tratați decât cei de drept comun.

Mincinos ca întotdeauna, Regele Carol II i-a răspuns lui Goering că șeful legionarilor, Codreanu, nu este în închisoare, ci este într-un sanatoriu unde își îngrijește sănătatea.

Imediat ce trenul regal a trecut granița Germaniei și se găsea pe teritoriul Cehoslovaciei, Regele Carol II a telegrafiat lui Armand Călinescu să pună în practică decizia dinainte convenită, a executării lui Corneliu Z. Codreanu.

Nu se poate susține că germanii n-au interceptat și această a doua telegramă, cu asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu.

Armand Călinescu a executat ordinul regal, a trimis la Închisoarea Râmnicu-Sărat cele două echipe de jandarmi asasini,

dar și cu dispoziția să aștepte 36 de ore o confirmare de trecere la executare.

Raționamentul și gândul lui Armand Călinescu erau ca execuția lui Corneliu Z. Codreanu să aibe loc: nu când Regele Carol II este încă în străinătate, ci când este ajuns la București, deci pe teritoriul României. Regele Carol II a sesizat raționamentul și gândul lui Armand Călinescu și aceasta a contribuit nu puțin la decizia de pedepsire a lui Armand Călinescu la 21 septembrie 1939.

A existat un martor ocular, contra-amiralul de marină, George Panteli, care întâmplător a auzit sfârșitul conversației dintre Armand Călinescu și Regele Carol II, cu privire la asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu.

Regele Carol II sosește la București în dimineața de 29 noiembrie 1938 și în Gara Mogoșoaia a fost primit de Corpul Ofițeresc al garnizoanei București a Marelui Stat Major și al Ministerului de Război, inclusiv Aviația și Marina.

Contra-amiralul George Panteli se găsea pe peronul Gării Mogoșoaia, în dreptul scării de la vagonul regal și de la un metru distanță a auzit convorbirea.

Armand Călinescu, din spate, întreba dacă rămâne în picioare ordinul, de vreme ce Regele Carol II nu mai este în străinătate, ci este pe teritoriul României.

Regele Carol II, coborând treptele scării, îi răspunde lui Armand Călinescu aflat în spate: „Îneacă pe legionari în propriul lor sânge.“

Contra-amiralul George Panteli mi-a dat informația în 1966, când a apelat la asistența mea medicală pentru diplomatul de carieră, Radu Flondor, cu infarct miocardic.

Încă ceva de mare însemnătate.

Regele Carol II a vrut ca odată cu Corneliu Z. Codreanu, Armand Călinescu să aresteze și pe Iuliu Maniu.

Numele lui Iuliu Maniu n-a fost pronunțat în ședința secretă din 19 octombrie 1938 de la Palatul Regal.

Regele Carol II i-a cerut-o lui Armand Călinescu de două ori prin intermediar.

Prima dată în ajun de a pleca din țară, la 12 noiembrie 1938.

Armand Călinescu e chemat la Palatul Regal și Ernest Urdăreanu îi transmite dorința Regelui, să omoare și pe Iuliu Maniu.

Armand Călinescu refuză sugestia și menționează convorbirea în jurnalul său, care jurnal a fost publicat după 1990 de soția sa, Adela Călinescu.

A doua oară îi cere asasinarea lui Iuliu Maniu în dimineața de 29 noiembrie 1938, prin intermediul generalului Gavrilă Marinescu.

Respectivele pagini din jurnalul lui Armand Călinescu au fost cumpărate din străinătate și nu sunt tipărite în România.

Fostul ministru de externe, Grigore Niculescu-Buzești și diplomatul Victor Rădulescu-Pogoneanu și-au făcut o copie a jurnalului lui Armand Călinescu înainte de a fi predat doamnei Adela Călinescu.

În vara 1946, când dădeam asistență d-nei Ecaterina, fiica principelui Barbu Știrbei, Grigore Niculescu-Buzești și Victor Rădulescu-Pogoneanu mi l-au arătat în forma lui completă și m-au pus să citesc, după expresia lor: „ce te interesează pe dumneata ca legionar“.

Iată ce-am citit cu ochii mei.

„29 noiembrie 1938.

Gavrilă la mine: «Codreanu și Maniu.»

Eu: «Numai Codreanu, Maniu nu.»“

Închid citatul.

Jurnalul complet al lui Armand Călinescu trebuie să se găsească undeva poate în Anglia sau poate în U.S.A.

Ce-am văzut cu ochii mei nu se poate contesta.

În anul 1980 mi s-a solicitat de Sterie Dinu asistență medicală pentru un fost plutonier de jandarmi, Neagu.

După mai multe consultații, acesta a căpătat încredere în mine și mi-a destăinuit ce avea greu în conștiință.

Au fost concentrați în pădurea Băneasa circa 50-60 de plutonieri de jandarmi care și-au luat angajamentul să execute cu strictețe ordinul de a asasina prin strangulare pe Corneliu Z.

Codreanu, Nicadorii și Decemvirii arestați drept mai periculoși pentru societate decât comuniștii.

Instructajul a fost făcut de colonelul Ștefan Gherovici și plutonierii au fost supuși la 5 sau 6 teste de verificare. Verificarea s-a făcut pe păpuși cu dimensiuni de om și cu executarea prin strangulare cu ștreangul ascuns în spate.

Pe parcursul testelor, colonelul Ștefan Gherovici a eliminat ca inapți pe unii și a reținut pe alții.

Ultimul test a fost la Ministerul de Interne, chiar în biroul lui Armand Călinescu.

Plutonierul Neagu mi-a povestit ce s-a întâmplat cu el.

Este introdus în biroul lui Armand Călinescu, care îl privește fix și stăruitor în ochi. După două minute de imobilitate și fără clipire, Armand Călinescu îi cere cele două revolve aflate la fiecare jandarm și le încuie în sertarul de la birou. Apoi se întoarce la el, iarăși îl privește fix în ochi și îi administrează două palme zdrene pe obraji.

Plutonierul Neagu a avut o reacție de împotrivire și din cauza aceasta a căzut la verificarea testului.

Armand Călinescu: „Te duci la casierie și primești 2.000 lei. Revolverele le vei primi prin șeful dumatăle. Ești liber să te întorci la locul de activitate.”

Selecționați au fost 14 plutonieri și 2 ofițeri: căpitanul Dinulescu și maiorul Aristide Macoveanu.

Cel desemnat pentru strangularea lui Corneliu Z. Codreanu a fost un plutonier, Gheorghe Sârbu, care m-a păzit pe mine în 1939 la Închisoarea Râmnicu-Sărat și era un fel de nemernic fără minte. Pentru a mă scoate din tăcere, el mi-a afirmat: „Eu sunt cel care am trimis pe lumea cealaltă pe Căpitanul vostru.”

Cei 14 jandarmi selecționați și dresați pentru asasinare au sosit la Închisoarea Râmnicu-Sărat în după-amiaza de 28 noiembrie 1938 în două Break-uri deschise și la comanda celor doi ofițeri: căpitanul Dinulescu și maiorul Macoveanu.

Nu știu cum, dar noi, deținuții am aflat ceva care ne-a provocat gânduri negre.

Ne-au suprimat cele trei minute pe zi pentru closet.

Santinelele au început să strige mai tare semnalul că paza e la datorie.

Jandarmii din interiorul închisorii au căpătat figuri încruntate și nu răspundeau la întrebările noastre.

Simptomul diagnosticant al morții a fost evreul, maior de jandarmi, Scarlat Roșianu, care prin vizete ne-a identificat că suntem noi în celulă și nu alții și probabil să vadă cum arătam în ajun de a fi cadavre.

Toți cei 35 de deținuți politici stăteau nemișcați în pat și păstram tăcere absolută.

Trec 36 de ore.

Seara de 29 noiembrie 1938.

Domnul ing. Gh. Clime obține audiență secretă a gardianului de pază interioară și din celulă în celulă, pe rând, dânsul deschide vizeta și întreabă: „Ce-ți spune sufletul?”

Nu știu ce-au răspuns ceilalți. Eu am răspuns: „Cred că va fi foarte rău în această noapte.”

Cred că toți gândeau la fel, și anume că vom fi omorâți în interiorul celulelor.

Niciunul nu dormeam.

Pe la ora 11 noaptea, zgomote la parterul închisorii, unde se găseau Nicadorii și Decemvirii. Se auzeau deschideri de uși și se simțea lupta corp la corp.

Jandarmii intrau câte trei în fiecare celulă: doi legau mâinile la spate și unul băga călușul în gură.

Zgomotul acesta de deschidere a ușilor și de luptă corp la corp a ținut circa o jumătate de oră și apoi tăcere totală, sinistă, ca noaptea în cimitir.

În partea din dreapta a închisorii s-a auzit glasul disperat al lui Laurian Țâlnaru: „Domnule Clime, domnule Clime, l-au luat pe Căpitan. L-am văzut o fracțiune de secundă, dus de jandarmi, cu mâinile legate la spate.”

Eram rămași în închisoare noi, cei 20 socotiți și condamnați drept Statul Major Legionar.

Niciunul dintre noi nu știa de ședința secretă de la Palatul Regal și de intervenția generalului Gh. Argeșanu, care a spus „Nu“ la executarea Statului Major Legionar.

Evident, nimeni n-a dormit.

Pe la ora 7 dimineața, un jandarm a intrat în închisoare, ne-a deschis ușile la toate celulele și a plecat fără a spune vreun cuvânt. Nici noi nu l-am întrebat.

Timp de trei zile am stat cu ușile deschise la celule, singuri să ne ducem la infectul closet și singuri să ne luăm apa din butoiul cu muște deasupra.

Noi ne-am strâns între noi.

Faptul de a fi abandonati cu ușile deschise la celule ne lăsa dovada sau argumentul că noi, cei 20, nu suntem programați pentru asasinare.

Au fost comentarii.

Din cauza emoției, memoria mea n-a înregistrat decât trei comentarii.

Ing. Gh. Clime: „Mișcarea Legionară a pierdut creativitatea, dar s-a adâncit pentru eternitate în sufletul națiunii.“

Principele Alexandru Cantacuzino: „N-avem ce face decât să fim demni de jertfele lor. Voința Căpitanului este ca moartea lui să fie steag de luptă și victorie.“

Ing. Eugen Ionică: „Este îngrozitor fără Căpitan. Nu știu cum poate să ne fie viața fără să îl vedem și fără să îl auzim.“

Despre ceilalți nu țin minte decât că tăceau.

Pe la amiază, dl ing. Gh. Clime a intrat în celulele goale ale Nicadorilor și Decemvirilor.

Din celula lui Bogdan Gavrilă sau din celula lui Ion Pele a ieșit strigând: „Am găsit scris pe pereți mesajul: «Către voi, cei care rămâneți». Este cel mai frumos și mai înduioșător text din întreaga literatură română.“

Deschid o paranteză și întreb. Domnul ing. Gh. Clime strângea multe amintiri și multe documente. Acestea n-au apărut niciodată. Au fost distruse? Mai există oare?

Închid paranteza.

După trei zile au reapărut jandarmii. Am fost din nou închiși în celule. Dar nu cu regim de aducere la disperare.

Să menționăm în scris ce-am aflat ulterior.

Mașinile au plecat de la Râmnicu-Sărat la ora 1 noaptea, așa încât să ajungă la București la începutul dimineții.

Ofițerii în față, lângă șoferi.

Conform instructajului din Pădurea Băneasa, prizonierii cu mâinile și picioarele legate de bancă. În spatele fiecăruia câte un jandarm stând cu revolverul în mână dreaptă și cu ștreangul în mână stângă.

În jurul orei 5 dimineața au ajuns în Pădurea Tâncăbești, la km 30 de pe șoseaua București-Ploiești.

Stop.

Cei doi ofițeri, căpitanul Dinulescu și maiorul Macoveanu, au fluierat și au strigat „executarea!“.

Automat, cei 14 jandarmi dresați au azvârlit ștreangul și au strâns cu putere.

S-a auzit sunetul colectiv al trecerii instantanee de la viață la moarte.

Apoi tăcere.

La fața locului, în Pădurea Tâncăbești, erau de față Înaltele Autorități ale Statului Român.

Din partea Tribunalului Militar București, procurorul colonel Vasile Zeciu și președintele colonel Constantin Dumitru.

Din partea Parchetului civil București, procurorul Radu Pascu, din anturajul intim al Elenei Lupescu.

Din partea Prefecturii, Poliției Capitalei și a generalului Gavilă Marinescu, chestorul Paximade.

Din partea Siguranței Generale a Statului, Niki Ștefănescu și niște comisari neidentificați, probabil Borcea.

Din partea Ministerului de Interne Armand Călinescu și din partea S.S.I. Mihail Morusoff, persoane neidentificate.

Cele 14 cadavre au fost întinse pe jos și fotografiate pentru vizionarea de către Rege și de Forțele Oculte. Poate și persoane din străinătate.

Este adus un medic militar al garnizoanei București: dr. Vintilă Georgescu, născut la 2 octombrie 1901, domiciliat în Str. Principatele Unite nr. 75. Medicul Facultății din București în 1929.

Procurorul colonel Vasile Zeciu i-a cerut să întocmească procesul verbal cu împușcare pentru fugă de sub escortă. Medicul ridică obiecțiunea că nu sunt urme de împușcare.

Atunci procurorul colonel Vasile Zeciu întoarce cu piciorul cadavrele, cu fața în jos, și își descarcă revolverul, câte un glonț în spatele fiecărui cadavru.

Medicul s-a executat.

Din Pădurea Tâncăbești, Break-urile cu cadavre au mers la Închisoarea Jilava. Aici, în curte, se săpase și groapa comună în care au fost puse cadavrele.

Prezent era drogistul Izidor Carmitz, regele comerțului de medicamente și chimicale din România. El a adus 14 damigene cu acid sulfuric care a fost vărsat pe fiecare cadavru.

Deasupra gropii și cadavrelor s-a turnat o imensă placă de beton și pe deasupra pământ cu iarbă, ca și cum n-ar fi nimic dedesubt.

Acestea sunt tot ce se știe în legătură cu asasinatul.

Iată ce s-a mai aflat ulterior.

Nr. 1

Căpitanul Dinulescu și maiorul Macoveanu au primit recompensă câte 500.000 lei. Cei 14 plutonieri de jandarmi au primit recompensă câte 100.000 lei și un bilet la o stațiune balneară. Nu se știe ce recompensă au primit colonelul Ștefan Gherovici și generalul Ion Bengliu.

Nr. 2

În ajun de asasinat, Armand Călinescu, prin Mihail Ralea l-a încunoștințat pe Nicolae Iorga cu rugămintea să iasă în public cu punerea în paralel cu Cicero-Catilina și Călinescu-Codreanu. Prof. Nicolae Iorga i-a spus lui Mihail Ralea: „Spune-i lui Călinescu că nu face nimic dacă odată cu Codreanu nu omoară și pe Tudor Arghezi.”

La 2 decembrie 1938, prof. Nicolae Iorga, în Amfiteatrul Academiei Comerciale și spre auzul celor 1.000 de studenți a

declarat că el nu este pentru omor în politică, și că îi va scoate și celălalt ochi lui Armand Călinescu.

Nr. 3

În dimineața de 1 decembrie 1938 a avut loc aniversarea a 20 de ani de la Marea Adunare Națională de la Alba Iulia. Președintele Academiei, prof. Const. Rădulescu-Motru, a primit ordin să citească comunicatul Ministerului de Interne cu executarea lui Corneliu Z. Codreanu, Nicadorilor și Decemvirilor pentru „fugă de sub escortă”.

Tăcere sinistră.

Toți cei din amfiteatru cu inima înghețată.

O singură voce, a prof. Nicolae Iorga, cu o singură frază: „S-a procedat cu stângăcie”.

Nr. 4

La data aceea, la Atena se desfășura conferința militară a Înțelegerii Balcanice: Yugo-Slavia, Grecia, Albania, Bulgaria, Turcia și România.

Șeful Marelui Stat Major al Armatei Române, generalul Ștefan Ionescu, zis Țiganu', este chemat la telefon din București. Reîntors în ședință, spune colonelului Paul Leonida, de lângă el: „A fost executat Codreanu. Vor urma evenimente foarte grave pentru țară.”

Nr. 5

După asasinat, a doua zi mare sărbătoare la Palatul Regal. Oficial aniversarea a 20 de ani de la Marea Adunare Națională de la Alba-Iulia, 1 decembrie 1918, iar în realitate sărbătoarea asasinării lui Corneliu Z. Codreanu, 30 noiembrie 1938.

Prezentă și fericită întreaga faună politică a dictaturii carliste.

Ambasadorii și miniștrii plenipotențiali ai tuturor țărilor străine.

Iată ce scrie prof. dr. Const. Angelescu în memoriile sale, confiscate de Securitate.

Pe o sofa, Regele Carol II, având în dreapta pe dr. Alex. Vaida-Voievod, care tăcea, și în stânga pe prof. dr. Const. Angelescu, care asculta.

În față, Armand Călinescu, în picioare, cu cupa de șampanie în mână, timp de 10 minute a demonstrat importanța macro-istorică

a dispariției lui Corneliu Z. Codreanu și a proclamat că Istoria Națională a Românilor se împarte în două faze: înainte de dispariția lui Codreanu și alta, după dispariția lui Codreanu.

Armand Călinescu a perorat 10 minute în care a expus și marile dificultăți ale victoriei asupra „mașinii de război civil” care a fost Mișcarea Legionară cu Garda de Fier.

Nimeni nu l-a contrazis. Niciunul dintre cei trei de pe sofa nu l-a contrazis.

După cele 10 minute de perorație în fața Regelui Carol II, Armand Călinescu s-a dus printre invitați să ciocnească cupa de șampanie și să-i convingă de meritele sale pe diplomații și ambasadorii Marilor Democrații Occidentale.

În spatele lui Armand Călinescu pândea prof. Nicolae Iorga. După cele 10 minute de perorație ale lui Armand Călinescu prof. Nicolae Iorga i-a luat locul în fața Regelui Carol II și tot cu șampania în mână, glăsuiește:

„Ce s-a făcut e foarte bine făcut. Dar nu-i complet, mai trebuie scoasă Instituția Regală și persoana Majestății Voastre din această afacere. Vă propun să demiteți pe Călinescu de la Ministerul de Interne și să mă numiți pe mine ministru de interne. Eu știu ce să fac pentru gloria Instituției Regale și pentru gloria Majestății Voastre.”

Regele Carol II l-a ascultat fără semne de luare în atenție. La privit de câteva ori, s-a ridicat și fără a pronunța vreun cuvânt, s-a dus printre invitații la sărbătoare.

Nu se poate spune că nu avea inteligență. Marele nemernic știa să și tacă.

Nr. 6

Executarea lui Corneliu Z. Codreanu „în timpul fugii de sub escortă” a fost difuzată de toate ziarele din toate țările de pe Planeta Terra. Evident cu felicitarea guvernului de a fi salvat România din propriul război civil și de a fi păstrat ordinea publică, amenințată de monștrii cu numele de legionari.

Atunci, ca întotdeauna, Marile Democrații Occidentale n-au înțeles nimic din problemele interne ale României și atunci, ca

întotdeauna, Marile Democrații Occidentale au judecat și au decis problemele României după criteriile și după necesitățile din propriile lor state.

Germania național-socialistă a dat informația ca mic fapt divers și a respectat convenția dintre Adolf Hitler și Regele Carol II de a nu se amesteca nici măcar cu cuvântul în politica internă a României.

După trei zile s-a aflat public în toată lumea că executarea lui Corneliu Z. Codreanu a fost un angajament secret între Führerul Adolf Hitler și Regele Carol II la castelul Bethesgarden, în ziua de 24 noiembrie 1938.

Demascat drept complice al crimei, Adolf Hitler a ieșit din tăcere și ignorare și în forță s-a dezlănțuit o teribilă campanie de presă împotriva Regelui Carol II. Nu pentru vinovăția de a fi omorât pe singurul prieten al Germaniei în România, ci pentru vinovăția de a fi dat publicității convenția secretă dintre el și marele Führer al Germaniei național-socialiste.

Străinii sunt străini, chiar când îți pui încrederea în ei și chiar când le ești prieten devotat.

Dumnezeu n-a lăsat fără plată pe marele Führer Adolf Hitler. Ce s-a întâmplat la 23 august 1944 în București, cu România și cu Germania, a fost decis chiar de Hitler, prin „mâna liberă” acordată lui Carol al II-lea în politica internă, la 24 noiembrie 1938, în reședința sa de la Behtesgarden.

Anul 1939

Anul 1939 a început și istoria României a continuat sub semnul asasinării lui Corneliu Z. Codreanu la 30 noiembrie 1938.

Eveniment macro-istoric hotărâtor: atât pentru ceea ce trebuia făcut și nu s-a făcut, cât și pentru ceea ce nu trebuia făcut și s-a făcut.

Se știa că Forțele Oculte nu ar accepta a treia înfrângere, dar nu se credea. În 1922 Italia a scăpat totul de sub control și a învins revoluția națională cu fascismul lui Benito Mussolini. În 1933 a scăpat Germania de sub control și a învins revoluția națională cu național-socialismul condus de Adolf Hitler.

Românii sunt departe de a avea valoarea și capacitățile germanilor și italienilor, dar teritoriul carpato-ponto-dunărean este mai important decât cel al Germaniei și Italiei.

Primo, pentru că în acest teritoriu planul Crémieux-Peyjotto a decis fondarea Israelului european, stat binațional cu autohtonii clasă subordonată-exploatată și cu invadatorii clasă conducătoare-exploatatoare.

Secundo, pentru că Munții Carpați și Câmpia Dunăreană sunt placa turnantă din estul Europei, sunt cazemate de apărare împotriva invaziilor din Est spre Vest și sunt dispozitivul de ofensivă a campaniilor din Vest spre Est.

În plus, România este la jumătatea distanței dintre pol și ecuator și la jumătatea distanței dintre Oceanul Atlantic și Munții Urali.

„Istoria e geografia în mișcare“, spune Herder.

Idem se cunoștea puterea forțelor centrifuge din România, dar nu se credea chiar în atotputernicia lor.

Idem se cunoștea slăbiciunea de curaj și slăbiciunea de voință a națiunii române, dar nu se credea că are grad de pasivitate egală cu lașitatea.

Noi, cei mulți și anonimi, care urmam pe Corneliu Z. Codreanu, credeam cu toată sinceritatea în vitalitatea forțelor centripete și în capacitatea Justiției, Armatei și Bisericii.

Pentru generația noastră, a tineretului universitar interbelic, asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu a avut dimensiunile venirii iadului pe pământ și al dispariției României din istorie.

Pentru întreaga mea generație, această trezire la realitate din 30 noiembrie 1938 a fost mai dureroasă și mai chinuitoare decât căderea din Rai în necunoscutul Terrei.

Prima eroare a lui Corneliu Z. Codreanu și a Mișcării Legionare a fost subestimarea criminalității lui Carol al II-lea și prin aceasta pericolozitatea Instituției Regale. La fel ca întreaga națiune, noi credeam în Rege: nu ca politician, ci îl vedeam pe Burebista, pe Decebal, pe Mircea cel Bătrân, pe Ștefan al Moldovei, pe Mihai Viteazul, pe Constantin Brâncoveanu, pe

Alexandru-Ioan Cuza, pe Carol I cel Înțelept și pe Ferdinand I cel Loial.

Adică: completă justiție și perfectă armonie.

A doua eroare a lui Corneliu Z. Codreanu și a Mișcării Legionare a fost supraestimarea perspicacității lui Adolf Hitler și a Reichului III.

Adică inteligența de a avea viitorul în minte și de a prevedea procesul de devenire.

Pentru noi, germanii erau cel mai mare, mai productiv și deci cel mai valoros popor al întregii omeniri. În concepția noastră, valoarea însemnând capacitatea în politică și în istorie însemnând: plus de prevedere, plus de responsabilitate și deci plus de obligații față de tine și față de toți.

Revenim la România.

Imposibilitatea sufletească de a accepta asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu a determinat reacții de împotrivire violentă în rândurile legionarilor mai mici, fără legătură organizatorică cu conducerea legionară din ilegalitate sau din închisori.

Unii au reacționat verbal și alții au reacționat faptic. Astfel din inițiativa spontană s-au produs cinci atentate punitive împotriva lui Armand Călinescu socotit principalul sau chiar singurul ucigaș. Toate aceste cinci atentate n-au reușit întrucât Armand Călinescu circula pe stradă într-un Cadillac blindat, primit din America în dar pentru asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu. Atentatorii legionari au fost prinși de poliție și asasinați prin incinerare de vii la Crematoriul „Cenușa“ din București. Armand Călinescu a asistat personal la incinerarea legionarilor legați de mâini și de picioare, ca și cum erau deja cadavre.

Astfel au fost asasinați următorii legionari. Mișcarea Legionară n-a publicat o evidență și eu fiind claustrat, sunt obligat să citez cele consemnate de juristul Gheorghe Andreica în cartea sa de amintiri și analize din anul 2006, „Punct contra punct“, pag. 152-153:

„3 decembrie 1938 sunt uciși:

• Nicolae Făgădău

- Bică Anania

- Petre Andrei

23 ianuarie 1939 sunt uciși:

- Constantin Titi, din Hârșova

- Dr. Nicolae Dumitrescu

- Ing. Onilescu

26 ianuarie 1939 este ucis:

- prof. Vasile Cristescu

29 ianuarie 1939 este ucisă:

- studenta Lucia Grecu

16 ianuarie 1939 este ucis:

- ing. Dumitru Crihană, din Galați

13 februarie 1939 sunt uciși:

- Petre Paraschiv, student; Petre Stănescu, student

- Aurel Hodrea, profesor; Ion Popa, muncitor

- Dumitru Borza, ofițer; Gruță Victor, elev

- Borza Zenovie, ofițer

În primăvara 1939 sunt asasinați:

- Enache Nadoleanu, medic; Dragoș Popovici, student

- Martin Vuca, medicinist, Nicolae Gherman, student teolog

- Ioan Iovin, medic, Octavian Bălan

- Ștefan Frank, student din Tg. Ocna, Ion Mihalache, din

Târgu Ocna

- diaconul Isichie Antohi, din Tg. Ocna

- Ion Bădulescu, din Tg. Ocna

10 iunie 1939 este asasinată:

- Nicoleta Nicolescu, șefa femeilor legionare.

În vara 1939 sunt asasinați:

- Nicolae Câmpeanu, comuna Turda

- Maria Dogaru, țărancă din Comloșu Bănățean“.

Închid citatul.

În continuare reproducem din Anuarul Legionar editat 1992 la Madrid, pag. 174

„Grupul legionarilor care pregăteau pedepsirea lui Armand Călinescu este prins de poliție. Legionarii sunt uciși și aduși în

Crematoriu. Grupul lor era format din următorii legionari: Nadoleanu Enache, Vuca Martin, Gherman Nicolae, Dragoș Popovici, Dr. Iovu Ion.“

Închid citatul.

Martirul Enache Nadoleanu era absolvent al Facultății de Medicină din Iași și urma să-și ia doctoratul cu o teză inaugurală. Era șef de promoție și îl aștepta un mare viitor. El a fost incinerat de viu la Crematoriu în ziua de 8 februarie 1939 de față cu Armand Călinescu care rânjea cu perfectă satisfacție.

Întrucât atentatele punitive împotriva lui Armand Călinescu se repetau, Mihail Morusoff a găsit soluția de stopare. În calitate de șef al Mișcării Legionare, cu semnătura lui Horia Sima a difuzat o circulară prin care încunoștiința pe legionari: a) comunicatul cu executarea lui Corneliu Z. Codreanu este o făcătură mincinoasă, b) Corneliu Z. Codreanu este în viață, refugiat în Germania și c) Corneliu Z. Codreanu în Germania scrie și editează vol. II din cartea „Pentru legionari“.

Această circulară a lui Horia Sima a fost crezută de legionarii care din provincie nu aveau legătura cu Bucureștiul. Circulara a fost crezută și i s-a dat urmare întrucât până atunci nimeni nu mințise în Mișcarea Legionară: nici verbal și nici în scris.

Această circulară a lui Horia Sima de la sfârșitul lui ianuarie și începutul lui februarie 1939 nu este menționată nici în Anuarul Legionar din ianuarie 1941 și nici în Anuarul Legionar din 1992, editat la Madrid. Chioreanu, în cartea sa din 1994 „Morminte vii“, o menționează în trecere, exact ca un mic fapt divers.

La epoca aceea, la începutul lui 1939 au fost arestați sute de legionari, unii internați în lagăr și alții condamnați la închisoare. Printre cei condamnați, avocatul Nicolae Coterbic din București, dr. Constantin Zissu, asistent universitar la Clinica Terapeutică din Spitalul Brâncovenesc și dr. Gheorghe Buttu, asistent universitar la Clinica Neurologie, din Spitalul Colentina și ginerele marelui savant dr. Gheorghe Marinescu.

La 26 ianuarie 1939, la locuința sa din str. Theodor Iliescu nr. 15, este asasinat de polițiști prof. Vasile Cristescu, numărul 3 în Mișcarea Legionară.

Iată împrejurările lămurite foarte târziu și ascunse de simiști.

Din trenul care ne transporta din lagărul de la Miercurea-Ciuc la închisoarea Jilava, în noaptea de 16 iunie 1938, prof. Vasile Cristescu a evadat cu misiunea din partea ing. Gh. Clime de a lua conducerea tuturor organizațiilor județene ale Partidului Totul pentru Țară, adică esențialul Mișcării Legionare.

Intellectual de înaltă clasă, elevul și continuatorul lui Vasile Pârvan, profesor de istorie. Lucrare proeminentă de Academie despre cetățile romane în Oltenia. În ilegalitate a avut drept unic curier pe un legionar, Obreja, mi se pare Spiridon. A nu se confunda cu legionarul Aurel Obreja, originar din comuna Bicz, județul Neamț și nemuritor prin rezistența eroică în cei 18 ani de detenție politică foarte grea.

Nimeni nu cunoștea adresa secretă a prof. Vasile Cristescu, în afară de acest Obreja, care avea consemn de perfectă discreție și tăcere în societate.

Din iunie 1938 până la jumătatea lui ianuarie 1939, Horia Sima a încercat să aibă contact direct și personal cu prof. Vasile Cristescu. Acesta a refuzat constant, fără vreo explicație și opinia mea este că în Lagărul de la Miercurea-Ciuc prof. Vasile Cristescu aflase de la George Furdui și Radu Mironovici de existența unei trădări și infiltrări în Comandamentul Legionar de Prigoană.

La jumătatea lui ianuarie 1939 Horia Sima a aflat că Obreja cunoaște adresa secretă și a insistat până ce Obreja a cedat și i-a comunicat-o. A doua zi Obreja este capturat pe stradă, fără martori, și la Prefectura Poliției Capitalei este pus să aleagă între denunțarea adresei secrete și incinerarea de viu la Crematoriu. Obreja alege trădarea.

În ziua următoare, 10 comisari de poliție, între care un evreu, Otto Reiner și Bouleț invadează locuința secretă din str. Aviator Thodor Iliescu nr. 15 și împușcă pe prof. Vasile Cristescu care citea în pat.

Pentru ascunderea adevăratei surse informative, Horia Sima înscenează o diversiune pe culoarul din interiorul Prefecturii de Poliție. În timp ce niște legionari arestați trec sub escortă, se deschide o ușă și în pragul ușii Obreja spune cu voce tare către niște polițiști din cameră: „Ce mai vreți de la mine? V-am dat adresa lui Vasile Cristescu și mai mult decât atât nu știu pentru a vă fi de folos. Lăsați-mă în pace“.

Închid citatul.

Respectivii legionari arestați sunt puși în libertate și ei comunică legionarilor din ilegalitate ce-au auzit cu urechile lor din întâmplare.

În timpul așa-zisei guvernări legionare din toamna 1940 Obreja a fost arestat de legionari dar Horia Sima l-a pus în libertate și de atunci a dispărut.

Gazdele prof. Vasile Cristescu erau: sculptorul Iacob și soția sa, născută Coterbic. Sculptorul Iacob a fost asasinat în cursul anchetei prin strangulare de comisarul Otto Reiner și numele său de martir nu este menționat în nicio evidență a Mișcării Legionare.

Împrejurările asasinării prof. Vasile Cristescu și sculptorului Iacob au fost clarificate și publicate după 1990 de avocatul Nicolae Coterbic.

Imediat după asasinarea prof. Vasile Cristescu, Horia Sima a plecat în Germania, cu pretenția de a fi recunoscut șeful unic absolut al Mișcării Legionare.

Nimeni nu cunoștea și nu bănuia parteneriatul dintre Horia Sima și Mihail Morusoff.

Deschidem o paranteză.

Nu este deloc adevărat că între 1937 și 2 septembrie 1944 Francmasoneria n-a existat în România. Francmasoneria este adepta principiului de adaptare la ce nu poate fi schimbat și de optimizare a celor putând fi transformate. Așa-zisa intrare în adormire a masonilor, nu-i altceva decât continuarea activității fără publicitate, și în mod discret, sub aparența de inexistență.

Odată cu ostilitatea personală anticarlistă a celor din apropierea lui Nicolae Titulescu, ing. Liviu Ciuley și a lui Max

Auschnit, Francmasoneria a sprijinit substanțial dictatura Regelui Carol II. Până la asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu din culise și după asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu pe față în guvern: Grigore Gafencu la Ministerul de Externe, Petre Andrei la Ministerul Învățământului, Gheorghe Ionescu-Sisești la Ministerul Agriculturii, dr. Const. Angelescu, consilier regal, Mircea Cancicov la Ministerul de Finanțe, Voicu Nițescu la Ministerul Muncii, Mihail Ghelmegeanu la Ministerul Lucrărilor Publice și cel mai important, Victor Slăvescu, la Ministerul Înzestrării Armatei.

Atunci în 1938 circula lozinca: „Dictatura lui Carol II n-are nici o scuză și va fi o simplă aventură atâta timp cât Corneliu Z. Codreanu este în viață și deci va fi reactivă“.

În închisorile ocupației sovietice și dictaturii comuniste, persoana mea a stat în diferite celule din diferite închisori cu francmasoni grad 33. Toți personalități de valoare și cu distincție și toți cu anticomunism și cu pro-România. La întrebarea la cât a contribuit Masoneria la asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu, colonelul Cristea Atanasu mi-a răspuns cu perfectă sinceritate: „Cel mai puțin din numeroșii și înverșunații voștri dușmani“.

Încă două informații:

La 22 iunie 1940 s-a produs colapsul militar al Franței și Masoneria Română a pierdut tutela protectoare. Șeful ei, Jean Pangal, a plecat în Anglia să pună Masoneria Română sub obediența Masoneriei Engleze. La întoarcerea în București a comunicat: „Fraților, Carol nu mai are decât două săptămâni de stat pe tron. Englezii nu-l acceptă.“

În septembrie 1940 s-a întors în România principele Barbu Știrbei, după 10 ani de exil și așteptare. „Frații masoni“ l-au vizitat oferindu-i conducerea supremă a Masoneriei Române și spre stupefacția lor au aflat că principele Barbu Știrbei nu este membru al acesteia.

Închidem paranteza cu Masoneria.

După tratative foarte amănunțite duse de doi economiști celebri, Clodius și Neubacher, se încheie la București în martie 1939 prima convenție comercială româno-germană, cu o parte

scrisă și o parte secretă. Partea scrisă era libertatea Germaniei de a cumpăra din România petrol, cereale și carne, fără restricție, deci nelimitat, și plătind totul la centimă în lingouri de aur.

A doua convenție comercială româno-germană a fost semnată de mareșalul Ion Antonescu în decembrie 1940 și prevedea în plus: ca plata de către Germania să se facă în echipamente industriale și mașini agricole, după necesitățile României. Agricultură românească avea mari resurse dar suferea de lipsă de piață de vânzare și lipsă de mașini pentru saltul de industrializare.

Partea nescrisă era politică și anume abandonarea totală și definitivă de către Germania a Mișcării Legionare din România. Adolf Hitler și Reichul III au respectat această clauză în continuare, până la 23 august 1944 când au primit inevitabila consecință politico-militară.

Această convenție comercială din primăvara 1939 face parte din Acordul de la München din 30 septembrie 1938 și a fost încheiată cu încuviințarea tacită a Angliei și Franței care la acea dată aveau planul de a direcționa spre Est mașina de război hitleristă și după uzare și autodistrugere să intervină ele pentru a restabili pacea și ordinea în Europa.

Planul anglo-francez a fost dat peste cap de miopia politică a lui Adolf Hitler și mai ales a lui Ioachim von Ribbentrop de a se înțelege cu I.V. Stalin la 23 august 1939 și de a ataca Franța la 10 mai 1940.

Privitor la Mișcarea Legionară, concepția și decizia lui Armand Călinescu erau de a opri teroarea la această etapă.

Corneliu Z. Codreanu, Nicadorii și Decemvirii morți și cadavrele lor ascunse în curtea închisorii Jilava sub o groasă placă de beton.

Două lagăre Miercurea-Ciuc și Vaslui cu câte 250 legionari luați ostatici cu amenințare de omorâre dacă se încearcă răzbunarea chiar numai în formă de inițiativă.

În închisori și lagăre regim de detenție legal, conform legilor în vigoare.

La Spitalul Militar Braşov o secţie penitenciar pentru legionarii bolnavi din lagăre şi închisori.

Afară, în societate, niciun fel de toleranţă, pentru ca niciun legionar să nu mişte politic.

Interzisă emigraţia şi toţi legionarii să fie în ţară, sub supravegherea Poliţiei şi Jandarmeriei pas cu pas şi minut cu minut.

Dovada de oprire a terorii la această etapă este faptul că Armand Călinescu, devenit ministru de interne, ministru de război şi apoi prim-ministru, n-a întocmit o evidenţă completă a legionarilor liberi, aşa cum în martie-aprilie 1944 a întocmit mareşalul Ion Antonescu.

Masacrul din 22 septembrie 1939, ordonat de Regele Carol II şi executat de generalul Gavrilă Marinescu s-a făcut: nu după evidenţe dinainte stabilite, ci la alegerea organelor represive locale.

Acestea erau concepţia şi decizia lui Armand Călinescu şi nu a Regelui Carol II, care vroia etapa a III, a exterminării tuturor legionarilor în viaţă şi a stârpirii seminţei legionare din România.

Colonelul Ştefan Gherovici aproba vizitele familiei cu menţiunea mereu repetată: „Dacă se încearcă vreun atentat contra M.S. Regelui sau contra primului ministru, să ştiţi că în 3 ore ruda voastră este cadavru de îngropat la 2 metri sub pământ.”

Din cele două lagăre, Miercurea-Ciuc şi Vaslui, s-au făcut câteva eliberări la intervenţii personale şi imediat era internat alt legionar, pentru ca numărul ostaticilor cu sabia lui Damocles deasupra capului să rămână acelaşi, în jurul a 300.

Legionarii liberi de afară au făcut ce se putea face pentru supravieţuire. Câteva mii au reuşit să treacă graniţa clandestin şi să se refugieze în Germania sau Italia, unde au cerut şi au primit drept de azil politic.

Niciun legionar n-a fost arestat şi predat dictaturii carliste care mereu îi cerea pentru pedepsire.

Germania naţional-socialistă a respectat legile reglementând regimul refugiaţilor politic. Studenţii, între care Viorel Trifa, au fost acceptaţi să-şi continue studiile la universitate şi să obţină licenţe şi doctorat.

Nimeni n-a fost obligat la muncă forţată şi cine a vrut, în total 1.000 legionari au avut loc de muncă conform cu studiile la Uzina de Avioane Henkel, de pe litoralul Mării Baltice.

Iar şefilor legionari, în număr de 20, statul german le-a dat o vilă mare pentru locuit şi masă gratuit.

Singura obligaţie, şi încă pe cuvânt de onoare, să nu aibe nici cea mai mică activitate politică contra regimului carlist din România.

În această vilă s-a reconstituit comandamentul de prigoană sub conducerea preotului Ion Dumitrescu-Borşa cu adjuncţi: Gheorghe Ciorogaru, Const. Papanace, Alex. Constant, Ioan-Victor Vojen, Nicolae Horodniceanu şi Viorel Trifa.

Horia Sima era mai mult tolerat decât acceptat întrucât avea diagnostic de anarhist cvasi-iresponsabil şi era acuzat de complicitate inconştientă la asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu.

Spitalul Militar Braşov avea la data aceea numele de Regina Maria. Un colectiv de medici militari din toate punctele de vedere perfecţi şi evident toţi erau adevăraţi patrioţi.

Comandant: colonel Savel Gărcineanu, născut în Iaşi la 30 noiembrie 1895.

Şeful Serviciului Contagioase, maior dr. Octavian Sonea, născut la 5 august 1897 într-o comună din judeţul Someş.

Şeful Serviciului de boli interne, medicul maior Petre Irimescu, născut în Bucureşti în august 1898.

Şeful Serviciului Chirurgie, maior Pavel Ticuşan, născut în 1900 într-o comună din judeţul Târnava Mare.

Şeful Serviciului Radiologie, maior Constantin Iliescu, născut 8 iulie 1900 într-o comună din judeţul Râmnicu-Sărat.

Şeful Serviciului ORL, căpitan Vasile Lazarovici, născut în Bacău, la 2 ianuarie 1904.

La Serviciul de boli interne, adjunct era medicul locotenent Dumitru Popescu, viitor mare specialist în cardiologie, născut la 17 octombrie 1907 într-o comună din judeţul Ilfov.

Spitalul aparţinea Corpului V Armată Braşov, al cărui medic şef era colonelul Iosif Frantz, născut în Bucureşti, la 16 noiembrie 1892.

Cum am spus: toți acești medici militari de înaltă valoare profesională și de înaltă calitate patriotică.

Ei au fost adevărata Armată Română din deceniile interbelice.

Persoana mea a fost scoasă din Închisoarea Râmnicu-Sărat și internată în spital mulțumită diagnosticului de tuberculoză pulmonară activă, pus de cel mai mare ftiziolog de atunci, dr. Haralamb Teodoreanu, născut în 1883, în comuna Rădești, județul Olt și coleg la Liceul Radu Greceanu din Slatina cu tatăl meu, Jean Milcoveanu.

La Spitalul Militar Brașov m-au protejat toți medicii militari și în plus m-am făcut util lucrând ca medic la laboratorul de analize, care nu avea medic titular, ci doar o laborantă, Kati, de origine maghiară și extrem de binevoitoare.

Revenim în vara 1939.

Politica mondială a Europei a fost decisă de pactul secret germano-sovietic, din 23 august 1939.

Cu ajutorul complicilor săi din Occident, I.V.Stalin a aflat de planul lui Neville Chamberlain – lord Halifax și cu adevărată îndrăzneală l-a răsturnat exact cu 180 grade. Încă din ianuarie 1939 I.V.Stalin a propus lui Adolf Hitler un pact, zis de neagresiune, care oferea Germaniei pace în Est pentru a avea libertate de acțiune și pentru a face război în Vest. Conceptul lui I.V.Stalin era inversul lui Neville Chamberlain și anume: Germania, Italia, Anglia și Franța să se autodistrugă într-un război fratricid și apoi să invadeze Armata Sovietică, care să aducă pacea și să instaleze comunismul în toată Europa.

Adolf Hitler a rezistat ofertei dar în final a fost convins de Ioachim von Ribbentrop, care avea complex de inferioritate față de englezi. Pactul Ioachim von Ribbentrop-W.M. Molotov din 23 august 1939 n-a fost altceva decât inversul Pactului de la München din 30 septembrie 1938. La îndeplinirea acestui odios pact a contribuit și Regele Carol II care a refuzat cererea lui Adolf Hitler ca Abweherul Wilhelm Canaris să participe la egalitate cu S.S.I. român Mihail Morusoff la paza și siguranța industriei petrolifere

din Valea Prahovei. Anglo-francezii se puteau bate și obține victoria fără petrolul românesc. Adolf Hitler nu putea face război ofensiv în spațiile imense ale Rusiei, fără petrolul românesc.

Mulțumită pactului din 23 august 1939, Germania a început al doilea război mondial la 1 septembrie 1939 și Anglia-Franța au intrat în război la 3 septembrie 1939 cu armatele luptând pe granița franco-germană. Polonia a fost învinsă în trei săptămâni și la 16 septembrie 1939 I.V. Stalin și Armata Sovietică au invadat-o din spate, ocupând jumătate din teritoriu și capturând o treime din armată, cu asasinarea a 15.000 ofițeri polonezi.

Politica internă a României a fost la fel de răvășită în vara 1939.

La jumătatea lui iunie 1939 sosește la București o comisie de ingineri și militari, sub conducerea unui specialist, Wenger, care în numele Angliei și Franței cere României autodistrugerea întregii industrii petroliere: sonde, rafinării, depozite.

Prim-ministrul și ministrul de război Armand Călinescu este de acord și dedublează secția III a Marelui Stat Major în A și B. Subsecția B sub comanda colonelului Paul Leonida oficial să ia sub pază militară industria petroliferă și în realitate prin simpla apăsare pe buton s-o distrugă așa încât nici în 100 ani să nu mai poată fi repusă în funcțiune.

Forțele Oculte Mondiale ajunseseră la concluzia că nu mai există decât soluția războiului pentru distrugerea național-socialismului german pentru a extermina antisemitismul din Europa și pentru a pedepsi poporul german. Dar război mondial nu începând cu Uniunea Sovietică care nu se putea face decât cu petrolul românesc.

Armand Călinescu a cerut acordul Regelui Carol II care i l-a dat și faptul e menționat în memoriile sale, editate după 1990.

Mihail Morusoff, șeful Poliției Secrete și nr. 2 în ierarhia statului, era de părere contrară. Mihail Morusoff era deja în colaborare secretă cu amiralul Wilhelm Canaris și argumentul său era în perfectă concordanță cu interesul României: „Dacă ne distrugem industria petroliferă aducem războiul pentru că nemții

vor veni s-o repună în funcție. Dacă ne păstrăm industria și vindem petrolul nemților aceștia ne vor lăsa în pace și vor pleca în alte direcții să facă război“.

Instabil psihic și duplicitar ca întotdeauna, Regele Carol II: pe față a fost de părerea lui Armand Călinescu și în ascuns a fost de părerea lui Mihail Morusoff, autorizându-i să găsească el soluția de rezolvare.

Soluția normală constituțională era ca Regele Carol II să ceară demisia lui Armand Călinescu, dar așa ceva însemna curaj moral și în plus el era prea îndatorat lui Armand Călinescu prin asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu și prea îndatorat Forțelor Oculte care îi asigurase instituirea dictaturii.

În plus, asasinarea lui Armand Călinescu putea fi valorificată pentru etapa a III-a a terorii, exterminarea tuturor legionarilor din România.

La începutul lui august 1939, generalul Gavrilă Marinescu i-a destăinuit fratelui său, generalul medic dr. Nicolae Marinescu, că va trebui să execute pe toți legionarii din România. Generalul medic dr. Nicolae Marinescu i-a spus: „Dacă vei fi pus să faci așa ceva, te rog să faci excepție cu ing. Virgil Ionescu, întrucât am obligație de familie față de el“.

Închid citatul.

Pentru dispariția lui Armand Călinescu, Mihail Morusoff a apelat la serviciile lui Horia Sima stăpân pe legionarii mici, care nu ascultau de ing. Gheorghe Clime și Statul Major Legionar, închis la Râmnicu-Sărat.

Iată cum Horia Sima ajunsese colaboratorul, adică complicele lui Mihail Morusoff.

La terminarea studiilor universitare, Horia Sima trebuia să-și facă serviciul militar obligatoriu, de un an. Mihail Morusoff l-a recrutat la Serviciul Secret al Armatei: primo pentru că era șef de promoție la liceu și în universitate și secundo pentru că nu avea tată oficial care să-l influențeze. Aici, la Serviciul Secret al Armatei, Horia Sima a devenit colaboratorul lui Mihail Morusoff care l-a utilizat drept „conservă“ în interiorul Mișcării Legionare. Horia

Sima era și un paranoic cu ambiția de șef în locul lui Corneliu Z. Codreanu și Mihail Morusoff l-a răsplătit cu vidul total în ierarhia Mișcării Legionare.

Statul Major Legionar ing. Gh. Clime-dr. Ion Banea din Închisoarea Râmnicu-Sărat a interzis orice atentat și a cerut continuarea politicii de „tăcere, suferință și răbdare“.

Comandamentul legionar din Germania era pentru atentat, dar cu două condiții: a) numai simultan Armand Călinescu și Regele Carol II și b) la o dată ulterioară, a se decide în funcție de împrejurări.

Cu misiune din partea lui Mihail Morusoff, Horia Sima a organizat atentatul în secret cu câțiva complici personali: Ion Boian, zis Cârțiță, zis Moisesescu, Victor Silaghi, Traian Borobaru, Alex. Popovici și I. Smultea.

Însă erau două dificultăți: a) Cadillac-ul blindat căpătat din America de Armand Călinescu și b) șoferul Truță care avea de la Armand Călinescu ordin să nu oprească și să accelereze claxonând în chip de alarmă.

La începutul lui august 1939 Regele Carol II cere cu împrumut pentru 24 de ore Cadillac-ul blindat și nu l-a mai înapoiat lui Armand Călinescu.

Mihail Morusoff organizează chemarea în provincie a șoferului Truță la Cercul de recrutare.

Atentatul a fost amânat de la 1 august 1939 întrucât nu se știa ce va face Germania și Anglia-Franța cu războiul.

Punerea în aplicare a proiectului de atentat s-a decis după 3 septembrie 1939, când s-a văzut că armatele aglo-franceze se opresc la granița Germaniei și lasă pe aceasta să-și desfășoare ofensiva cuceritoare în Est: etapa I Polonia și etapa a II-a România.

Obligatoriu cucerirea României unde se găsea singura sursă de petrol din Europa.

Și Armand Călinescu a înțeles că politica filo-anglo-franceză este falimentară pentru România și la 9 septembrie 1939 și-a propus demisia pentru ca să vină un guvern filo-german, așa cum cereau împrejurările. Regele Carol II și Mihail Morusoff i-au refuzat demisia, primo: pentru că aveau nevoie de cadavrul lui Armand

Călinescu, ca dovadă față de Adolf Hitler că nu mai au soluție de dare înapoi la Franța și Anglia și secundo: pentru că aveau nevoie de atentat, care să justifice și care să facă posibilă exterminarea tuturor legionarilor.

În final, atentatul a fost decis la 21 septembrie 1939, după ce Armand Călinescu înfuriase pe Adolf Hitler asigurând transportul tezaurului de aur al Poloniei prin teritoriul României, la adăpost în Anglia.

Pentru executarea atentatului, Horia Sima l-a convins pe tânărul avocat Miti Dumitrescu, originar din Ploiești. Miti Dumitrescu nu era încadrat organizatoric și era numai simpatizant al Mișcării Legionare, unde fusese adus de comandanta legionară Nicoleta Nicolescu care l-a trimis în Germania să verifice la fața locului dacă Corneliu Z. Codreanu este în viață, așa cum afirmase Horia Sima în circulara sa, și așa cum spera întreaga Mișcare Legionară.

Miti Dumitrescu a acceptat misiunea justițiară la argumentația lui Horia Sima că România este în primejdie mortală și că numai moartea lui Armand Călinescu o poate salva de la dispariție.

Miti Dumitrescu a acceptat misiunea și a pus o singură condiție, și anume ca atentatul să fie încuviințat de Nicoleta Nicolescu. Înainte de venirea în țară a lui Miti Dumitrescu, Mihail Morusoff a organizat atragerea în cursă și omorârea Nicoletei Nicolescu, la 7 iulie 1939, care imediat, după două ore, a și fost incinerată la Crematoriul „Cenușa“.

Pentru a nu lua legătura cu comandamentul legionar preotul Ion Dumitrescu-Borșa, Miti Dumitrescu a fost condus la graniță de Victor Silaghi și Smultea, oameni de încredere ai lui Horia Sima. În țară, de la graniță, Miti Dumitrescu a fost luat sub control de Ion Boian, zis Cârțiță, zis Moisescu, care după 23 august 1944 s-a aflat că era ofițer acoperit S.S.I.-ului de sub comanda lui Mihail Morusoff.

În țară, atentatul era amânat. De teamă ca Miti Dumitrescu să nu-și schimbe decizia și angajamentul, Mihail Morusoff a chemat din Germania pe Horia Sima care a venit la 12 august 1939, luat de

la graniță de doi civili într-un automobil. La Lugoj, Horia Sima ia contact cu profesorul de matematică, Miter, și convorbirea dintre aceștia este relatată de avocatul Alex. Borcea, care sub regimul comunist a stat în închisoare cu prof. Miter.

În București, Miti Dumitrescu, tot timpul sub supravegherea lui Ion Boian, ca nu cumva să-și schimbe decizia de atentat.

Miti Dumitrescu și-a făcut echipă cu colegii săi de clasă de la Liceul Sfinții Petru și Pavel din Ploiești și care erau în Corpul Studențesc Legionar de la Universitatea București: Marin Stănciulescu, Gigi Paraschivescu, Nelu Moldoveanu, Ion Vasiliu, Traian Popescu zis Puiu, Caesar Popescu, Gelu Ionescu și Ovidiu Isaia. Toți suflete de aur. Toți patrioți înflăcărați. Toți cu convingerea că prin atentat salvează România de la dispariție.

Atentatul a fost decis de Regele Carol II și de Mihail Morusoff.

Șoferul Truță a fost chemat în provincie pentru 24 de ore și înlocuit de șoferul Joița, care era șoferul personal al Regelui Carol II și care după 23 august 1944 a fost găsit pe statele de plată ale Serviciului de Informații al Armatei.

21 septembrie 1939.

Nu se mai putea continua politica filo-engleză și trebuia închiată alianța cu Germania. Cu 5 zile înainte, la 16 septembrie 1939, Armata Sovietică a intrat din spate în Polonia și Uniunea Sovietică a anexat jumătate din teritoriul acesteia.

După programul de activitate la președinția guvernului, la Ministerul de Interne și la Ministerul de Război, la ora 14 la amiază Armand Călinescu venea la locuința sa din str. Dr. Clunet, cartierul Cotroceni.

Mereu pe aceeași rută, str. Știrbei Vodă.

Nu în Cadillac-ul blindat, primit din America, ci în Cadillac-ul obișnuit al președinției Consiliului de Miniștri. Așa cum am mai spus, Cadillac-ul blindat fusese cerut 24 de ore de Regele Carol II și nu i l-a înapoiat de peste o lună și jumătate.

Nu singur în mașină, ci însoțit de un ziarist evreu, H. St. Streitman, cu mare autoritate în Occident.

Din strada laterală, Făgăraș, țâșnește mașina cu nouă legionari și care la distanța de 25 de metri urmărește mașina cu Armand Călinescu.

Înainte de a traversa Râul Dâmbovița, mașina cu Armand Călinescu o ia la stânga pe Calea Plevnei și depune la domiciliul său pe ziaristul evreu, Streitman.

După aceasta, mașina cu Armand Călinescu revine pe str. Știrbei Vodă și își continuă drumul spre cartierul Cotroceni.

Trece Dâmbovița.

La întretăierea cu Bd. Ardealului, astăzi Bd. Eroilor Sanitari, apare și se așează de-a curmezișul o cărucioară trasă sau împinsă de mână omenească. Dimensiunile și forma cărucioarei erau ca cea care la acea epocă transporta sticlele cu lapte și borcanele cu iaurt la domiciliul clienților.

Șoferul Joița stopează și stă nemișcat la volan.

Instantaneu, din mașina urmăritoare coboară cei 9 legionari și: a) împușcă cu 36 de gloanțe pe Armand Călinescu, b) împușcă cu 3 gloanțe pe polițistul Butnaru, cu nume conspirativ Andronic, care era în dreapta șoferului și c) nu se ating în niciun fel de șoferul Joița.

După atentat se urcă din nou în automobilul lor și se duc la Radiodifuziune pe str. General Mathias Berthelot nr. 64.

Focurile de revolver au fost auzite de un polițist, gardian de zi, care a venit la fața locului și a văzut cum din a treia mașină a coborât mareșalul Palatului Regal, colonelul Ernest Urdăreanu, care a pipăit cadavrul să constate decesul și a plecat înapoi la Palatul Regal.

Atentatul avea la fața locului trei „inspectori“.

Primul a fost Mihail Morusoff care de la fereastra unei case de pe Bd. Ardealului viziona cu luneta mersul automobilului cum venea pe str. Știrbei Vodă.

Informația o am de la ing. Radu Constantinescu-Claps, care locuia în alt apartament din aceeași casă și care exact la acea oră a deschis fereastra și l-a văzut pe Mihail Morusoff privind cu luneta.

Al doilea „inspector“ în teren a fost mareșalul Palatului, colonelul Ernest Urdăreanu, care venea din spate în a doua mașină

urmăritoare. Foarte posibil, colonelul Ernest Urdăreanu avea un dispozitiv telefonic fără fir și a informat pe Regele Carol II de reușita atentatului și de certitudinea morții lui Armand Călinescu. Altfel nu se explică comportamentul pasiv al Regelui când, în timpul mesei, un ofițer i-a raportat.

Al treilea „inspector“ la fața locului a fost Horia Sima, în costum de țărancă și ascuns printre copaci. Sursa informativă sunt poliștii și de aceea dăm informația fără certitudine absolută.

Iată ce s-a întâmplat în continuare.

Cei 9 legioanari atentatori s-au dus cu mașina în str. General Berthelot, la Radiodifuziune. Arătând revolvele încărcate au dezarmat garda militară și au intrat în studioul de emisie. Aici au anunțat țara și străinătatea că Armand Călinescu a fost executat de o echipă legionară, ca pedeapsă pentru asasinarea în închisoare a lui Corneliu Z. Codreanu. Ultimele cuvinte n-au fost transmise pentru că un tehnician de la Radiodifuziune a tăiat contactul și a întrerupt emisiunea. După pronunțarea mesajului, cei 9 legionari atentatori au depus armele pe podea, la picior, și au ridicat brațele în sus așteptând să fie arestați. Ei au fost imediat arestați și legați cu mâinile la spate. Astfel imobilizați, au fost loviți cu pumnii în figură, de către directorul Radiodifuziunii, ing. Ionescu.

Peste câteva minute a venit generalul Gavrilă Marinescu cu poliștii care i-au transportat exact în locul atentatului și i-a împușcat cu glonte în ceafă.

În jurul cadavrelor s-au montat niște tribune și publicul a fost chemat să-și exprime indignarea și să vizioneze spectacolul. Printre cei veniți au fost: prof. Nicolae Iorga, care a început să lovească cu piciorul în craniile cadavrelor și prof. Petre Andrei, care a început să scuipe cadavrele, în chip de blestemare.

Spectacolul a fost filmat și a apărut în Radio-jurnalul din ziua următoare.

După două zile de expunere publică, cadavrele au intrat în putrefacție și au fost incinerate la Crematoriul „Cenușa“.

Cei 9 legionari atentatori, în frunte cu avocatul Miti Dumitrescu, au devenit nemuritori și alături de Nicadori și Decemviri au intrat în Istorie cu numele de „Justițiarii“.

Important este ce s-a întâmplat la Palatul Regal. Regele Carol II era la masă cu suita sa și cu câțiva invitați, între care Constantin Argetoianu, care distra cu tot felul de bancuri și anecdote. Mareșalul palatului, Ernest Urdăreanu și Elena Lupescu nu erau de față.

Scena mi-a fost relatată de juristul Casei Regale, avocatul Sorin Petroniu, în 1970, când i-am devenit medic pentru rahialgie lombară, în realitate o metastază a unui carcinom de prostată.

La ora 14 și jumătate vine un ofițer și anunță pe Regele Carol II că la Radiodifuziune o echipă de legionari a anunțat omorârea primului ministru, Armand Călinescu.

Regele Carol II n-a spus decât cinci cuvinte: „Să fie omorâți toți legionarii“ și a continuat să mănânce ca și cum a fost un mic fapt curent, dinainte cunoscut.

Toți cei de la masă, inclusiv Const. Argetoianu, au intrat într-o tăcere sinistă și, după 20 de minute, masa s-a terminat și toți au plecat fără niciun comentariu.

Câteva zeci de minute mai târziu a venit generalul Gavrilă Marinescu care a anunțat: a) executarea celor 9 legionari atentatori și b) luarea în primire a Ministerului de Interne cu program de masacru antilegionar general.

Avocatul Sorin Oprescu a cerut ca represaliile să se facă legal, prin sentință judecătorească. Mareșalul Gavrilă Marinescu i-a replicat: „Justiția este bună pentru timp de pace. Suntem în război și în timp de război soluția de rezolvare este execuția în masă“.

Pe la ora 18 s-a pus problema găsirii unui prim-ministru și, deschizând Almanahul Militar, Regele Carol II l-a găsit și l-a nominalizat pe generalul Gheorghe Argeșanu, comandantul Corpului II Armată București, care era plecat în inspecție în Cadrilater.

Acesta era în sudul Dobrogei, unde comitagii atacau permanent pe coloniștii aromâni macedoneni, pe care îi jefuiau și îi omorau.

Chemat telegrafic, generalul Argeșanu a sosit în București la ora 22 și a depus la Palatul Regal jurământul de nou prim-ministru. De la Palatul Regal a fost luat în automobil de generalul Gavrilă Marinescu, care l-a condus la locuința sa din cartierul Cotroceni. În automobil i-a spus numai următoarele: „Puteți să vă culcați liniștit. Totul este organizat și nu veți avea nicio surpriză.“

Niciun cuvânt despre masacru.

Generalul Gheorghe Argeșanu s-a culcat foarte obosit. Pe la ora 12 noaptea este chemat la telefon de principesa Alexandrina Cantacuzino care îl încunoștințează de masacrul proiectat. Somnoros, generalul Gheorghe Argeșanu răspunde: „Principesă, nu știu nimic și nu mi s-a spus de așa ceva. Măine dimineată mă voi interesa și vă chem eu la telefon.“

Dimineata, la ora 7 generalul Gheorghe Argeșanu s-a trezit din somn, s-a interesat la telefon și a aflat de masacrul care avusese loc.

Sursa mea informativă este colegul meu de facultate, dr. Grigore Corăciu, care era ginerele generalului Gh. Argeșanu și chiar acestuia i-a spus în chip de lamentație: „Din toată chestia asta eu voi fi tras la răspundere și eu voi plăti pentru tot ce-au decis și ce-au făcut alții.“

La Palatul Regal.

După plecarea generalului Gavrilă Marinescu și generalului Gh. Argeșanu, Regele Carol II s-a închis în dormitor, dând ordin să nu fie deranjat de nimeni.

Pe la ora 23 au venit la Palatul Regal principesa Alexandrina Cantacuzino și ministrul de externe Grigore Gafencu. N-au fost primiți să vorbească cu Regele Carol II. Ministrul de Externe Grigore Gafencu depune în mâinile lui Ernest Urdăreanu un text prin care deconsiliază masacrul legionar de care auzise chiar atunci.

Textul era formulat și semnat în numele Ministerului de Externe, care are drept de veto în toate problemele de stat. Acest document a dispărut și nu este publicat de nimeni.

Aici este utilă o informație premergătoare masacrului.

Două săptămâni înainte de masacru.

Spitalul Militar Braşov.

În secţia penitenciar eram 14 legionari, din care 6 aduşi din Închisoarea Râmnicu-Sărat: ing. Virgil Ionescu, avocat Radu Budişteanu, căpitan Emil Şiancu, ing. Eugen Ionică, Traian Cotigă şi Şerban Milcoveanu.

Vine în inspecţie chiar generalul Ion Bengliu, comandantul Inspectoratului General al Jandarmeriei.

Se interesează de condiţiile de cazare, care într-adevăr erau perfect legale şi foarte bune. Înainte de a pleca, pronunţă o frază foarte semnificativă: „Cred că pentru d-voastră a dispărut pericolul.“

Generalul Ion Bengliu era omul de încredere al lui Armand Călinescu şi fraza de mai sus reflecta gândirea lui Armand Călinescu, că se renunţa la prigonirea legionarilor şi se trecea la o politică de apropiere cu Germania. La 3 septembrie începuse războiul şi s-a văzut că armatele anglo-franceze se imobilizează pe graniţa cu Germania şi abandonează estul Europei, inclusiv România.

Revenim la Bucureşti.

Desigur neavând suficienţi asasini pe câte victime proiecta, ministrul de Interne, generalul Gavrilă Marinescu, a decis masacrul în două etape, la distanţă de o săptămână.

Pentru noaptea de 21 spre 22 septembrie 1939 a decis să fie omorâţi de jandarmerie şi Poliţie:

a) toţi cei 20 legionari din Închisoarea Râmnicu-Sărat şi consideraţi Statul Major Legionar;

b) jumătate din legionarii deţinuţi politic fără sentinţă de condamnare, din Lagărul de la Miercurea-Ciuc şi Lagărul de la Vaslui;

c) câte 3-5 legionari pe fiecare judeţ, aleşi de autorităţile locale dintre cei liberi.

Probabil au plecat din Bucureşti încă două ordine tot telefonic:

- Ordinul lui Victor Iamandi, ministrul justiţiei, cu precizarea ca procurorii să nu se sesizeze şi să ignore ce urmează a se întâmpla.

- Ordinul prof. Petre Andrei, ca directorii de şcoli să scoată elevii pentru a viziona şi a scuipa cadavrele expuse în piaţa publică.

Masacrul a fost executat de Jandarmerie şi Poliţie, de prefectii militari cu grad de colonel, exact după ordinul telefonic al generalului Gavrilă Marinescu în numele M. S. Regelui Carol II şi nota bene cu explicaţia dată în particular de a fi „cerută de Franţa şi Anglia“.

Totodată, subsecretarul de stat de la Ministerul de Război, generalul Gheorghe Mihail, a mobilizat armata să fie gata de intervenţie, în sprijinul Jandarmeriei şi Poliţiei.

În 11 judeţe nu s-a produs masacrul întrucât prefectii militari şi-au păstrat calmul şi au cerut ordin scris, care n-a venit niciodată.

Totul s-a făcut prin telefon şi nu există nimic scris în arhivele Statului de drept.

În mod sigur n-ar fi fost atâtea victime dacă masacrul ar fi fost amânat măcar 48 de ore.

În cartea „Atentatul contra lui Armand Călinescu“, editată în 2004, expun tot ce-am putut aduna ca material informativ până la acea dată.

Foarte târziu, în 1967, am aflat de la medicul militar dr. Anastasie Vişan cum am fost exceptaţi şi pentru ce am fost exceptaţi de la masacu: ing. Virgil Ionescu, avocatul Radu Budişteanu, dr. Şerban Milcoveanu. Am dictat textul sub forma unui interviu cercetătorului Mircea Ionică şi sper să-l pot publica. În orice caz, o copie se găseşte în arhiva lăsată de dânsul.

Iată evidenţa victimelor din noaptea de 21 spre 22 septembrie 1939.

În total 252 martiri care au intrat în istorie cu titlul de „Masacrul Inocenţilor“:

ÎNCHISOAREA RÂMNICU-SĂRAT

Cantacuzino Alexandru, avocat, Bucureşti; Totu Nicolae, avocat, Bucureşti; Clime Gheorghe, inginer; Tell C. Alexandru, avocat, Bucureşti; Furdui Gheorghe, profesor, Bucureşti; Bănică Dobre, ad-tor ziar, Bucureşti; Polihroniade Mihail, avocat, Bucureşti; Craja Paul, medic, Bucureşti; Simulescu Sima, profesor, Bucureşti;

Apostolescu Gheorghe, comerciant, București; Istrate Gheorghe, abs. acad. com., București; Banea Ioan, medic, Cluj; Serafim Aurel, inginer, București.

SPITALUL MILITAR BRAȘOV

Cotigă Traian, avocat, București, Penit. Sp. R. Sărat; Ionică Eugen, inginer, București, Penit. Sp. R. Sărat; Șiancu Emil, ofițer rez. Cluj, Penit. Sp. R. Sărat; Proca Gheorghe, monteur în com. Domnița Maria (Bacău), cu domiciliul obligatoriu la M. Ciuc; Pihu Grigore, funcționar, Bucurști, cu domiciliul obligatoriu Vaslui; Șuşman Iuliu, funcționar, București, cu domiciliul obligatoriu Vaslui; Hergelegiu Ion, avocat, Piatra-Neamț, dom. obl. M. Ciuc.

LAGĂRUL DE LA VASLUI

Spănu Iordache, student, București; Clime Traian, student, București; Gârcineanu Victor, avocat, București; Teodor Tudose, avocat, Iași; Polisperhon Șupila, student, București; Boboc Constantin, student, București; Goga Mircea, student, București; Popescu Spiru, student, Frăsân-Durostor; Comănescu Nicolae, student, Ploiești; Calapăr Mihai, absolvent teologie, Negrești-Neamț; Belgea Ioan, bibliotecar, București; Popescu Vasile, f. profesie, București; Antoniu-Păsu Ioan, avocat, București; Stahu Teodor, avocat, Fălticeni-Baia; Cărdu Valeriu, ziarist, Oravița Caraș; Motoc Mircea, student, București; Răcman Gogu, student, Hodivovăia-Vlașca; Teohari Mircea, student, București; Bujgoli Spiru, licențiat în litere, Frăsân-Durostor; Moraru Alexandru, student, Dej-Someș; Rioșeanu Petre, director „Nitrogen“ București; Șola Stavre, student, București; Constantiniu Dorin, contr. S.T.B., București; Dobre Radu, manip. S.T.B., București; Danielescu Josim, student, Ploiești; Nicolicescu Gheorghe, ing., București; Borzea Virgil, student, Brașov; Caratașu Chiriac, student, București; Busuioc Ioan, student, București; Maricari Nicolae, locot. ref., București; Tucan Boris, viticultor, Hârtop-Tighina.

BUCUREȘTI

Dumitrescu Dumitru, avocat, Ploiești; Popescu Cezar, student medicină, originar Ploiești; Popescu Traian, student Drept, originar Ploiești; Moldoveanu Ion, student Politehnică, originar

Ploiești; Ionescu R. Ion, student Drept, originar Ploiești; Vasiliu Ion, desenator, originar Ploiești; Ovidiu Isaia, fotograf, București, Bd. Brătianu 24; Stănciulescu Marin, lăcătuș, București; Bd. Brătianu 24; Paraschivescu Gheorghe, student Politehnică, București, Bd. Brătianu 24; Dragomirescu Victor, absolv. Politehnică, din închisoarea Văcărești.

LAGĂRUL DE LA MIERCUREA-CIUC

Stegărescu Constantin, contabil, București, Ilfov; Borzea Titus, student, Brașov; Rădulescu Virgil, gazetar, București; Enescu Ioan, student, București; Micu Augustin Liviu, inginer, Timișoara; Macoveschi Ioan, desenator, București; Pavelescu Alexandru, avocat, București; Biriș Ovidiu, avocat, București; Susai Vasile, lic. Drept, București; Felecan Vasile, ajust. mecanic, București; Prodea Nicolae, lăcătuș, București; Grama Iosif, student, București; Miter Ioan, student, Caransebeș; Popescu B. Anton, funcționar, Băile Herculane; Noaghia Gh. Virgil, student, Caransebeș; Tiponut Gheorghe, elev liceu, Oradea; Nuțiu Aurel, student, București; Teodorescu Gheorghe, sculptor, Ploiești; Ursu A. Ioan, student, București; Todan Coriolan, student, Timiș Torontal; Ducaru Dumitru, subing. Râșnov-Brașov; Ungureanu Corneliu, lic. Litere, Craiova; Corbeanu Vasile, student, Bragadiru-Ilfov; Coman Constantin, student, Bragadiru-Ilfov; Popa Tiberiu, student, Bragadiru-Ilfov; Popescu Marin, student, Cumpăna-Constanța; Vilmuș Adam, bucătar, Iași; Dorca Afilon, absolv. Teologie, Velișoara-Severin; Cioflec Marius, student, Timișoara; Benec Constantin, funcționar CFR, Ohaba-Mătnic Severin; Gheorghe Constantin, student, Stupini-Brașov; Strugaru Nicolae, avocat, Iași;

BUCUREȘTI

Dumitrescu Dumitru, avocat, Ploiești; Popescu Cezar, student medicină, originar Ploiești; Popescu Traian, student Drept, originar Ploiești; Moldoveanu Ion, student Politehnică, originar Ploiești; Ionescu R. Ion, student Drept, originar Ploiești; Vasiliu Ion, desenator, originar Ploiești; Ovidiu Isaia, fotograf, București, Bd. Brătianu 24; Stănciulescu Marin, lăcătuș, București; Bd. Brătianu 24; Paraschivescu Gheorghe, student Politehnică,

București, Bd. Brătianu nr. 24; Dragomirescu Victor, absolv. Politehnică, din închisoarea Văcărești.

LAGĂRUL DE LA MIERCUREA-CIUC

Stegărescu Constantin, contabil, București, Ilfov; Borzea Titus, student, Brașov; Rădulescu Virgil, gazetar, București; Enescu Ioan, student, București; Micu Augustin Liviu, inginer, Timișoara; Macoveschi Ioan, desenator, București; Pavelescu Alexandru, avocat, București; Biriș Ovidiu, avocat, București; Susai Vasile, lic. Drept, București; Felecan Vasile, ajust. mecanic, București; Prodea Nicolae, lăcătuș, București; Grama Iosif, student, București; Miter Ioan, student, Caransebeș; Popescu B. Anton, funcționar, Băile Herculane; Noaghia Gh. Virgil, student, Caransebeș; Tiponuț Gheorghe, elev liceu, Oradea; Nuțiu Aurel, student, București; Teodorescu Gheorghe, sculptor, Ploiești; Ursu A. Ioan, student, București; Todan Coriolan, student, Timiș Torontal; Ducaru Dumitru, subing. Râșnov-Brașov; Ungureanu Corneliu, lic. Litere, Craiova; Corbeanu Vasile, student, Bragadiru-Ilfov; Coman Constantin, student, Bragadiru-Ilfov; Popa Tiberiu, student, Bragadiru-Ilfov; Popescu Marin, student, Cumpăna-Constanța; Vilmuș Adam, bucătar, Iași; Dorca Afilon, absolv. Teologie, Velișoara-Severin; Cioflec Marius, student, Timișoara; Benec Constantin, funcționar CFR, Ohaba-Mâtnic Severin; Gheorghe Constantin, student, Stupini-Brașov; Strugaru Nicolae, avocat, Iași; Constantinescu Dimitrie, absolv. Medicină, Iași; Dobrin Liviu, absolv. Medicină, Arpașul de Jos-Făgăraș; Zus Radu, student, Cernăuți; Buhai Vasile, student, București; Iordache N. Nicoară, asistent univ., București; Raicu Const., licențiat, Iași; Stamate Eugen, student, Iași; Zanche Petre, funcționar, Iași; Gârcineanu Florin, lt. ref., Timișoara; Vasiliu Gheorghe, lt. ref., Iași; Filipov Vasile, comerciant, București.

ÎN RESTUL ȚĂRII

Jud. Durostor: Nicolae Nastu, Costică Manganița și Dionisie Memu.

Jud. Timiș-Torontal: Udrea Teodor, Dragomir Gheorghe și Cocora Alexandru.

Jud. Caliacra: Petre Caranica, Chitu M. Popescu și Dumitru Covache.

Jud. Gorj: Constantin Șerban, căpitanul Gh. Munteanu și preotul Motomanca Grigore.

Jud. Constanța: preotul Chivu Ion, Chiriazii Constantin, preotul Mocanu Staicu și preotul Secăreanu Ion.

Jud. Putna: Vasile State, Nicolae Voinea și Petre Marin.

Jud. Vâlcea: preot Aurel Nicolaescu, Dumitru Diaconescu și Nicolae Vasilescu de pe teritoriul urban.

Jud. Lăpușna: Diaconescu Vasile, colonel în rezervă, invalid de război, Florescu Sergiu, avocat și ziarist, și Palamarcu Ioan.

Jud. Bacău: Condopol Mircea, Mandache Alexandru și Antonovici Constantin.

Jud. Mehedinți: Gheorghiu Victor, Matici Marin și Geacu Petre.

Jud. Argeș: Ioan Pielmuși, Olteanu Vasile și Traian Amzar.

Jud. Cluj: Cuibus Petre și Erimia Nicolae.

Jud. Prahova: Alexandru Cojocaru și Filip Dumitru.

Jud. Dolj: Nicolae Horculescu, Ilie Poenaru și Ioan I. Ștefanache.

Jud. Bihor: Cosma Lazăr și Jude Dumitru.

Jud. Roman: Creangă Vasile.

Jud. Vaslui: Gheorghe N. Volocaru.

Jud. Brăila: Bobota Teodor și Ioan Udrea.

Jud. Caraș: Borzac Lazăr, Băleanu Ioan și Cerbu Iancu (asasinați ulterior).

Jud. Neamț: Nicolae Malinici, Vasile Avădanei și Vasile Puiu.

Jud. Olt: Găman Florea, elev de liceu; Dumitru Mânzu, student; și Gheorghe Preda, patron de moară și batoză.

Jud. Fălciu: Ioan Codreanu, inginer; Nicolau Emil, student și Croitoru Vasile.

Jud. Teleorman: Abagiu Dumitru și Aristotel Cristea.

Jud. Ialomița: Manolescu Grigore, Constantin Constantinescu și Traian Badea.

Jud. Dâmbovița: Nițescu Petre, Lungu Ioan și Gâlmeanu Ioan.

Jud. Dorohoi: Gheorghe Surugiu, Gheorghe Barbu și Ioan Honceru.

Jud. Turda: Cucerzan Constantin, Nichita Augustin și Tonceanu Gheorghe.

Jud. Bălți: Condratiuc Alexe, Ursache Victor și Ioan Gherman.

Jud. Brașov: Faur Ioan, Bordeianu I. Lehaciu, Papacioc Radu și Nicolici Nicolae.

Jud. Mureș: Rusu Iacob, Palctas Francisc și Pădurean Nicolae.

Jud. Hotin: Vasile Dobuleac, Teodor Dubovinschi și Iacob Soroceanu.

Jud. Cernăuți: Pisarciuc Silvestru, Regwald Francisc și Mototiu Ioan.

Jud. Lugoj: Ghinda Gheorghe, Galescu Pavel și Damaschin Sârbu.

Jud. Sălaj: avocatul Burcaș Augustin.

Jud. Ciuc: Duma Iosif, Caranica Ioan și Mirea A. Ilie.

Jud. Tighina: Heidenrech Wladimir, Căldare Constantin și Coraganceva Ioan.

Jud. Bistrița: Tonea Simion, Cornel Girigan și Tolan Alexandru.

Jud. Cetatea Albă: Ioan Vlădău, Paucă Dumitru și Damian Curoglu.

Jud. Tecuci: Căsăneanu Gheorghe, Spirache Teodorescu și Baci Vasile.

Jud. Muscel: Nerasan (av. Câmpulung) și Ioan Stancu.

Jud. Covurlui-Galați: Costăchel Popa, asasinat ulterior; Tudor Croitoru și Gheorghe Potolea.

Jud. Soroca: Levițchi Ștefan, Șciucă Boris și Criclivai Azare.

Jud. Arad: av. Maduta Ioan, Bulboacă Ioan și Julian Ilie.

Jud. Maramureș: Butnaru Ioan, Chirculiță Dumitru și Beladoan Mircea.

Jud. Iași: Elena Bagdad (domnișoară studentă), Nicolae Dănilă și pr. Leodin Miron.

Jud. Hunedoara: Popa Petre, Cornea Gheorghe și Sârbu Nicolae.

Jud. Orhei: Zalupcescu Grigore, Mocanu Andrei și Răileanu Naum.

Jud. Romanați: Niculescu Gheorghe și Oprovinci Horia. (Teritoriul urban).

Jud. Suceava: Reuț Ioan Neculae.

Jud. Buzău: Voinea M. Constantin.

Jud. Trei Scaune: ing. Lascăr Gheorghe, Vrânceanu Gheorghe (asasinat ulterior).

Jud. Botoșani: Vasile Ifțimuță, Mihai Grigoriu și Gheorghe Mancoș.

Jud. Satu-Mare: Bozinteanu Victor și Spiridon Jitaru.

Jud. Câmpulung (Bucovina): Irimiciuc Valerian, Țăranu Traian și Cozan Luchian.

Jud. Târnava Mică: Bârza Gheorghe, Prus Ioan și Codrea Nicolae.

Printre victime, sunt cele trei genii ale generației noastre: George Furdul, Victor Gârcineanu și Virgil Rădulescu, care în zona culturală ar fi făcut gloria României în istorie.

Adevărata Mișcare Legionară a fost până la asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu și până la asasinarea Statului Major Legionar ing. Gh. Clime-dr. Ioan Banea, la 22 septembrie 1939.

După 1940 a existat altă Mișcare Legionară, după chipul și asemănarea noului șef, Horia Sima.

Desigur, face parte din realitate și interesează Istoria, dar viitorul Națiunii va continua ce-a fost până în 1938-1939.

Adevărata Mișcare Legionară a lui Corneliu Z. Codreanu și a Statului Major Legionar a fost o *întreită reacție de apărare* a Națiunii Române, atacată în propria ei Patrie – România.

Reacție de apărare împotriva planului Crémieux-Peyjoto, de a fonda în spațiul carpato-ponto-dunărean Israelul European: stat binațional cu invadatorii clasă conducătoare-exploatatoare, în calitate de națiune învingătoare și cu autohtonii clasă subordonată-exploatată, în calitate de națiune învinsă.

Reacție de apărare împotriva conspirației mondiale a comunismului, care este atât de nefiresc, antiuman și neproductiv, încât nu poate exista decât prin exterminarea termenilor de comparație.

În fine, *reacție de apărare* împotriva carlismului care a generalizat în România corupția, imoralitatea și superficialitatea, cu continuare îndeosebi după 1989.

Mișcarea Legionară a lui Corneliu Z. Codreanu, Ionel I. Moța și ing. Gheorghe Clime are prezență și distincție în istoria Națiunii Române: nu numai prin plusul de sensibilitate și plusul de reactivitate dovedite în fața primejdiilor, dar și prin creativitate, adică prin soluțiile la rezolvarea problemelor vitale ale României: în politica externă aliața cu Germania și în politica internă organizarea curentului de ascensiune socială a fiilor de țărani români, prin școală și universitate, în clasa conducătoare a propriei lor Patrii.

Corneliu Z. Codreanu a fost asasinat la 30 noiembrie 1938 și Mișcarea Legionară a fost masacrată la 22 septembrie 1939, tocmai pentru această capacitate de a rezolva toate problemele, pe cale legală și în mod constructiv.

Faza eroică

Toate marile mișcări social-politice din istoria universală au început a fi catalogate „erezii de pedepsit și de exterminat“ de către atotputernicia atunci existentă în stat.

Imperativ

Cine cunoaște Adevărul și îl tipărește în conștiință are chiar de la Adevăr obligația, poate chiar imperativul, de a-l înfăptui. Iar înfăptuirea începe cu trecerea lui de la intenție la elită și de la elită la mulțimi.

Urmează volumul II cu analiza explicativă a evenimentului.

- „Stricnino-terapia masivă în intoxicațiile barbiturice acute“, 1937
- „Yperita-lost“, 1944
- „Epidemia de sifilis pe frontul de est 1941-1943“, 1944
- „Învieirea“ (arhivă istorică) vol. I, II, III, IV, 1993-1996
- „Partidul Comunist și Mișcarea Legionară iulie 1945–iulie 1948“
- „Prof. Nae Ionescu în dilema democrație-dictatură“
- „Istoria socială a României în anecdotă, locuțiuni, epigrame și cugetări“ (în colaborare cu prof. Victor Macarevici), vol. I și II
- „Tactica și strategia“, vol. I și II
- „Corneliu Z. Codreanu – altceva decât Horia Sima“, vol. I și II
- „Atentatul contra lui Armand Călinescu din 21 septembrie 1939 și Masacrul Inocenților din 22 septembrie 1939“
- „Testamente politice: Corneliu Z. Codreanu, Mihail Morusoff, mareșal Ion Antonescu și general Aurel Aldea“
- „Corneliu Z. Codreanu: cum l-am cunoscut și ce-am înțeles“
- „Încotro merge România?“
- „Ce se vrea cu România?“
- „Războiul dintre Stat și Națiune“, vol. I, II și III
- „Politica în întrebări cu și fără răspuns“, vol. I, II
- „Frumoasa cu semn de întrebare“
- „Zețele Bucureștiului“
- „Ce e nou în Femeie?“
- „Dr. Sergiu Stoicescu și medicina internă“
- „Teroarea de Stat până în decembrie 1989“
- „Biopolitica eminesciană” (în colaborare cu dr. Gh. Vornica, prof. Tatiana Perț și prof. Andrei Justin Hossu)
- „Invitație la gândire” (1000 întrebări), vol. I, II, III, IV, V
- „Pactul cu Diavolul“
- „Istoricul «Destinderii» și abandonarea Basarabiei 1940“ (în colaborare cu prof. Victor Macarevici)
- „Enciclopedie pentru Inteligențe vol. I-XII
- Psiho-analiza sexului feminin: Zâmbetul promițător de sentiment, Secretul Ambasadei, Femeia cu păcate, Femeia la atac, Unde e femeia pură?, Inițierea în iubire, *Zețe în coborâre pe Terra*.
- Pentru ce a fost asasinat Corneliu Zelea Codreanu?
- Vârf de lance secolul XX

